

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

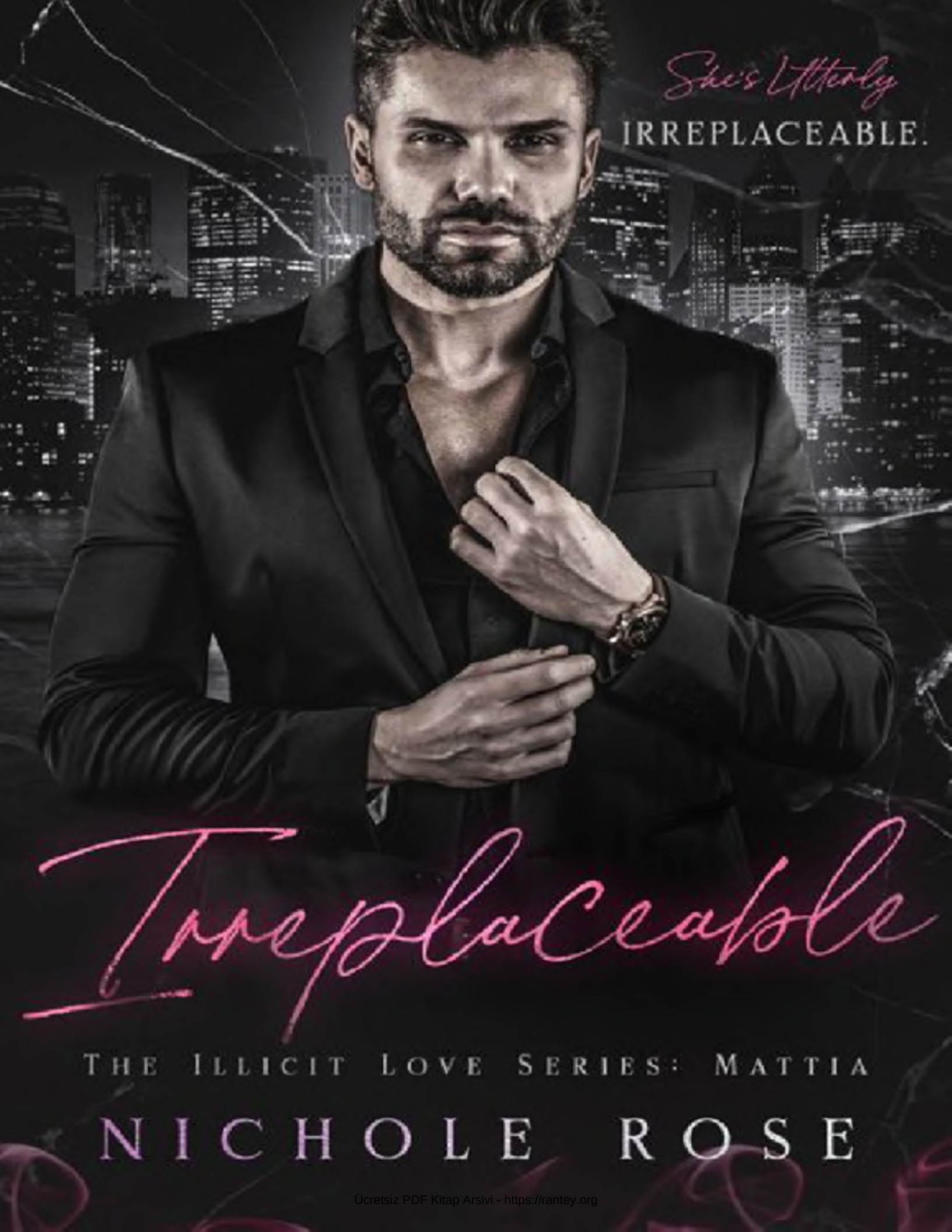
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a beard and short dark hair, wearing a black suit jacket over a black shirt, is the central figure. He is looking directly at the camera with a serious expression. His hands are clasped in front of him, and he is wearing a watch on his left wrist. The background is a dark, high-contrast image of a city skyline at night, with lights from buildings visible. The overall tone is moody and sophisticated.

She's Utterly
IRREPLACEABLE.

Irreplaceable

THE ILLICIT LOVE SERIES: MATTIA

NICHOLE ROSE

Irreplaceable

Nichole Rose

Telif Hakkı © 2024 Nichole Rose tarafından

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Cormar Covers'ta Yoly tarafından kapak

Contents

İçerik Önerisi	.
Kitap Hakkında	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm	
Onbirinci Bölüm	
Oniki Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
Ondördüncü	
Bölüm Onbeşinci	
Bölüm	

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Senin İçin Savaş](#)

[Yasak Aşk Serisi](#)

[Mahvolmuş Seri](#)

[Nichole'u Takip](#)

[Edin](#)

[Nichole's Book Beauties](#)

[Ayrıca yazan Nichole Rose](#)

[Nichole Rose hakkında](#)

Content Advisory

T kitabı, ilkel oyun, zorla orgazm, dubcon, uyuşturulmuş kadın kahraman, zorla evlilik, grafik şiddet, silahlı şiddet, adam kaırma dahil olmak üzere tüm okuyucular için uygun olmayabilecek sahneler ve konular içermektedir. Cinayet. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

Kitap Hakkında

H Capo'nun küçük kız kardeşine asla sahip çıkmaması gerekiyordu. Şimdi, onu elinde tutmak için herkese meydan okuyacak.

Mattia

İnsanlar bana soğuk ve kalpsiz diyor.

Ama asla sorgulamadıkları bir şey varsa o da sadakatimdir.

Valentino ailesini korumak için ne gerekiyorsa yaparım.

Benim için önemli olan tek şey bu.

Ta ki babalarının onlardan sakladığı kızı keşfedip onu kendi kızım olarak sahipleneceğim güne kadar.

Kardeşlerine söylemem. Kimseye söylemem.

Sadakatim sadece ve sadece ona.

Ama dünyamı parçalamakla tehdit eden sırlar saklıyor.

Ve eğer onun güvenini kazanamazsam, her şeyi yok edecekler. Biz de dahil.

Bunun olmasına izin vermeden önce bu şehri paramparça edeceğim. Onu kaybetmeyeceğim.

Aurelia

Babam beni istemedi. Daha doğmadan beni evden atmış.

Bu yüzden hayatımı kardeşlerimi uzaktan izleyerek geçirdim.
Ama annemin hayatı tehlikeye girince, yardım için onlara gittim.
Onun yerine düşmanlarından biri beni buluyor.
Annemi geri almak için en büyük ihaneti bekliyor. Bu
dünyada ya ölürsün ya da öldürürsün.
Ta ki Mattia gelip her şeyi değiştirene kadar.
Beni evliliğe zorlayan tehlikeli adama aşık olmayacağıma yemin ettim.
Ama onun elleri üzerimdeyken sağlam durmak imkansız.
Ta ki gerçek ortaya çıkıp her şeyi mahvedene kadar. Eğer ben onun
dünyasıysam... neden kendimi bir piyon gibi hissediyorum?
Ve eğer o kötü adamsa, neden gitmesine izin veremiyorum?

Birinci Bölüm

Mattia

TEllerime kan bulaşmasından daha çok beni rahatsız eden tek şey kanı yıkamaya çalışmaktır. Kıpkırmızı lavabonun porselen çanağını lekeliyor. giderden akan sıcak suyla karışır.

Lanet olası pisliği temizlemek için lavaboya döktüğüm çamaşır suyunun keskin kokusu, kanın metalik kokusunu örterek bana saldırıyor.

"Tanrım," diye mırıldandım, üst dudağım tiksintiyle kıvrılmıştı. Bir dahaki sefere birini öldürürken yakın ve kişisel olmaya karar verdiğimde, önce lanet eldivenlerimi giyeceğim.

Bu sefer bunu yapmaya niyetliydim ama Enzo Abate işbirliği yapmanın onun için çok zor olduğuna karar verdi. Şimdi, kanı ellerime bulaştı, çığlıkları hala

Kulaklarımda çınlıyor ve bedeni ait olduğu yere, nehrin dibine batıyor.

Pezzo di merda için uygun bir son.

Pis elleri bir daha Valentino ailesine ait bir şeye dokunamayacak. Ailenin consiglieri olarak, benim işim bitti.

Şimdilik.

Rafe Valentino *Capo dei Capi'dir*, bu yüzden huzur hiçbir zaman uzun sürmez. Her gün yeni bir sorun çıkıyor. O, Luca ve Gabriel bir süreliğine kendi işlerine odaklanmak için aileden geri adım attıklarından beri Coda Passero, Domani Brambilla, Diego Butera ve benim elimiz kolumuz bağlandı. Şehirdeki herkes bizi test etmeye çalışıyor.

Ve eğer Enzo'nun söyledikleri doğruysa... o zaman ciddi bir sorunumuz var demektir.

Bu Tanrı'nın unuttuğu şehirde bir yerlerde, Rafe ve kardeşlerinin küçük bir kız kardeşi vardır; Vincent Valentino'nun daha doğmadan terk ettiği kızı.

"Ne sikim düşünüyordu ki?" Yansımama mırıldanıyorum, zihnim hala sersemlemiş durumda. Vincent'in hıyarın teki olduğunu biliyordum ama bu bambaşka bir seviyeydi. Bir *prensesi* terk etmek vicdansızlıktır.

Rafe öğrendiğinde aklını kaçırarak. Yemin etmeyen ikizi Nico da dahil olmak üzere hepsi.

Eğer onu düşmanlarımızdan önce bulamazsam... o zaman şehri kendimiz savaşa sürükleriz. Ve eğer Enzo onu biliyorsa, büyük ihtimalle tek kişi o değildir. Bu lanet şehirde sırlar uzun süre öyle kalmaz. Kemikleri ne kadar derine batırırsan batır, eninde sonunda yüzeye çıkarlar.

Banyo kapısı gıcırdayarak açıldı.

Bakışlarımı omzumun üzerinden aynaya kaydırıyorum, Coda'nın içeri girmesini izliyorum, yeşil gözleri yansıtıcı yüzeyde benimkileri arıyor.

Bana doğru adım atıyor, bir gölge gibi hareket ediyor. Lanet olsun, o da bir gölge olabilir. Adam iri yarı ama ölümcül bir zarafetle hareket ediyor. Görülmek istemediği sürece kimse onu göremez.

"Hikayesini doğruladın mı?" Lavaboya biraz daha çamaşır suyu dökerek soruyorum. Başını sallıyor, güçlü koku ona ulaştığında burnu kırılıyor.

Şişenin kapağını yerine takıyorum, başını basitçe sallamasını işliyorum. Her şeyi değiştiriyor. Gerçekten her şeyi.

Enzo yalan söylemiyordu.

Valentino'ların bir kız kardeşi var.

Cazzo.

"Nerede o?" Ben soruyorum.

"Brio Cascella ile yaşıyorum," diyor Coda, sesi sanki bu haberdan hoşlanmayacağımı biliyormuş gibi düz.

O haklı. Ben anlamıyorum. Sessizce sindiriyorum, Enzo'nun kanının son birkaç damlası giderden aşağı akıp kaybolurken gözlerim lavaboda. Suyu akıtmaya devam ederek ona ait son izlerin de temizlendiğinden emin oluyorum.

Lanet polisler uzun zamandır ailemizi alaşağı etmeye çalışıyorlar. Chicago'nun en büyük suç ailesiysen bu işin doğasında var. Ama Enzo Abate'nin küçük izleri beni kelepçelemeyecek. O bu onuru hak edecek kadar önemli biri değil. Düştüğümde, beni devirmek için onun gibi bir hıyardan çok daha fazlası gerekecek.

Brio Cascella o adam olabilir. Dört ay önce, babası Elio Cascella, böbrek hastalığıyla uzun bir savaşın ardından uykusunda ölmüş ve Cascella ailesinin sorumluluğunu Brio'ya bırakmıştı.

Şimdiye kadar, bizim için küçük bir diken oldu.

Rafe'in kız kardeşinin onunla birlikte olması küçük bir sorun değil. Bu büyük bir sorun.

"O olduğuna emin misin?" Kan basıncım yükselirken homurdanıyorum. Belki de Nico tüm bu olanlardan çekip giderken doğru bir fikre sahipti. Şu anda, en iyi arkadaşıma babasının geride bir kız çocuğu bıraktığını söylemekten çok daha cazip geliyor. Ve kızın düşmanımızla yaşadığını.

Seçimle mi yoksa
zorla mı? Bu güzel bir
soru.

"Şu anda cevaplanmasını istemediğin bir sürü soruyu davet etmeden olabileceğim kadar eminim." Coda bana düz bir şekilde bakıyor ve bu saçmalıkların hiçbirine katılmadığını açıkça belli ediyor. Enzo konuşmaya başlar başlamaz Rafe'e söylemek istedi. Ama Rafe'yi kendimden daha iyi tanıyorum.

Rafe soru sormak için durmazdı. Silahları ateşleyerek giderdi.

Eğer doğru kız değilse, elimizdeki her düşmana kayıp bir kız kardeşi olduğunu bildiririz. Ve eğer Cascella ile kendi isteğiyle birlikteyse, bu tamamen farklı bir sorun. Rafe'e bir şey söylemeden önce cevaplara ihtiyacım var.

"Nerede o?"

"Şehrin uzak tarafındaki Cascella mülklerinden biri."

"Korunuyor mu?"

Coda omuz silkiyor. "Genelde öyle değil midir?"

Başımı sallıyorum, bakışlarım az önce boşalttığım silaha kayıyor. Gecemin bittiğini sanıyordum ama görünüşe göre daha yeni başlıyor. Harika.

İster isteyerek ister zorla orada olsun, onu bir saniye daha orada bırakmayacağım. Ben aptal değilim. Valentino'lar aileme en yakın olan şey. Ailem öldürüldükten sonra beni yanlarına aldılar. Ama bu kız onların kanı olabilir. Onu orada bıraktığım için beni tereddüt etmeden öldürmeyeceklerine inanacak kadar aptal değilim.

Ben olsam öyle yapardım.

Lavaboya biraz daha çamaşır suyu döküyorum, duruluyorum, ellerimi ovuyorum ve sonra suyu kapatıyorum, silahıma uzanmadan önce ellerimi iyice kuruluyorum. "Gidip onu yakalayalım."

"Sadece biz mi?"

Tek kaşımı kaldırarak banyoya göz gezdiriyorum. "Burada başka birini görüyor musun Passero?" Yüzümü karanlık bir sırtıma kaplıyor. "Yoksa bu senin yumuşadığını söyleme şeklin mi?"

Coda'nın yüz ifadesi, bu soru hakkında ne düşündüğünü hem İtalyanca hem de İngilizce olarak anlatan bir dizi küfür sıralarken düzleşiyor.

Silahımı doldurup kılıfına geri koymadan önce sessizce gülüyorum.

Artık evli olabilir ama adamın yumuşak bir yanı yok. Her zamanki gibi ölümcül ve tehlikeli, elimizdeki en ölümcül silah. Hatta koruyacak bir karısı olduğu için daha da tehlikeli. Günün sonunda Karina'ya ulaşmasını hiçbir şey engelleyemeyecek.

"Hadi gidelim," diye homurdanarak odadan çıktı. Hâlâ kıkırdayarak onu takip ediyorum.

Yarım saat sonra Cascella malikânesinin önündeki gölgeliğe park ediyoruz. Burası yüksek sütunları ve taş dış cephesini süsleyen karmaşık oymalarıyla mini bir İtalyan malikanesi. Güzelliğine rağmen, sanki konak nadiren kullanılıyormuş gibi bakımsız bir zenginlik havası var.

Brio onu saklamaya çalışıyorsa, bunu yapmak için olabilecek en kötü yeri seçmiş. Malikanenin kapısı yok. Hatta zar zor korunuyor.

Bu gerçek, onun iradesi dışında tutulduğu konusunda bana pek umut vermiyor.

"Ön girişte sadece üç muhafız var," diye mırıldandı Coda, şahin bakışları malikâneye odaklanmıştı. "Yeterince kolay görünüyor."

"Yani değil." Dudaklarım çatıldı. Ya gördüğümüzden daha fazla güvenlik var ya da güvenliği atlamasının bir nedeni var. Brio Cascella aptal değil. Geldiği kadar hesaplı biri. Burada korumalar yoksa bir sebebi vardır.

Muhtemelen lanet bir tuzağa doğru gidiyoruz.

Coda'ya bakıyorum, yüz ifadesini sertleştiren acımasız bir kararlılık var. Burada neyin risk altında olduğunu o da benim kadar iyi biliyor. Lanet olsun. Daha azı için daha fazlasını riske attık ve hikayeyi anlatmak için yaşadık. En son ne zaman birinin bizi öldürmeye çalışmadığını hatırlamıyorum. Açıkçası, denemeyi bıraktıkları gün daha da şüpheleneceğim.

Görünüşe göre o da aynı şeyi hissediyor çünkü cipten inerken paltosunun altından bir silah çıkarıyor. "İçeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz?" diye soruyor. Gözleri loş ışıktaki buz gibi, çenesi sert bir çizgi halinde.

"İçeri giriyoruz," diye mırıldanarak dışarı çıktım.

Tüm bunların çok yanlış olduğu hissinden kurtulamıyorum ama bu noktada olan bu. Eğer ölürsek, en azından elimizde silahlarımızla ölürüz.

Gölgelere sadık kalarak yavaşça konağa yaklaşıyoruz.

Gardiyanlar hiçbir işe yaramıyor. Biri çeşmenin yanında sigara içiyor. Diğer ikisi ön girişte sohbet ediyor. Üçü de kendilerine doğru yaklaşan sorundan habersiz.

Gevşek ihtiyatları farklı koşullar altında gülünç olurdu.

Bu gece, bu onların hayatlarına mal olacak.

Coda onları acımasız bir verimlilikle öldürür; iki susturuculu atış ve sonuncusu için hızlı bir boyun kırma. Üçüncünün, arkadaşları yere düştüğünde arkasını dönecek zamanı bile olmamıştı ki o da öldü.

Ön kapı kilitli değil.

Ses çıkarmadan içeri giriyoruz, ayak seslerimiz mermer zeminde yankılanıyor.

Işıklar kapalı ve evin büyük bir kısmı gölgede. O zaman bile, nadiren kullanılan bir ev için oldukça zengin. Ama yine de Cascella ailesi paralarını saçmayı her zaman sevmiştir.

Tuzak endişelerime rağmen başka muhafız bulamadık. Burası boş.

Çenemi merdivenlere doğru sallayarak Coda'ya yukarı çıkacağımı bildiriyorum. Başıyla konağın derinliklerini işaret ediyor ve bana alt katı aramaya devam edeceğini söylüyor.

Mümkün olduğunca sessiz kalarak üst kata çıkıyorum.

Koridorun sonundaki bir ışık titremesi dikkatimi çekiyor. Yıllardır kullandığım içgüdülerime güvenerek onu takip ediyorum.

Koridorun en ucundaki kapı hafif aralık, karanlık koridora ışık saçıyor. Yavaşça iterek açıyorum ve içeriye bakıyorum.

Oda da evin geri kalanı kadar lüks ama önemsiz. Benim için önemli olan tek şey makyaj masasında oturan kıvrımlı tanrıça.

Onun görüntüsü beni durduruyor, taşaklarımdan yakalıyor. Beklemediğim kadar yoğun, içgüdüsel bir tepki.

Cazzo.

O şimdiye kadar gördüğüm en güzel küçük şey. Dolgun göğüslerinden kalın beline ve kalçalarına kadar her santimi kalın ve gür. Çok yumuşak ve masum görünüyor. Çok nazik.

Sanki pencereden süzülen ay ışığında yıkanan bir gece yarısı perisiymiş gibi ruhani, gerçek dışı bir havası var. Kuzguni saçları sırtından aşağı özgürce dökülüyor. Zeytin rengi teni parlıyor. Dolgun dudakları hafifçe aralanmış, sanki kim olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi sıkıntılı mavi gözlerle kendi yansımasına bakıyor.

Bana doğru dönüyor ve o mavi gözler benimkilerle buluşuyor. Yıldırım çarpmış gibi hissediyorum. Arzu her damardan kıvılcım çıkarıyor ve her siniri ateşliyor.

Sikim karşılık olarak zonklıyor, orospu çocuğu gibi ağrıyor. Tanrım. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Nefes nefese kalıyor, eli şaşkınlıkla boğazına gidiyor. Ama onu rahatlatmak için hareket etmiyorum, hemen değil. Bağırsaklarımdaki sıcaklık azalırken olmaz. Tüm içgüdülerim bana ait olanı almak için kükrerken olmaz. Sikim o kadar sertleşmişken, doğru düzgün düşünemezken olmaz.

Coda buna delilik derdi. Gereksiz bir dikkat dağıtma. Ama o beni bu tanrıçaya doğru çeken çığ, her şeyi tüketen ihtiyacı hissetmiyor. Eğer

Bu ılgınlık, bana oldukça hayati geliyor.

Yüce İsa.

"Kimsin sen?" Sesi korkuyla titriyor ama o büyüleyici gözlerindeki meydan okuma kıvılcımı içime bir ürperti gönderiyor.

Altımda sırtüstü yatarsa boyun eğer miydi... yoksa her zaman cehennem gibi savaşırdı mıydı?

Bunu öğrenmeyi hiç bu kadar çok istememiştim.

Kadınlar ya da flört için zamanım yok. Aslında, bilerek hiç zaman ayırmadım. Kadınlar ve çocuklar benim dünyamda tali hasarlardır. Anneme sorun. Babam her şeyi berbat etti ve annemi öldürttü. Küçük kardeşime altı aylık hamileydi.

Bir kadını asla aynı pozisyona sokmamak için bilinçli bir seçim yaptım. Onlardan kaçınıyorum, açık ve net. Ellerime birinin kanını bulaştırmayacağım. Hikayenin sonu.

Ama bu kadında bir şey var.

Dio. Bu delilik.

"Mattia Agostino," diye tanıtıyorum kendimi, ses tonum kalbimin gümbür gümbür atışına tezat oluşturacak şekilde yumuşak. "Senin adın ne *cara mia*?"

"Aurelia R-Roscoe."

Aurelia Roscoe.

Tanrım. O gerçekten Tabitha Roscoe'nun kızı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor. "Rafe Valentino için çalışıyorsun." "Evet. Kardeşin. Seni eve götürmek için buradayım."

Kendini toparlamadan önce yüzünde korku titreşimleri beliriyor, daha dik oturuyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor.

"Hayır." Sesi titriyor. "Gitmen gerekiyor. Şimdi."

Cazzo.

Benimle dövüşecek. Tabii ki benimle savaştacak. Onun direnişi beni daha da zorlaştırıyor.

"Bunu yapamam, *cara mia*. Seni güvenli bir yere götürmeden olmaz." "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Onun meydan okuması beni eğlendiriyor. Korkmuş küçük bir fare ama ürkek değil. Alınan, okyanus mavisi gözlerinde cehennemin derinliklerine rakip olabilecek bir ateş var. Yine de Rafe'in kardeşi olduğunu inkar etmiyor. O biliyor.

Ne zamandır biliyor?

Ona bu soruyu sormak isterdim ama şimdi sırası değil.

"Burada güvende değilsin Aurelia. Brio kardeşine ulaşmak için seni kullanmak istiyor. Benimle gelmen gerek. Seni koruyabilirim."

"Sana neden inanayım ki?" sorusunu bana zehir gibi savuruyor.

Çünkü ben seni bu şehirdeki diğer canavarlardan koruyacak olan canavarım.

Bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmiyorum. Bunun yerine, yavaşça yaklaşıyorum, nabzının boğazına çarpmasının tadını çıkarırken bile onu ürkütmemeye dikkat ediyorum.

Onu becerirken elimi boğazına dolasam ve sıksam aynı tepkiyi verir miydi? Üzerime boşalır mıydı?

Alt kattan gelen bir bağırış dikkatini bir an için dağıtıyor ve dikkatini benden çekiyor.

Öne atıldım, çılgılık atamadan elimle ağzını kapattım.

Onu kollarıma aldığımda kaskatı kesiliyor, küçük bir cehennem kedisi gibi savaşıyor. Tekmeliyor ve tırmalıyor, kendini kurtarmak için mücadele ederken elimi ısırmaya çalışıyor. Ama faydası yok. Ben ondan çok daha büyüğüm ve o da tam istediğim yerde.

Mücadele etme şekli beni heyecanlandırmamalı ama heyecanlandırıyor. Ben onun içindeyken de aynı şekilde mücadele etmesini istiyorum.

"Sakin ol," diye emrediyorum kabaca, onu göğsüme yakın tutarak. "Sana zarar vermeyeceğim, *cara mia*."

Yavaşça bana karşı gevşemeye başlamadan önce vücudu daha da geriliyor. "İşte böyle, *principessa*."

Kokusundaki güçlü korku bana bir şeyler yapıyor - tehlikeli olduğu kadar sarhoş edici bir sahip olma ve sevişme arzusu uyandırıyor. Ben o adam değilim. Onunla o adam olmak istememeliyim... ama yine de olmak istiyorum. Sadece zevk hissedene, sadece coşkuyu hatırlayana kadar tekrar tekrar içine girmek istiyorum. Bu duygudan zevk alıyorum, bana karşı erirken vücudundan geçen titremenin tadını çıkarıyorum.

"Benimle güvendesin." Sesim alçak bir hırıltı, kendi kulaklarıma yabancı.

Geniş gözlerle bana bakıyor, vücudu bana karşı titriyor. Gözlerindeki yalvarmayı, sessiz soruyu görüyorum: Bana güvenebilir mi?

Elimi kolunun üzerinde gezdiriyorum, omzuna doğru bir yol çiziyorum ve sonra boğazının sütunu boyunca ilerliyorum. Dokunuşumla sertleşiyor ama yumuşak, küçük iniltisini gizleyemiyor.

Onda neredeyse manyetik olan bir masumiyet var. İçimi sızlatan bir saflık. Cenneti tatmayı hiç bu kadar istememiştim.

Şimdi.

"Size zarar vermeyeceğim, *principessa*." Bu söz dilime yabancı geliyor, korkularını yatıştırmak için söylenmiş tatlı bir yalan gibi. Ama bu bir yalan değil. Cehennemın kendisi bile bu korkmuş küçük fareye zarar vermeme neden olamaz.

O benim.

Koridorun aşağısından yüksek ayak sesleri yankılanıyor.

Coda mı? Brio'nun adamlarından biri mi?

Etrafta dolanıp öğrenecek zamanım yok.

Ceketimin cebinden şırıngayı çıkarıp boynuna bastırıyorum ve o daha bana karşı koyamadan güçlü yatıştırıcıyı damarlarına bırakıyorum. Bunu yapmak için seçtiğim yol bu değil ama zamanımız kalmadı.

Yakalanmadan önce onu buradan götürmeliyim.

İlaç etkisini göstermeye başladığında kulağına "Üzgünüm, *cara mia*," diye fısıldıyorum. "Ama zamanımız yok."

Titrek gözleri kapanmadan önce ihanetle titriyor, kıvrımlı vücudu kollarıma yığılıyor.

Bir gün beni affedeceğini umarak onu kucağıma aldım.

Ancak içimden bir ses bunun gerçekleşmesi için cehennemde soğuk bir gün olması gerektiğini söylüyor. Bu korkmuş küçük farenin dişleri var ve ısırmaktan korkmuyor.

Onu odanın diğer ucuna taşıırken iç çekerek bana sarılıyor ve lanet olası kalbim pır pır ediyor, içimde bir şeyler kıpırıyor. Daha önce uğraştığım her şeyden daha karanlık, daha derin ve daha tehlikeli bir şey.

İhtiyacım var.

Eğer Rafe'in kız kardeşiye, yapmak üzere olduğum şey için beni öldürecek.

İkinci Bölüm

Aurelia

I Zihnimin kenarlarını tırmalayan karanlığa karşı savaşıyor yüzeye doğru sürükleniyorum. Beni tekrar dibe çekmekle tehdit ediyor ama buna izin vermeyi reddediyorum. Nedenini hatırlayamasam da uyanık kalmak için acil bir ihtiyaç beni dövüyor

Bu çok önemli. Her şey bulanık ve karmakarışık.

Ne oldu?

Hatırlamaya çalışarak zihnimin derinliklerini araştırıyorum. Tek çıkarabildiğim derin bir ses ve çelik gibi gri gözler.

Nefis bir koku burnumu gıdıklıyor; zengin ve çökmüş. Aynı anda hem tanıdık, hem rahatlatıcı hem de heyecan verici.

Bana şunu hatırlatıyor.

Sana zarar vermeyeceğim, Cara Mia.

Odamda bir adam vardı. Çarpıcı derecede güzel, gri gözlü ve sahiplenici bir dokunuşu olan korkutucu bir adam.

Kalbim bu hatırlatmayla çarpıyor, korku içime bir gong gibi çarpıyor.

Kıpırdamadan yatıyor, etrafımı anlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Brio'daki güzel kafesimde değilim, o kadarını biliyorum. Bir odada bile değilim. Altımdaki yolun titreşimi çok açık. Bir aracın içindeyim, bir yere gidiyorum.

Nereye?

Hatırlamaya çalışarak çılgınca zihnimi
yokluyorum. Neden hatırlayamıyorum?

"Rafe aklını kaçırarak Mattia."

Mattia.

Bu ismi biliyorum. Bana söylemişti.

Hatıralar deniz gibi akıyor. Odamdaki adam Mattia Agostino'ydu, Rafe Valentino'nun consigliere. Kardeşlerim benim için geldiler... tıpkı Brio'nun dediği gibi.

Mattia arkadaşına, "Farkındayım," diye mırıldanır.

Göğsü kulağımın altında titreşirken kalbim duracak gibi oluyor.

Bana sarılıyor.

Sıcaklık, olmaması gerektiği halde bir roket gibi içime fırlıyor. Bu içgüdüsel, istenmeyen bir tepki. Onun kollarında olma düşüncesinden zevk almak istemiyorum. Bu adamın düşüncesinden hiç zevk almak istemiyorum.

Ama bir parçam yine de istiyor.

İyi iş, Aurelia. Tencereden çıkıp lanet ateşe girdin.

Uyanık olduğumu ve beni dinlediğimi anlamaması için nefesimi sabit tutmaya ve vücudumu gevşetmeye çalışıyorum. Bana ilaç verdi. Onun ve arkadaşının söylediği her kelimeyi dinlediğimi bilmemeli.

"Elimizdeki en iyi plan bu, Coda."

Coda. Diğer adam Coda Passero olmalı, Rafe'nin kaptanlarından biri.

"Boktan bir plan," diye mırıldanıyor Coda. "Rafe öğrendiğinde bunu hayatınla ödeyeceksin."

Mattia, "Bu aileyi korumak için ödediğim bedel buysa, bedel de budur," diyor. "Yargıç yapılması gerekeni yapmak için bizimle evde buluşacak." Eli kolumun üzerinde geziniyor. "Ama bu konuşma bitmiştir. O uyandı."

Kalbim yine göğüs kafesime çarpıyor. Nereden biliyordu ki?

"Gözlerini açabilirsin, *Topolina*. Dinlediğini biliyorum."

Gözlerim hızla açılıp yüzüne takılıyor. Geçip giden gölgeler arasında gizlenmiş gülümsemesi neredeyse tekinsiz. Ama gözlerinde yumuşak bir şey var.

"Bana ilaç verdin," diye suçluyorum. Sesim kalın ve koordinasyonsuz.

"Ben yaptım." Üzgün görünmüyor. "Yakında geçer. İyi olacaksın Aurelia. Sana fazla bir şey vermedim. Sadece seni oradan sağ salim çıkarmamıza yetecek kadar verdim."

"Gitmek istemediğimi söylemiştim." Huysuz bir çocuk gibi konuşuyorum ama şu anda gerçekten umurumda değil. Bana ilaç verdi. Sanırım buna iznim var.

Ayrıca, ne yaptığı, kim olduğum ya da neyle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yok. Beni o kurtarmadı. Tam olarak Brio'nun yapmasını istediği şeyi yaptı. Şimdi, onun sayesinde, annemi kurtarmak için tanımadığım kardeşlerime akla gelebilecek en kötü şekilde ihanet etmem gerekiyor. Eğer yapmazsam, Brio onu öldürecek. Rafe'e gerçeği söylersem, Brio onu öldürecek. Brio'nun istediğinden başka bir şey yaparsam, onu öldürecek.

En azından ben oradayken güvende olduğumu biliyordum. Şimdi, onun hayatı onun ellerinde. Ve benimki de Rafe Valentino'nun. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Çünkü bu adam istediğim gibi çekip gidemedi ve beni orada bırakmadı.

Mattia, "Brio Cascella birlikte yaşamam gereken türden bir adam değil Aurelia," dedi, sesi sert ve inatçıydı.

"Peki ya sen?" Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Bana hiç ilaç vermedi Mattia. Sen yaptın."

"Seni ailene karşı kullanacak."

Dudaklarımdan acı bir kahkaha dökülüyor, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Brio Cascella'nın nasıl bir canavar olduğunu çok iyi biliyorum ama Mattia'nın bunu bilmesine izin veremem. "Beni hiç istemeyen aileyi mi kastediyorsun? Ne aile ama."

"*Cazzo*," diye homurdanıyor, sesi düz. "Senden haberleri yoktu."

"Vincent Valentino beni biliyordu. Sadece umursamadı." Annemin bana hamile olduğunu öğrenir öğrenmez onu kovmuş. Birkaç hafta sonra ortaya çıktı ve gittiğinden emin olmak için ona bir çek yazdı. Ben doğmadan önce ölmüş.

Adam hakkında büyük bir kayıp olmadığını bilecek kadar çok hikâye duydum. Ama kardeşlerimi hep merak etmişimdir. Tüm hayatımı onlar hakkında gazetelerde okuyarak ve dergilerde görerek geçirdim. Nico bir astrofizikçi. Rafe, Gabriel ve Luca tüm şehri yönetiyor.

Onları tanımak için hep yanıp tutuştum ama bu benim için mümkün değildi. Annem tüm hayatımı beni onların gölgesinde saklayarak ve yollarımızın asla kesişmemesini sağlayarak geçirdi.

Küçükken prenses olduğumu ve canavarların beni korkunç bir masal diyarına götürmemesi için saklanmam gerektiğini hayal ederdim. Bunu büyük bir oyuna dönüştürdüm.

Sonunda büyüsü bozuldu ve bir prenses olmadığımı ve bunun bir oyun olmadığını anladım. Annem beni eğlenceli olduğu için saklamadı. Beni düşmanlarından sakladı çünkü beni istemeseler bile düşmanları onlara zarar vermek için beni kullanabilirdi.

Yıllar önce benimle birlikte şehirden kaçması gerekirdi ama sanırım benimle kaçtığını öğrenirlerse ona ne yapacaklarından korktu. Bu yüzden kaldı ve beni sakladı - beni öldürecek bir şehre ve varlığımı bilmeyen kardeşlerime zincirledi.

"Kardeşlerin bilmiyordu."

Gözlerimi kapatıp onu engelliyorum... çünkü çoğunlukla haklı. Annem beni korumak için onlara benden hiç bahsetmedi. Ve belki onları da korumak için.

Yaklaşık bir yıl önce Nico ile tanışmayı düşünmüştüm. Hatta bunu yapmak için ders verdiği kampüse bile gittim. Ama ofisine giderken birinin gazete okuduğunu gördüm. Rafe'yle birlikte büyük bir yardım etkinliğine katılmışlardı.

Döndüm ve koştum.

Bir daha deneyecek cesareti kendimde bulamadım.

Eğer hastalanmasaydı, şu anda hala saklanıyor olurum. Ama işler bu şekilde yürümedi. O hastalandı ve ben yardım için Rafe'e koştum.

Onun yerine, Brio beni buldu. Beni Rafe'in adamlarından biri olduğuna ikna etmesine izin verecek kadar saftım. İsteyerek tuzağına düştüm ve o zamandan beri kafesteki bir fare gibi sıkışıp kaldım.

Şimdi, eğer benden yapmamı istediği şeyi yapmazsam, bu dünyada beni her zaman ilk sıraya koyan tek kişiyi öldürecek. Ve en kötüsü de onun ölümüne sebep olacağım korkusuyla yaşamak. Çünkü Brio'nun istediğini yapamam. Yapmayacağım.

Mattia Agostino beni orada bırakmalıydı. Ben orada olduğum sürece annem güvendeydi. Bu karmaşadan farklı bir çıkış yolu bulma şansım vardı.

Artık bunun için çok geç. Çok, çok geç.

Ama bunu Mattia'ya bile söyleyemem. Annem onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Benim de öyle. Onun sadakati kardeşlerime. Annem ve ben kabul edilebilir kayıplarız. Tıpkı böyle adamlar savaştığında her zaman olduğu gibi.

"Neden Brio'yla birlikteydin, *cara mia*?" Mattia soruyor, eli yine kolumda geziniyor. "Konuş benimle. Sana yardım edebilirim."

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum, geçen ışıklarda yüz ifadesini inceliyorum, ne aradığımdan emin değilim. Benden ne istediğine dair bir ipucu belki de. Kim olduğuna ya da bana neden öyle baktığına dair bir ipucu. Ama bilmiyorum. O bir gizem, kardeşlerime sadık tehlikeli bir adam.

Kanımı kaynatan biri.

O kadar güzel ki. Bakışları yumuşak ama altında çelik var. O gri gözlerde kavrayamadığım sırlar var... ama bir yanımda yine de her birini öğrenmek istiyor.

Koyu renk saçlarında onu yumuşatan gri teller var, oysa onun yumuşak bir yanı yok. Onda büyüleyici olan soğuk bir vahşet var. Ölümcül ve talepkâr, sorgusuz sualsiz itaat edilmeye alışkın. Tek kelime etmeden gücü nasıl kullanacağını ve saygıyı nasıl emredeceğini biliyor.

Ama ona güvenebilir miyim? Güvenmeli miyim?

"Yardımlarımı istemiyorum," diye mırıldanıyorum sonunda, kimi ikna etmeye çalıştığımdan emin değilim - onu mu kendimi mi?

Tek tepkisi bir gülümseme. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bakışları bataklıkta sıkışıp kalmak gibi; ne kadar çırpınırsam o kadar derine batıyorum. Aynı anda nasıl bu kadar büyüleyici ve tehditkâr olabildiği bir muamma.

"Fikrini değiştireceksin, *Topolina*," diye mırıldanıyor, sonunda bakışlarını benimkilerden çekerek.

Bunu söyleme şekli - o kadar soğukkanlı ve kendinden emin ki, sanki kendinden hiç şüphe duymuyormuş gibi, içime bir ürperti gönderiyor.

Benim bilmediğim neyi biliyor?

Yarım saat sonra öğrendim.

Coda, Brio'nun evinin karşı tarafında bulunan küçük bir malikânenin önünde durup park ediyor. Karanlık taş cepheye titreyerek bakıyorum. Brio'nun konağı güzellik düşünülerek tasarlanmıştı. Ama bu öyle değil.

Koyu renkli taş yıpranmış ve pürüzlüdür, bu da ona uğursuz bir görünüm verir. Perdeler dış dünyayı uzak tutmak istercesine uzun pencerelerin üzerine çekilmiş, ancak içeride ışıklar titriyor ve girişe çıkan mermer basamaklara ürkütücü gölgeler düşürüyor. Sessiz ve eski, tıpkı beni Brio'dan çıkaran adam gibi esrarengiz.

"Evinize hoş geldiniz, *principessa*," diye mırıldanıyor, ben hâlâ kollarındayken cipten iniyor.

Kelimelerin dudaklarından bir söz gibi dökülüğü içimi ürpertiyor.

"Burası benim evim değil Mattia," diyorum sesimin titremesinden nefret ederek. "Şimdilik öyle."

Ona öfkeyle bakıyorum... ancak girişin gölgelerinde duran, ellerini ceplerine sokmuş görkemli, yaşlı adam dikkatimi dağıtıyor.

"Fikrini değiştirmek için çok geç değil," diye mırıldanıyor Coda, cipten inerken.

Mattia homurdanarak karşılık verir ve merdivenlerde bekleyen adama doğru ilerler.

"Yürüeyebilirim."

"Bildiğim iyi oldu." Sesi sertleşmeden önce beni daha sıkı kavıyor.

"Abernathy, umarım çok beklememişsindir."

"Yeni geldim Agostino," diyor yaşlı adam, bakışları üzerimde gezinirken Mattia'ya temkinli bir bakış atıyor. "Passero bunun acil olduğunu söyledi."

"Evet. Düğün bekleyemez."

Mattia'nın kollarında kaskatı kesiliyorum, kalbim göğüs kafesine çarpıyor. Ciddi olamaz.

"Seninle evlenmiyorum," diye tısladım ona.

Bana doğru bir bakış fırlattı, çelik gibi gözleri anlaşılmazdı. "Gelinimin acilen korunmaya ihtiyacı var. Eğer benim adımı almazsa, hayatta kalamayabilir."

Ona bakarken ruhum dehşet içinde titriyor, bakışlarımız sessiz bir irade savaşında birbirine karışıyor.

Onunla evlenmezsem beni öldürmekle mi tehdit ediyor? Bunu yapar mı? Gerçekten böyle bir zalimlik yapabilir mi?

Bilemiyorum. Bence zorlanırsa inanılmaz zalimlikler yapabilecek karmaşık bir adam. Ama bana zarar vereceğini sanmıyorum. Beni bu kadar emin yapan şeyin ne olduğundan emin değilim. Buna içgüdü, sezgi ya da saf delilik diyebilirsiniz. Ama gerçeği gözlerinin derinliklerinde görüyorum. Midemin derinliklerinde hissediyorum. O bana zarar vermez.

O... benden hoşlanıyor.

Bana ilaç verdiğiinden beri tutunduğum öfke kaybolmaya başladı. Bütün gece boyunca ilk kez, onun olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeme izin verdim - dudaklarının dudaklarımda ve ellerinin vücudumda olmasının nasıl bir his olduğunu. Onun ağırlığını üzerimde hissetmek. Kelimenin tam anlamıyla onun olmak.

Arzu sert ve hızlı bir şekilde kabarıyor, bir kasırga gibi içimi kasıp kavuruyor. Çekirdeğimin derinliklerinde şimşek gibi çakıyor, direnci eritiyor, beni zayıf ve muhtaç hale getiriyor.

Hiçbir şey istemedim, kimseyi de istemedim ama bu adamı istiyorum. Tanrı yardımcım olsun ama istiyorum.

"*Cara mia*," diye nefes alıyor, başparmağı alt dudağımı okşuyor, sanki tam olarak nasıl hissettiğimi anlıyormuş gibi. Sanki o da aynı şekilde hissediyor.

İnliyorum, ona karşı titriyorum, nasıl açıklayacağımı bilmediğim acı verici bir duygu karmaşasına kapılıyorum. Hiç kimseyle çıkmadım. Bir erkek tarafından dokunulmanın, hatta öpülmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim. Tüm hayatım bu adamın dünyasının gölgesinde geçti, onun bir parçası değilim ama ayrı da değilim.

Şimdi, bunun tam ortasındayım ve hiç de hayal ettiğim gibi değil. Onun kollarında karanlık, şiddetli ve bunaltıcı hissetmiyorum. İlk defa acı verici bir şekilde canlı hissediyorum. Acıtıyor ve yeterince acıtmıyor.

Ne oluyor bana?

"Mattia."

"Siktir," diye mırıldanıyor, sanki ne hissettiğimi çok iyi anlıyormuş gibi. Belki de anlıyor. Gözleri karanlık ve yırtıcı, aç. "Bize on dakika ver."

Benimle konuştuğunu sanıyorum ama daha dudaklarının kelimeleri nasıl şekillendirdiğini bile anlayamadan, kollarında benle birlikte merdivenlerden fırlayıp Abernathy'nin yanından geçerek eve giriyor. Zarafetle hareket ediyor, beni oturma odasından geçirip karanlık bir koridora taşıyor.

Mobilyalar bulanıklaşıyor. Ama tek gördüğüm Mattia'nın çenesinin sıkılığı ve gözlerindeki yoğunluk.

Kapıyı arkamızdan çarparak bir ofise girdi.

"Bana o şekilde bakmamalısın, *cara mia*," diye homurdanıyor ve gözlerim onunkilerle buluşana kadar çenemi yukarı kaldırıyor.

"Ne yolu?"

"Sanki ben senin kurtarıcınım."

"O zaman nesin sen, Mattia?" Bu adam hakkında bir şeyler, herhangi bir şey anlamak için çaresizce soruyorum.

"On dakika içinde senin kocan olacağım." Gözleri beni canlı canlı yiyor. Çok gri. Çok güzel. "Her yönden bana ait olacaksın."

"Sen de bana ait olacak mısın?"

"*Dio*."

"Yapacak mısın?"

"Sikimin sana ait olup olmayacağını mı soruyorsun Aurelia?" Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Bedenim mi?"

İnliyorum.

"Bana dokunan tek kişinin sen olacağını söylememi ister misin, *cara mia*?" Başını eğiyor, dudakları benimkinden sadece bir nefes uzakta. "Aramıza girmeye çalışan herkesi öldüreceğimi mi?"

"Mattia."

"Seni başka hiç kimsenin rekabet edemeyeceği kadar yarak ve dölle dolu tutacağımı mı?" Eli saçlarıma gömüldü. "Ne duymak istiyorsun, *Topolina*?"

"Lütfen," diye yalvarıyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir ateşle yanıyorum. "Lütfen, Mattia."

"Ah," diye nefes alıyor, o gri gözleri yüzümde geziniyor. "Bunu hiç duymak istemiyorsun, değil mi küçük fare? Sen bunu istiyorsun."

Ağzı benimkinin üzerine çöküyor, tüketiyor ve talep ediyor. Dili içeri giriyor, benimkiyle flört ediyor ve beni terk eden bir dansla savaşıyor

Sersemlemiştim. Acımasız öpücüğün içinde inliyorum. Sesi açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yutuyor.

"Mattia," diye nefes alıyorum dudaklarına karşı. Ellerim kendiliğinden hareket ediyor, geniş omuzlarının üzerinden kaya gibi sert sırtına doğru kayıyor. Parmak uçlarımin altındaki hissi sarhoş edici. Ten ve kasla sarmalanmış saf bir güç. "Lütfen."

Tepkisi anında ve çıldırtıcı oldu. Beni duvara doğru itiyor, ellerimi başımın üzerinde sabitliyor. Nefes alacak yer yok, düşünceler, kelimeler ya da ondan başka hiçbir şey için alan yok.

"Sen benimsin," diye hırlıyor boğazıma karşı, oradaki hassas deriyi ısırtıyor. "Söyle."

Sesindeki acımasız emirle içimi bir ürperti kaplıyor. Bu gece odama adım attığından beri doğru olduğunu düşündüğüm şeyin dehşet verici bir teyidiydi bu; beni gördüğü andan beri onun olmuşum.

Kapının hızla çalınması bizi ayırıyor, ama bana olan tutuşu bir santim bile gevşemiyor.

"Zaman doldu," diye sesleniyor Coda dışarıdan. "Abernathy sabırsızlanmaya başladı." "Söyle, Aurelia."

"Senin," diye fısıldadım.

Mattia bir adım geri çekildi. Çelik gibi gözleri üzerimde geziniyor, yanağıma dokunmak için uzandığında yüzünde sıcak ve vahşi bir ifade belirliyor. "Sadakatimi kazanacaksın, *cara mia*. Sadece sana ait olacağım."

Ciddi söylüyor. Eğer onunla evlenirsem, sadakatini kazanacağım. Ama sadakati her şeyden önce kardeşlerime iken ne kadar sadık olabilir? Beni aldatmayacağına güvenilebilirim ama gerçekler konusunda ona güvenilebilir miyim?

"I..."

Coda tekrar kapıyı çalıyor.

Mattia bir küfür mırıldanır. "Bize bir dakika ver, Coda! Çıkmak üzereyiz." "Olur, patron."

Mattia bana dönüp baktı. "Bir şey mi söyleyecektin, *Topolina*?"

Sessiz kalarak hızla başımı sallıyorum. Şimdilik en iyi seçenek bu. Çünkü bilsin ya da bilmesin, hayatım şu anda tehlikede. Rafe, Brio'nun beni buraya ne için gönderdiğini öğrendiğinde beni öldürecektir. Ama eğer Mattia'nın karısıysam... belki bu işleri değiştirir. Belki beni kurtarır.

Ya da, en azından, belki bu bana bir çıkış yolu bulmam için zaman verir. Önemli olan her şeyi kaybetmemle sonuçlanmayacak bir şey.

Üçüncü Bölüm

Mattia

J Yargıç Abernathy, Coda'nın şahitliğinde Aurelia'yı oturma odamda bana bağlayarak töreni aceleye getirdi. Hiçbirimiz düğün kıyafeti giymemiştik, en azından Aurelia. Üzerinde lanet bir gecelik var.

Tanrı aşkına.

Söylediği tek bir kelimeyi bile duymuyorum. Düşüncelerim, yanımda duran ve titreyen minyon küçük tanrıçanın etrafında dolaşıyor.

Onun istediği bu değil, bunu biliyorum. Rafe ne yaptığımı öğrendiğinde, bunun için beni öldürebilir, bunu da biliyorum. Ama yine de yapıyorum. Coda'ya yalan söyleyip bunun aileyi korumak için olduğunu söyleyebilirim -bana bağlıysa onu kontrol edebilirim- ama kendime yalan söyleyecek kadar aptal değilim.

Onu bu evliliğe zorlamanın Rafe ve imparatorluğunu korumakla hiçbir ilgisi yok. Valentino ailesi ya da Brio Cascella ile hiçbir ilgisi yok. Açıkçası, ona soyadımı vermeyi gerektirmeden sadakatini sağlamanın binlerce daha kolay yolu var.

Ama onu gördüğüm andan beri sikim kalktı.
Asıl mesele de bu. İstemek. İhtiyaç. Arzu.

Onu istiyorum, bu yüzden onu alıyorum. Bu kadar basit. Ama artık onun sırlarını da biliyorum.

Benden nefret etmek istiyor ama edemiyor. Benden korkmak istiyor ama yapamıyor.

Bu küçük fare benim için sırlısklam.

Korkudan ya da endişeden titremiyor. Titriyor çünkü beni her yerinde istiyor, onu başka bir erkek için mahvediyorum. Ona tam olarak istediğini vermek niyetindeyim. Ama henüz değil.

Ben aptal değilim. Onu istiyor olabilirim ama bu ona güvendiğim anlamına gelmez. Brio'yla birlikte olmasının bir sebebi vardı. Kardeşlerinin kim olduğunu bildiği ve yine de düşmanlarıyla yaşamayı seçtiği gerçeği harika bir haber değil. Onu oradan en az çatışmayla çıkarmamıza izin verilmesi de öyle.

Brio onu bulmamızı istedi. Asıl soru, onu yakaladığımıza göre ne yapmayı planladığı. Her neyse, onun planına katıldığına ikna olmadım. Onu oradan zorla çıkardığım için çok kızgındı. Ya çok iyi bir oyuncu ya da ondan istediği şeyden korkuyor.

Sanırım ikincisi.

Bunu yapmak istemediğine onu ikna etmek için zamana ihtiyacım var. Her neyse, buna değmez. Onu bana bağlamak bana bu zamanı veriyor. Ayrıca güvenliğini sağlamama da yardımcı oluyor.

O anlamadığı bir oyunun ortasında kalmış bir piyon, ama işler kötü giderse, en azından onu savunacak benim ismim var.

En azından bunu hak ediyor. Tanrı biliyor ya, Vincent onun için doğru olanı yapmadı. Onu ve annesini bir çöp gibi dışarı atmış, annesini hamile bıraktığını kabul etmeyi bile reddetmişti. Tabitha Roscoe onun yerlerini silecek ve yatağını paylaşacak kadar iyiydi ama Valentino'nun çocuğunu taşıyacak kadar değil. Ona iyi davransaydı şimdi burada olmazdık, ama o gemi yirmi yıl önce kalktı.

Kız kardeşini benimle evlenmeye zorladığımı öğrendiğinde Rafe'in benim gibi düşüneceğinden çok şüpheliyim, ama o lanet köprüyü

İşe koyul. Coda'ya da söylediğim gibi, eğer ödediğim bedel hayatımsa, öyle olsun.

En azından borçlarım ödenmiş, taşaklarım boş ve vicdanım rahat olarak öleceğim.

Abernathy boğazını temizliyor ve yeminimi söylememi istiyor.

"Ben, Mattia Lucian Agostino, seni, Aurelia Roscoe'yu, bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek sevmek ve beslemek üzere karım olarak kabul ediyorum." Çenesini yukarı kaldırarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. Gözleri hala geniş ve büyümüş. İlaçtan mı? Korkudan mı? Arzudan mı? Bilmiyorum. "Yemin ederim."

Titrek bir nefes veriyor.

"Çok iyi," diyor Abernathy. "Şimdi, sen, Aurelia."

"I..." Tereddüt ediyor, bakışları yüzümde geziniyor. Gözleri masmavi. *Cristo*. Onların içinde boğulabilirim ve bir saniyesinden bile pişmanlık duymam. "Ben, Aurelia Joelle Roscoe, seni, Mattia Agostino'yu kocam olarak kabul ediyorum, bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, sevmek ve beslemek için, ölüm bizi ayırana kadar." Dudaklarını yalıyor, sesi titriyor. "Buna yemin ederim."

Abernathy bakışlarını bana çevirmeden önce başıyla onaylıyor. "Gelinin için bir yüzüğün var mı Mattia?"

Aurelia, "Yüzüğe ihtiyacım yok," diye mırıldanıyor ama ben çoktan zinciri boynumdan kaydırıp, kendimi bildim bileli orada duran yüzüğü çıkarıyorum.

Ailemden bana kalan tek şey bu. Neden hâlâ taktığımı bile bilmiyorum. Belki de annemin var olduğunu kendime hatırlatmak için. Bir zamanlar bir ailem olduğunu ve bir yere ait olduğumu. Bilmiyorum. Ama Aurelia bana iri gözlerle bakarken yüzüğü zincirden çıkardım, sonra da eline uzandım.

"Bu anneme aitti," diye mırıldanıyorum, parmağına takarken gözlerimiz birbirine dolanıyor. Ona biraz büyük geldi. "Yeniden boyutlandırırız."

"Bunu yapmak zorunda değilsin

Mattia." "Yeniden boyutlandıracağız."

Sessizce oflayıp pufluyor ve sonra başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

Abernathy, "Bu yüzük bugün verdiğiniz sözlerin sürekli bir hatırlatıcısı olsun" dedi. "Illinois Eyaleti'nin bana verdiği yetkiyle ve sizin kendi bağlılığınızın gücüyle, şimdi sizi evli ilan ediyorum. Mattia, gelinini öpebilirsin."

Onu kendime doğru çekiyorum ve eğilip dudaklarımı yumuşak bir öpücükle onunkilere değdiriyorum. Kısa ve tatlı olmasını planlıyorum ama onu bana karşı hissettiğim anda sikim zonkluyor.

Lanet olsun. Hiçbir şeyi bu kızı istediğim gibi istememiştim.

İstemedem öpücüğü derinleştiriyorum, cennetin tadına bir kez daha bakmak için açlık çeken bir adam gibi onu yutuyorum. Belki de öyleyimdir. Ona dokunmama izin verdiğinden beri tek düşünebildiğim bu - onu sahiplenmek, tüketmek, mahvetmek.

Buradaki büyük resim umurumda değil. Annemin yüzüğü parmağında çünkü ben istedim. Saf bencillikti. Ve lanet olsun, bundan pişman olmalıyım. Bu konuda kötü hissetmeliyim. Benim sadakatim her zaman Rafe ve kardeşlerine olmuştur. Ama hayatımda ilk kez, bunun değiştiğini hissediyorum.

Eğer izin verirsem bana sahip olacak. Dikkatli olmazsam beni yok eder. Ve şu anda, umurumda değil. Bunu istiyorum. Getirdiği yıkım ne olursa olsun, bu delilik ne olursa olsun, her saniyesini hissetmek istiyorum.

Nefes nefese kalarak ağzımı onunkinden ayırmadan önce usulca inliyor. Gözleri çırpınarak açıldı ve benimkilerle kilitlendi.

Yüzümü saçlarına gömerek inliyorum. "Artık benimsin, *cara mia*."

"Mattia," diye fısıldıyor sanki bir rüyadaymış gibi.

Dio. Birinin sikilebileceği her şekilde sikildim. Ve umurumda değil.

Ruhsatı imzalıyoruz ve sonra Abernathy ve Coda'ya Aurelia'yı oturma odasında bırakarak dışarı çıkmalarını gösteriyorum.

Coda'ya "Rafe ile ben ilgilenirim," diye hatırlatıyorum.

Başını sallayarak, "Bu senin temizlemen gereken bir saçmalık, benim değil," diyor. "Çenemi kapalı tutacağım."

Bunun için onu suçladığımı söyleyemem. Son zamanlarda başına gelmeyen kalmadı. Karısı kaçırıldı çünkü babası, eski polis

Komiser, rüşvetçi bir pislikti. Coda'nın ailesini uzun zaman önce öldürdü. Coda onu Chicago'dan kovmadan önce kızını kurtaracak kadar akıllıydı ama yaptıkları için onu asla affetmeyecekler.

Açıkçası, onu öldürebilirdim. Ama Coda onun ölümünü vicdanına yükleyerek yaşamasını istemiyordu. Ona yeterince acı çektirdi. Yani en azından Karina'nın o orospu çocuğuyla ilgili düzgün bir anısı olacak.

Yıllar boyunca yaptığı korkunç şeyleri asla telafi edemez ama onu düşündüğünde, hayatının geri kalanında sadece korkunç şeyleri hatırlamak zorunda kalmamalı. Coda ona bu ölçüde huzur verecek kadar zekiymi.

"Gözünü Brio'dan ayırma," diye mırıldandım ona. "Ne halt ettiğini bilmek istiyorum."

"Yapacağım." Omzunun üzerinden Aurelia'ya bakarak dışarı çıktı. "Ona göz kulak ol. Seni uykunda bıçaklayabilir."

"*Vaffanculo*."

Merdivenlerden koşarak inerken kahkahası bana doğru süzülüyor. Aurelia'ya dönüp evlilik cüzdanını incelerken bulmadan önce kapıyı kilitliyorum.

"Yırtmayı mı düşünüyorsun, *Topolina*?"

Üstünden bana kaşlarını çatmak için bir santim indiriyor. "Bunu düşündüm. Muhtemelen onu buraya geri getirip her şeyi yeniden yaptıracağına karar verdim."

"Doğru değerlendirme." Ona doğru yürüyorum. "Eğer böyle bir şey yoksa dosyalayamayız."

Tatlı bir sesle, "Yırtmak kulağa gittikçe daha iyi geliyor," diyor. Ve sonra kaşlarını çatıyor. "Cidden ama. Nasıl bu kadar hızlı ehliyet aldı?" Kaşları çatılıyor. "Onu tehdit mi ettin?"

Adımımın ortasında durup ona bakıyorum. "İstedığımı elde etmek için insanları tehdit ettiğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Beni tehdit ettin." Hay sikeyim. Böyle mi düşünüyor?

"Onu tehdit etmedim Aurelia."

"O zaman nasıl bu kadar çabuk ehliyet alıp buraya gelebildi? Bekleme süresi var, değil mi?"

Yolun geri kalanında ona doğru ilerliyorum, belgeyi dikkatlice alıp katladıktan sonra saklamak üzere göğüs cebime koyuyorum. "Ben güçlü dostları olan güçlü bir adamım," diyorum bakışlarını tutarak. "Ve onun da kimsenin bilmesini istemediği alışkanlıkları var. Bana bir iyilik borçluydu."

Bildiklerim hakkında sessiz kaldım. Bizim için bekleme süresinden feragat etti. Yargıçlar bunu yapabiliyor."

"Oh."

"Hayatının tehlikede olduğunu söylediğimde, seni tehdit de etmiyordum, *cara mia*. Seni buraya getirmeden önce sana zarar vermeyeceğimi söylemiştim. Bunda ciddiydim."

"Seninle evlenmezsem hayatta kalamayacağımı söyledin Mattia. Bu nasıl tehdit olmaz?"

"Brio Cascella tehlikeli bir adam Aurelia. Ona güvenebileceğini sanıyorsun ama yanılıyorsun. Sana sattığı yalanlar ve sahte vaatler tam olarak bu." Gözlerini benden kaçırmaya çalıştığında çenesini yukarı kaldırıyorum. "Kardeşlerinle oynadığı oyunda sen bir piyonsun ve piyonlar Brio gibi adamlar için harcanabilir. Ona ihanet edeceğini düşünürse seni öldürür. Seni buraya ne için gönderdiyse onu yapmazsan, seni öldürür. Bana ihtiyacınız var."

Bakışları yüzümde geziniyor, bir şey arıyor. "Beni buraya o göndermedi, Mattia. Beni sen kaçırdın."

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Berbat bir yalancısın, *Topolina*. Ne istiyor?"

"Nereden bileyim?" Aramıza mesafe koymaya çalışarak benden uzaklaşıyor. "Brio'nun aklından geçenleri öğrenmek istiyorsan, belki de ona ilaç verip kaçırmalı ve onunla evlenmeliydin."

Benden bir kahkaha patlaması kaçıyor, beklenmedik, karanlık bir ses onu sıçratıyor. "Belki de yapmalıydım," diye düşünüyorum, gözlerim onun yüzünden hiç ayrılmıyor.

Kollarını kavuşturuyor, sert gözleri bana hançer gibi saplanıyor. Ama orada da korku var. Umutsuzca maskelemeye çalıştığı bir korku. "Bu konuyu kapatabilir miyiz? Çok yorgunum, Mattia."

"Neyin?" Duvara yaslanarak soruyorum. "Bana yalan söylemekten mi? Saklamak mı? Gerçeği inkâr etmekten mi?" Bakışlarım onunkilerden ayrılmıyor. Bütün sırlarını istiyorum, her birini.

"Her şeyden!" Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırarak oturma odasında bir ileri bir geri volta atıyor. "Sen tam bir... bir..." diye kekeliyor, öfkesi ifade yeteneğinin önüne geçiyor.

"Piç mi? Canavar mı?" Bana ters ters bakmak için dönmesini izleyerek yardımsever bir şekilde tedarik ediyorum.

"Evet!" diye bağırıyor.

"Güzel. Bana karşı dürüst ol," diye emrediyorum ve duvardan uzaklaşıp ona doğru ilerliyorum. "Benim bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun? Bir piç miyim? Lanet olası bir pislik?" Gözlerindeki acı beni duraksatıyor ama kendimi odaklanmaya zorluyorum. Bu çok önemli.

"Bence sen tehlikelisin," diye itiraf ediyor sonunda. Bakışlarında şimdi korku var, ama başka bir şey de var. Ateşli bir şey. Tehlike onu heyecanlandırıyor.

Dudaklarım eğlenen bir sırıtışla kıvrılıyor. "Bu konuda yanılmıyorsun." İrkilerek bir adım geri çekiliyor.

"Ama tehlikeyi zalimlikle karıştırma," diye uyarıyorum, ona doğru ilerlerken. Sözlerim aramızdaki havada ağır ağır asılı kalıyor. "Sana karşı asla zalim olmayacağım Aurelia. Benimle güvendesin."

İtirafım karşısında geriliyor, sanki benimle güvende olmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi. Sanki buna inanmak istemiyormuş gibi. Sanırım kendini rahat bırakırsa sırlarını bana açacağından korkuyor ve bu da onu çok korkutuyor.

Sırf saklamak için tüm bunları göze alacak kadar önemli ne saklıyor? Brio'nun onda ne işi var? Bir şey olmalı.

Her zaman öyledir.

Onu belinden kavrayıp kollarıma çekiyorum. Ani hareket karşısında nefesi kesildi.

"Sen benimsin," diye kulağına hırlıyorum. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen kaderinle savaş. Umurumda değil." Sözlerim karşısında vücudu titriyor. "Bunu yaptığında sadece sikim sertleşiyor, *Topolina*. İşte ben böyle bir piçim."

Hiç uyardan dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Öpücük çaresizlik dolu, bir irade savaşı. Bana güvenmesi, beni içeri alması, bana her şeyini vermesi için sessiz bir yalvarış. Çünkü ben onun her şeyini istiyorum; her sırrını, her korkusunu, her arzusunu.

Cehennem kedisi gibi dövüşüyor. Yine de beni üzerinden atmaya çalışmıyor. Saçımı çekiyor, dudağımı ısırtıyor, kollarımı pençeliyor. Ama beni itmiyor. Kendini kollarımdan kurtarmaya da çalışmıyor.

Çok geçmeden kavga sona erdi ve o bana karşı eridi.

Onu yatak odasına kadar taşıyorum, karanlık koridorda ilerlerken dudaklarından hiç ayrılmıyorum. İçeri girer girmez kapıyı arkamızdan büyük bir gürültüyle tekmeleyerek kapatıyorum ve onu kapıya sıkıştırıyorum.

"Mattia," diye inliyor dudaklarıma karşı, ellerimi vücudunda gezdirirken, sanki her kıvrım fethedilmesi gereken bir bölgeymiş, kendim için hak iddia ettiğim bir toprakmış gibi keşfediyorum. Yine de bu nazik bir keşif değil. Düzensiz ve ilkel ve çok doğru.

Sesini duyunca sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

Bana yalvarırken ne kadar tatlı görüldüğünün farkında mı?

"Çok güzel," diye nefes alıyorum ve dizlerimin üzerinde ayaklarının dibine gelene kadar vücudundan aşağı kayıyorum.

Kendimi bacaklarının arasına yerleştirdiğimde gözleri açılıyor, ani bir beklentiyle nefesi kesiliyor. "Sen ne...?"

"Başka bir şeyin varlığını unutana kadar seni dilimle becereceğim, *topolina*."

Sözlerim içine işlerken nefesi boğazında düğümleniyor. Uylukları birbirine sıkıca bastırıyor, sanki içgüdüsel olarak aralarındaki acıyı bastırmaya çalışıyor.

"Bacaklarını aç Aurelia," diye emrediyorum.

Uymadan önce bir saniye tereddüt ediyor ve külotunun ne kadar ıslak olduğunu görmeme izin veriyor.

Yavaşça, saygıyla, bir parmağımı iç uyluğunda gezdiriyorum, dokunuşum altında titremesini memnuniyetle izliyorum. Ama henüz amına temas etmedim. Bacağından yukarı doğru öperken beklentinin artmasına izin veriyorum, yaklaştıkça uyarılmasının tatlı, keskin kokusu daha da güçleniyor.

Son saniyede külotunu yana itiyorum. Dilim

yumuşak kıvrımlarının arasından kayıyor.

Elleri saçlarıma doğru uçarken dudaklarından boğuk bir nefes çıkıyor.

Tanrım. Sadece onun tadı bile beni delirtmeye yetiyor. Spermler boxerıma damlıyor ve ortalığı batırıyor.

Yavaşça başlıyorum, dilimi sıcaklığına batırmadan önce klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Klitorisine yapıştığımda, şimdi boşalmasını sağla anlamına geldiğini varsaydığım anlaşılmas bir dizi kelime mırıldanıyor.

Dilimin onun sıcak küçük amına her vuruşunda, üstümde kıvranıyor ve inliyor. Sırtının her kavisini beni daha da itiyor. Her iniltisi, zevkten kendinden geçene kadar onu yiyip bitirmek istememe neden oluyor.

"Mattia," diye bağıyor. Ağzıma doğru sallanırken parmakları saçlarımı sıkıyor. "BEN... BEN..."

Sonra ona bakıyorum, iki parmağımı içine sokarken o vahşi mavi gözlere kilitleniyorum. "Benim için gel, küçük fare," diye inliyorum.

Sesimden gelen titreşimler onu uçuruma sürüklüyordu.

Orgazmı bir gelgit dalgası gibi üzerine çöküyor, onu üzerimde titrer ve soluk soluğa bırakıyor. Ancak ben durmuyorum. Durmam için yalvarana kadar onu dilimle becermeye devam ediyorum.

Şişmiş klitorisine son bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıp onu kollarıma alıyorum. Onu yatağa taşıırken gevşek ve kemiksizdi.

Onu nazikçe yatırıp yüzünün her yerine öpücükler kondurduktan sonra hızlıca boxer'ıma kadar soyundum ve yanına sürünerek onu göğsüme doğru çektim.

Gözleri neredeyse anında kapanıyor. Bana sokuluyor, adımını mırıldanıyor.

Saniyeler içinde dışarı çıktı.

Uykusunu izliyorum, onun büyüüne kapılmamın ne kadar korkunç bir hızla gerçekleştiğini görüyorum. Onun tatlılığı, ateşi, masumiyeti... her bir parçası kalbimi göğsümden dışarı fırlatmaya hazır hale getiriyor. Bu beni çok korkutmalı çünkü ikimiz arasında o benden çok daha tehlikeli.

Ama korkmuyorum.

Bu küçük fare benim.

Dördüncü Bölüm

Aurelia

I Yatakta yalnız uyanıyorum ama Mattia'nın çok uzağa gittiğine inanacak kadar aptal değilim. Onu evde hissediyorum. Varlığı çok güçlü. Uzun bir süre yatakta öylece uzanıp tavana bakarak, buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışıyorum. Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Bu karmaşa.

Bir yanımdün gece kendimi bağladığım bu karmaşık ve tehlikeli adama güvenmek istiyor ama daha büyük bir yanımda güvenirsem neler olabileceğinden korkuyor. Bana zarar vermeyeceğini söylediğinde ona inanıyorum ama aynı şeyi kardeşlerim için söyleyebilir mi?

Babamız kesinlikle benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Hiç tanımadığım kardeşlerimin, Brio'nun benden ne istediğini öğrenirlerse bana karşı herhangi bir sadakat duygusu hissedeceklerine inanmak zor. Bana asla güvenmezler. Neden güvensinler ki? Onların sadakati birbirlerine ve ettikleri yeminlere. Ben aptal değilim. Mafya olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Yeminleri her zaman üvey kardeşlerinden önce gelecektir. Babamıza da öyle oldu, değil mi?

İç çekerek kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum ve tökezleyerek banyoya doğru gidiyorum. Yolun yarısında durup etrafıma bakıyorum. Mattia'nın evi dışarıdan soğuk ve davetkâr görünmüyor. İçerisi ise farklı bir hikaye. Güzel. Hatta güzel. Bir ev nasıl görünmeliyse öyle.

Dün gece zar zor fark ettim ama yatak odası koyu renkli, ağır ahşap mobilyalarla dolu. Yatak büyük ve heybetli, yüksek bir yatak başlığı var. Zemini kaplayan pelüş halılar devasa alana sıcaklık katıyor. Her şey Mattia gibi tehlikeli bir adama yakışan bir güç ve egemenlik havası yayıyor. Soğuk görünmesi gerekir ama odada beklemediğim bir hayat ve rahatlık var. Tıpkı adamın kendisi gibi.

Brio'nun evinde kapana kısılmış bir şekilde iki ay geçirdikten sonra bile, bu tür bir zenginliğe hâlâ alışamadım.

Bu kesinlikle benim büyüdüğüm yol değil. Annem, Vincent'in yok olması için verdiği paraya dikkat eder, gidebildiği yere kadar uzatırdı. Hiçbir zaman yokluk çekmedik ama ihtiyacımızdan fazlasını da almadık.

Bu yepyeni bir dünya.

Banyoya doğru devam ediyorum, sadece durup tekrar bakıyorum. Büyüdüğüm yatak odasından daha büyük. Adamın jakuzi olarak ikiye katlanabilecek bir küveti var. Başımın yanındaki düğmeden gelen bir uğultu dikkatimi çekiyor. Biri basit bir ışık düğmesi, ama üzerinde sıcaklık ayarları olan diğer düğmeyi gördüğümde kaşlarım çatılıyor.

"Nedir bu?"

"Bu zeminlerin kumandası, *cara mia*. Onlar ısıtılmalı."

"Tanrım!" Mattia'nın sesini duyunca bir adım havaya sıçrayarak bağıriyorum. Alçak, günahkâr kıkırdaması üzerimde yuvarlanıyor.

Ona ters ters bakmak için başımı kaldırıyorum, ancak onu kalçalarına kadar sarkan bir havludan başka bir şey giymemiş, ıslak saçları başına yapışmış halde gördüğümde sertçe yutkunuyorum. Tamamen giyinikti, adam muhteşemdi. Ama bu haliyle? Kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Su damlacıkları göğsünden aşağı, karın kaslarının çıkıntılarına doğru süzülüyor ve belindeki havlunun altında kayboluyor. Gül ve diken dövmeleri

Mavi, kırmızı ve siyahın tonlarında pazularının etrafından dolanarak omuzlarının güçlü çizgisine doğru kıvrılıyor. Bazıları eski, bazıları yeni olan yara izleri şiddet ve kan döküldüğünü haykırıyor. Her santimi sert ve güçlü. Tehlikeli bir şekilde.

"Çıplak," diye boğulmayı başardım. "Çıplaksın."

"Mmhmm." Kaşlarını çatıyor, yüzünü yavaşça bir sırtına kaplıyor. "Sen böyle duş almıyor musun, *Topolina*?"

"Düşündüm de..." Ne düşündüğümü bilmiyorum. Onu banyoda sırlıklam bulmayı beklemediğimi biliyorum. Şimdi banyoda sırlıklamım.

"Seni burada yalnız bıraktığımı mı?"

"Hayır." Gözlerimi deviriyorum. "O kadar şanslı olamazdım Mattia." "Ah, anlıyorum," diyor, hâlâ bana sırtarak.

"Neyi gördün?"

"Seni yüzümün her yerine boşaltırım, sonra geceyi kollarımda kucaklaşarak geçirirsin ve bu sabah yine atışmaya devam ederiz."

"Ben yapmadım..." Bir kara kaş, bu yalanı bitirmem için bana meydan okurcasına kalkıyor. Hemen yutkunuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Laf dalaşı yapmıyoruz," diyorum onun yerine. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Siz beni kendi halime bırakmadan önce cehennem buz tutacak."

Tekrar kıkırdıyor ve banyoda bana doğru yaklaşıyor. "*Quando il gatto non c'e, il topo balla*," diye mırıldanıyor, başını eğip o çelik gibi gri gözleriyle bana bakıyor.

"Ne?"

"I dedi iyi Sabah, küçük fare." Mizah Danslar içinde onun gözler, beni ikna ediyor. söylediği şey hiç de bu değildi.

İtalyanca öğrenmek için aklıma bir not alıyorum. "Yalancı."

"Bu sabah başka bir kavga için şımarıyor musun, *cara mia*?" "Hayır."

"O zaman günaydın de."

"Günaydın, Mattia." Ona kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Umarım gülünç büyüklükteki banyonuzda güzel bir duş almışsınızdır ve su tam olarak doğru sıcaklıktadır."

Belki de kendimin en büyük düşmanı benim çünkü yapmam gereken son şey bu adamın damarına basmak olmalı.

onunla dövüştüğümde oynamaya istekli. Ama elimde değil. O kadar soğukkanlı ki. Bu beni deli ediyor.

Bana her yaklaştığında, vücudum canlı bir tel gibi hissediyor. Bu arada, o bana sakin, soğukkanlı ve derli toplu bakıyor. Bu bende onun düzenli dünyasını bozma isteği uyandırıyor.

Bu adamı şaklatmak istiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu psikotik bir arzu. Ne kadar ateşli koşabileceğini biliyorum. Neler yapabileceğini biliyorum. Dün gece onun diline gelen bendim. Onun kim olduğunu biliyorum. Ama bana eğlenceli buluyormuş gibi bakıyor ve ben bundan nefret ediyorum. Ateş istiyorum. Ateş istiyorum. *Öfke* istiyorum.

Onu her yerimde istiyorum çünkü kendini durduramıyor ve bunun gerçekleşmesi için kirlili bir şekilde savaşımaya hazırım. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim ve öğrenmek istediğimi de sanmıyorum.

Uyuyan bir devle alay ediyorum. Ama bunu yapmaktan da kendimi alıkoyamıyorum. O da benim kadar sarsıldığında ve kontrolden çıktığında, tatmin olacağım. Ama o zamana kadar değil.

Yorumum onu kızdırmadı. Sadece başını geriye atıyor ve şakağıma bir öpücük kondurmak için eğilmeden önce gülüyor. "Başını belaya sokmadan düş al, *cara mia*," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Sana bir gardırop ayarlayana kadar giyecek bir şeyler bulacağım."

"Gardırop mu?"

Ateşli bakışları vücudumda geziniyor. "Tabii geceliğinle ya da hiçbir şey giymeden dolaşmayı tercih etmezsen. O zaman, elbette..."

Gözlerimi ona dikeyorum, bu da onun tekrar gülmesine neden oluyor.

"Duş, *Topolina*." Banyodan çıktı. Yalnız, çıkarken havluyu düşürüyor, ben de onun sert kıcının kapıdan vals yaparak çıkışını izliyorum, aklım başımdan gidiyor.

Doğal olarak, eşikte omzunun üzerinden bakıyor ve beni bakarken yakalıyor. Deli gibi homurdanıyorum ve kıcına bakmıyormuşum gibi davranarak topuklarımin üzerinde dönüyorum. Yüzündeki sırıtışa bakılırsa bana inanmıyor.

Eğer bundan sağ çıkarsam, Brio Cascella'yı kendim öldürebilirim.

Bir saat sonra Mattia'yı mutfakta buluyorum, Tanrı'ya şükür giyinik. Benim için yemek yaptığını fark edince kapının önünde sendeleyerek duruyorum.

Mermer adadan dönüyor, gri gözleri benimkilerle buluştuğunda eğlenerek kırışıyor. "*Topolina*." Sesi sıcak bir okşayış gibi.

Üzerine eldiven gibi oturan siyah bir takım elbise giymiş. Onu tanıdığım ölümcül danışman gibi görünüyor.

Tanrım, adam çok şey... çok şey.

"Benim için yemek mi yaptın?" Kendimi şaşkınlıkla sorarken buldum.

Tezgâhın üzerine yayılmış tabaklara bakarken dudakları sırtıyor. Omlet, domuz pastırması, taze meyve, yoğurt var. Tam bir ziyafet.

"Sizi şaşırtabilir ama insan öldürmekten daha fazlasını yapabilirim."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, mutfığa girerken zorlukla yutkunuyorum. Hava kahvaltı ve o kokuyor. "Ben sadece... şaşırdım. Biri benim için yemek yapmayalı uzun zaman oldu."

Benim için adada bir tabure çekiyor ve üzerine kayıyorum, yüzümdeki bir tutam saç fırçalarken kalbim çarpıyor. Dokunuşu içimde vahşi ve çaresiz bir şeyi ateşliyor -aramızdaki her santimlik boşluğu silme dürtüsü.

Dürtüye direniyorum ve o bu kadar yakınken kendimi hiç de sakın hissetmesem de sakın davranmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Daha çok kontrolden çıkmış bir orman yangını gibi hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Çok lezzetli kokuyor."

"Böyle düşünmene sevindim." Adanın etrafında dönüp karşıma oturmadan önce önüme bir tabak koydu.

Uzun süre sessizlik içinde yemek yiyoruz. Her şeyin tadı inanılmaz.

Ya o harika bir aşçı, ya da ben açlıktan ölüyorum. Ya

da ikisi de. "Bu inanılmaz, Mattia."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Senin için hazırladığım kıyafetleri bulmuşsun."

Yüzüm kızarak kendime bakıyorum. Sığması için tişörtü bağlamam ve ayağım takılmasın diye eşofmanları kıvrımam gerekti ama işe yarıyorlar. En azından önemli yerleri örtüyorlar. Fakir büyüdüğünüzde, moda gündeminizin üst sıralarında yer almıyor. Eşofman ve tişört benim rahatlık alanım.

Bu adamın yanında küçük bir çocuk gibi kalıyorum. "Kahvaltıdan sonra alışverişe gideceğiz."

"Beni alışverişe götürmek zorunda değilsin," diye itiraz ediyorum. "Benimle insan içine çıkmaktan mı korkuyorsun?" diye alay ediyor.

Gözlerimi deviriyorum, eğlenmiyorum. Onunla görünmekten korkmuyorum. Suçlu hissediyorum. En başta burada olmamalıydım. Şimdi benim için yemek yapıyor ve beni alışverişe götürmeyi teklif ediyor. Beni güvende tutmak için benimle evlendi ve aslında bunu bu yüzden yaptığına inanıyorum. Olması gerekmediği halde iyi davranıyor.

Onu hiç anlamıyorum.

"Sen beni biliyorsun da kardeşlerim nasıl bilmiyor?" Bu garip yeni dünya hakkında bir şeyler anlamak için çaresizce soruyorum.

Çatalını ağzına yaklaştırarak duraksıyor. "Bu sorunun cevabını bilmek istemezsin Aurelia."

"Bilmek istemeseydim sormazdım."

O kadar uzun süre sessizce yemek yiyor ki bana söylemeyeceğini düşünüyorum. O konuştu ve benim de bunu kabul etmem gerekiyor. Ne kadar sinir bozucu.

Koltuğumda kıpırdanıyorum, her an daha da sinirleniyorum.

"Vincent'ın eski kaptanlarından biri senden bahsetmek için bana geldi," diyor Mattia, çelik gibi gözleri yüzümde gezinirken. "Rafe'in bildikleri için ona ödeme yapacağını düşünüyordu."

"Ona ödeme yaptın mı?"

Gözlerini benden ayırmıyor. "Cesedini lanet nehre attım."

"Oh," diye fısıldıyorum, midem alt üst oluyor. Çatalımı yere bırakıyorum, iştahım kaçıyor.

"Başına geleni hak etti Aurelia. Sen doğduğundan beri seni biliyordu ve bunu para kazanmak için kullanabileceğini düşünene kadar tek kelime etmedi." Mattia'nın yüz ifadesinde bastırılmış öfke dans ediyor ve onu dün gece beni Brio'dan çıkaran aynı buz gibi soğuk, sert adama dönüştürüyor. "Sadakat mevsimlere göre değişen bir şey değildir. Vincent'ın adamları

bunu hiç anlamadı. Rafe'in adamları anlıyor. Bu aileye ihanet edersen, bedelini ödersin."

Midem tekrar dönüyor, içim düğümleniyor. O zaman beni bekleyen kader bu mu? Vahşi bir ölüm ve nehrin dibinde sonsuza dek kalmak mı?

Düşündükçe ürperiyorum, kollarımı kendime sarma isteğimle savaşıyorum. "Kardeşlerimin benden haberi var mı?"

"Henüz değil."

"Çünkü bana güvenmiyorsun," diye fısıldıyorum tabağıma bakarak.

Mattia nazıkçe, "Çünkü ikimiz de Brio'nun seni buraya bir nedenle gönderdiğini biliyoruz, *cara mia*," dedi. "Benimle konuşana kadar sana yardım edemem. Ne yapmayı planladığını bilmeden onlara yaklaşmana da izin veremem. Bu ne senin için ne de onlar için güvenli olur."

"Beni orada bırakmalıydın, Mattia." Yorgunca iç çektim. "Sana bunu söylüyorum ama dinlemiyorsun."

"Belki de buradaki tek inatçı sen değilsindir, *Cara*."

Kaşlarımı çatmak için bakışlarımı yukarı kaldırıyorum.

Bana sadece gülümsüyor ve yemeye devam ediyor.

Uzun bir süre onu izliyorum, onun hakkında her zamankinden daha fazla çelişkiye düşüyorum. Kardeşlerime olan sadakati apaçık ortada ama yine de kendini bana bağladı. Brio'nun beni buraya bir planla gönderdiğini bildiği halde bu seçimi yaptı. Ona güvenebileceğimi söylüyor ve ben de umutsuzca ona inanmak istiyorum ama onu anlamadığım halde bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Bulmacalar vardır, bir de Mattia Agostino vardır. O, Königsberg'in Yedi Köprüsü'nden daha karmaşık.

"Kardeşlerimin yanına nasıl düştün?" diye sordum. "Nasıl oldu da mafyaya girdin? Bu hayata? Bana gerçek bir şey söyle, Mattia. Herhangi bir şey."

"Ne olursa, ha?" Gözleri düşünceli bir şekilde kısılıyor, sanki ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu, benimle ne kadar gerçek olabileceğini düşünüyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum sessizce.

Uzun bir aradan sonra çatalını bırakıyor ve peçeteyle ağzını siliyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıp o soğuk bakışlarıyla beni inceliyor. Gri gözleri fırtına bulutları gibi, karanlık ve okunmaz. Yine de bir şey arıyor. Belki de buna neden bu kadar ihtiyacım olduğuna dair bir ipucu.

Onun için bir açıklamam yok. Şu anda ona vermek istediğim bir açıklama da yok. Onun yerine nefesimi tutup bekliyorum.

"Pekâlâ," diye iç geçirerek kabul ediyor sonunda. "Sana gerçek bir şey söyleyeceğim, *Topolina*. Ben yedi yaşındayken ailem öldürüldü."

Kelime aramızda havada asılı kalıyor -öldürüldü- tekrar tekrar *yankılanıyor*. Ama gözlerindeki perili bakışı görene kadar tam olarak aklıma gelmiyor. İlk kez, o zaptedilemez duvarlarının arasından sızan bir kırılma belirtisi var.

"Babam ailemize liderlik ediyordu," diye devam ediyor. "Güçlü bir aile değildik ama bağlıydık. Baban için kasıtlı olarak başka bir aileye geçti. Onlar da misilleme yaptılar." Sesi sabit ama gözlerinde anılarının hayaletlerini görüyorum. "Annem o sırada küçük kardeşime altı aylık hamileydi."

"Mattia," diye fısıldıyorum, dehşete düşmüş bir halde.

"Hayatta kalan tek kişi bendim."

"Sen de mi *oradaydın*?"

Başını sallar. "Olay olduğunda geceyi Rafe ile geçiriyordum." Boğazını temizler. "Rafe'in ailesi -babanız- benimle ilgilenilmesini sağladı. Daha sonra çocukluğumun çoğunu Valentino malikânesinde geçirdim. Baban beni eğitti. Nico öldüğünde ona danışmanlık yapacağımı düşünüyordu ama belli ki Nico aileyi terk edince bu değişti. Nico yerine Rafe'ye sadakat yemini ettim."

İtirafı karşısında kalbim acıyla çarptı. Babam yüzünden çok genç yaşta çok şey kaybetti. Ve babam, o daha farklı bir şey öğrenmeye fırsat bulamadan onu kucaklayıp bu hayatın içine çekti. Daha büyümesini bile tamamlamadan kayıplarla şekillendi ve mafya tarafından kalıba döküldü.

Bu çok üzücü.

"Bu hayatı ben seçmedim Aurelia," diye bitiriyor sessizce, "O beni seçti. Ama bunu yaşadım, en karanlık yanlarını gördüm, bunu değişmezdim. Ben buyum işte."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, kalbim onun için acıyor.

Masanın öbür ucuna uzanıyor, parmak uçları benimkilere zar zor değiyor, ama bu yeterli. Çok fazla. Bu basit dokunuş damarlarıma bir kıvılcım gönderiyor, vücudumdaki her sinir ucunu yakıyor.

Kalbimin vahşi atışlarını dizginlemeye çalışarak geri çekiliyorum. Umutsuzca ona doğru daha fazla yumuşamamaya çalışıyorum. Ama içimdeki her şey kendimi bırakıp onun içine düşmek için çılgınlık atarken o bunu o kadar zorlaştırıyor ki.

Bakışlarımla tekrar buluşuyor, gözlerinde anlaşılmasa da bir şey var. "Eğer bu yol beni sana getirseydi, yine aynı yoldan geçerdim, küçük fare."

Bir an için her şey yok olur. Sadece Mattia var. Acı ve sadakatle yoğrulmuş bir adam. Bana yol açsa ateşin içinden geçeceğini düşünmeye başladığım adam.

Hayatında ihtiyacı olan son şey benim ama yine de beni seçti.

Tanrım, lütfen. Onu yok etmeme izin verme. Lütfen.

"Mattia, ben..."

"Kahvaltını bitir, Aurelia. Bugün yapacak işlerimiz var."

Uzun bir süre ona baktım, bir şeyler söylemek istiyordum. Ama zihnim karmakarışık. Emin olduğum tek şey, eğer onu yok edersem, bunun beni de yok edeceği. Onun korumasına ihtiyacım olduğu ya da beni güvende tutabileceğini düşündüğüm için değil, uzun zamandır ilk kez yaşadığımı hissettiğim için.

Bana yaşadığımı hissettiriyor.

Bunun olmaması gerekiyordu. Ama yine de oldu. Korkunç derecede hızlı.

Beşinci Bölüm

Mattia

S Aurelia'yla hoplayıp zıplamak tam bir hüsrân çalışması. Dükkâna girer
Sgirmez tezgâhtaki yaşlı kaltak soğukkanlı, üstünkörü bir değerlendirmeyeyle
ona bakıyor, dün gecedен beri bana cehennemi yaşatan alıngan kadın
kaybolur. Sinirleniyor.

"Sen değil," diye çıkışıyorum kadına, o bize doğru bir adım bile
atamadan. Yüzüne bir gülümseme yayılmış genç bir sarışını işaret
ediyorum. "Bize yardım edebilirsin."

Yaşlı kadın oflayıp pufluyor ve arkaya doğru fırlıyor. Sanki umurumda.
Aurelia'nın yanına bile yaklaşmayacak.

Sarışın yardım etmek için aceleyle öne atılır.

"Bir gardıroba ihtiyacı var. Ne isterse alır."

"Elbette," diyor sarışın, bizi mağazanın derinliklerine götürürken hâlâ gülümsüyor. Bir şeyler geveliyor ama ben Aurelia'ya odaklandığım için zar zor dinliyorum.

O, dün gece tanıştığım korkmuş küçük fare, ısırmaktan çok kaçmaya meyilli. Hiçbir şeyin üzerinde fiyat etiketi olmadığını fark ettiğinde, durum daha da kötüleşiyor. Birdenbire hiçbir şeye dokunmak istemiyor, sanki onu yok etmekten korkuyormuş gibi.

Vincent'ı hiç sevmedim ama onu ölümden geri getirip kendim öldürmeyi de hiç istemedim, sanki içeride yakalanırsa her şeyi mahvedeceğinden korkuyormuş gibi dükkânın etrafında parmak uçlarında dolaşmasını izlerken hissettiğim kadar.

Elmaslar ve ipeklerle süslenmeli, lüks bir hayat yaşamalı.

Onun yerine, ait olmadığı için dehşete düşüyor.

Bu iğrenç bir şey.

Onu duymadığımı düşündüğünde, bunun çok fazla olduğundan, kıyafete ihtiyacı olmadığından ve aklımı kaçırdığımdan şikayet ediyor.

Üç saat sonra sabrım tükeniyor.

"Baktığı her şeyi toparla," diye emrediyorum.

Doğal olarak beni duyuyor. Tıpkı süpürgelikler arasında koştururken yakalanmış küçük bir fare gibi irkiliyor.

"Ne? Hayır. Hayır. Bunu yapamazsın!"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Her şey," diye tekrarlıyorum bakışlarını tutarak.

"Elbette, Bay Agostino," diyor şımarık sarışın, kulaktan kulağa gülümseyerek. "Hemen."

Aurelia bana kaşlarını çatarak bakıyor.

En azından bu lanet yer içindeki ateşi tamamen söndürmemiştir.

Merak etmeye başlamıştım.

Parmağımın bir kıvrımıyla ona işaret ediyorum.

Etraftaki herkesin kızgın olduğunu anlamasını sağlayarak bana doğru yürüyor. Sikimi o kadar sertleştiriyor ki acıtıyor.

Tavrındaki bir şey beni etkiliyor. O narin bir çiçek değil. Ruhu ve ateşi var ve bana siktir olup gitmemi söylemekten çekinmiyor. Son üç saattir her ne bok yediysem, onun bana zehir kusmasını tercih ederim.

Korktuğunda bile omurgası var. Bunu hatırlamasına ihtiyacım var. Bu hayatta, bu dünyada buna ihtiyacı olacak.

Bir kol mesafesine gelir gelmez onu yakalayıp göğsüme doğru çekiyorum. Dudaklarım kulağına değiyor. "Zorluk çıkarmaya devam edersen, bunun bedelini soyunma odasında gırtlığına kadar soktuğum aletimle ödersin, *Topolina*. Nefes alamazsan şikayet edemezsin."

"Yapamazsın."

"Hayır mı?" Kulağını ısırdım. "Dene beni, *cara mia*."

Ondan neden böyle davranmasını beklediğimi bilmiyorum. Kimse ona ne yapacağını söyleyemez, en azından ben. Ama ayağıma olabildiğince sert basmasına hazır değilim.

Bakışlarımı yukarı çevirip yanımdan geçen bir tezgâhtar kızı kıştırıyorum. "Soyunma odası nerede?" Homurdanıyorum.

"Affedersiniz?"

"Soyunma odası," diye tersliyorum.

"Nerede?" "Um, arka tarafta mı?"

Daha konuşmasını bitirmeden o tarafa doğru yürümeye başladık, elim Aurelia'nın dirseğine kilitlendi.

"Bırak beni, Mattia," diye tıslıyor.

"Edeceğim. Sana terbiyeli olmayı öğretir öğretmez." Onu tasarımların kıyafetlerin ve ayakkabıların bulunduğu rafların önünden geçirip arka taraftaki soyunma odalarından birine sürüklüyorum.

"Hey. Yapamazsın-"

Aurelia'yla birlikte soyunma odasına girmemi engellemeye çalışan şirret yaşlı kadına sert bir bakış atarak onu susturuyorum.

Kapı arkamızdan çarparak kapandı.

"Mattia!" Aurelia yüzüme doğru dönüyor, saçlarını yüzünden uzaklaştırmaya çalışıyor. Yanakları pembeleşmişti. Mavi gözleri bana ateş püskürüyor. "Delirdin mi sen?"

Onu kollarımın arasına alıp duvara yaslıyorum. "Evet. Ve ağzını her açtığında deliliğin büyüyor, küçük fare."

Dudaklarım onunkileri buluyor, ona olan açlığım kontrolden çıkıyor. Her zamanki gibi, onu öpme şeklimde nazik bir şey yok. Sanki son öpüşmemizmiş gibi ağzını alıyorum. Bir an için her şey yok oluyor. Sadece biz, bu küçük oda ve sikimin durmak bilmeyen zonklaması.

"Bırak beni," diye inliyor ağzımın içine, ama ikimiz de bunu kastetmediğini biliyoruz.

"Hayır."

Gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımı parlıyor. Parmakları sırtıma giriyor, pençeliyor. Kıyafetlerimin katmanları arasında bile dokunuşunu bir marka gibi hissediyorum.

cildimde.

"İşte bu, *cara mia*. Dövüş benimle. Bunu ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Alt dudağını dişlerimin arasında sürüklüyorum. "Ama bil diye söylüyorum, bu olacakları durdurmayacak."

Bir an için geri çekiliyorum, sadece gözlerinde küçük bir endişe titreşimini göreceğim kadar. Ama arzu ve beklentinin güçlü karışımı çok daha güçlü. Bu konuda gergin olabilir ama bunu istiyor.

"Mattia," diye nefes alıyor, hem bir protesto hem de bir yalvarış. Ama artık kelimeler için çok geç. Görmem gereken her şeyi gördüm. Bu küçük tanrıça kirli bir kız, keşfetmeye hevesli.

Gerçekten vermek istemediği hiçbir şeyi almayacağım. Kafam o kadar karışık değil. Onun korkusunu istemiyorum. Onun arzusunu istiyorum. İtaatini. Onun zevkini. Ve üçünü de kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Göz temasını kesmeden, parmaklarım eşofmanının lastikli eteğinin altında yolunu buluyor. Külotunun ince kumaşından amının dudaklarını izlerken nefesi kesiliyor. Çoktan sıırılsıklam olmuştu.

Sırılsıklam kumaşı bir kenara atıp tek bir parmağımı içeri soktuğumda adım boğuk bir nefesle dudaklarından kaçıyor.

"Aman Tanrım. Mattia."

Duvarları parmağımın etrafında sıkılaşıyor, kenetleniyor, daha derine çekiyor. "İşte böyle," diye homurdanıyorum. "Doğru söylemeyi öğreneceksin, *cara mia*."

Bir parmak daha eklediğimde geriliyor ve sonra içimde gevşiyor. Tatlı teslimiyet ham bir ihtiyaca dönüşürken yüzündeki ifade saf bir mutluluk.

Parmaklarımla onu titreyene kadar beceriyorum, titremesine saniyeler kala. Nefes nefese kalıyor ve titriyor, kollarımda sarsılıyor.

Birden geri çekildim.

"Diz çök," diye emrediyorum, elimi eşofmanından çekiyorum ve ona biraz yer açmak için geri çekiliyorum.

"Mattia," diye yalvarıyor.

"Diz çök, *topolina*."

Şimdi."

Yavaşça dizlerinin üzerine çökmeden önce uzun bir süre bana bakıyor - anlamlı gözlerinde arzu ve öfke savaşıyor. Önümde diz çökerken güzel bir çelişki içindeydi -korkmuş küçük fare ve alıngan, ateşli baştan çıkarıcı bir arada.

"Aferin kızıma." Bir elimi kuzguni saçlarının arasından geçirip başını geriye yatırıyorum. "Biraz terbiye öğreneceksin Aurelia."

Açıkçası, görgü kurallarını öğrenip öğrenmemesi umurumda değil. Bu güçle ilgili. Ona ne kadar güç sahibi olduğunu öğretmekle ilgili. Bu dünyaya ait olmadığını düşünüyor olabilir ama yanılıyor. O benim kraliçem. Hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmuyor, artık değil. İstedığımızı, istediğimiz yerde ve zamanda yaparız. Kimse bize hayır diyemez. Kimse bizi durduramaz.

Gözleri beklentiye dönüşmeden önce bir parça isyanla parlıyor. Dudakları hafifçe aralanıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bunu bana karşı koyamayacak kadar çok istiyor.

İlginç.

Pantolonumun kemerini çözüp elimle uzunluğuma sardığım sikimi çıkarırken gözlerimi yüzünden ayırmıyorum. Bakışları aşağıya kayıyor, onu gördüğünde gözleri açılıyor.

Sesli bir şekilde yutkunuyor, boğazı düğümleniyor.

"Devam et ve bak, Aurelia. Beni o ateşli küçük ağzını sonuna kadar açarken hayal et," diye homurdanıyorum, o izlerken kendimi sert çekişlerle çalıştırıyorum. "Beni bacaklarının arasında, daracık amcığına girerken hayal et. Gerçekten istediğin bu, değil mi? İçine girmemi, seni çiğ çiğ sikkemi?"

Sanki beni tatmak için sabırsızlanıyormuş gibi dudaklarını yalıyor. Lanet olsun. Beni mahvedecek.

"Cevap ver bana." "Evet."

"Çok kötü. O mükemmel küçük ağzını kocan için aç," diyerek onun önüne çıkıyorum. "İyi bir kız gibi em beni."

Başka bir talimat almadan, beni tatmak için dilini çıkarıyor ve sikimin başına yerleştiriyor. İlk yalamayı yaparken inliyor, gözlerinde ateş parlıyor.

"O ilk tadı unutma, *cara mia*," diye homurdanıyorum, elimi saçlarına daha da batırarak. "Bir daha asla tadamayacaksın. Şimdi, em."

Dolgun dudaklarını sikimin başının etrafına sarıyor ve beni ağzının sıcak, ıslak cennetine çekiyor. Mavi gözleri onay için sessiz bir yalvarışla benimkilerle buluşuyor. Bu basit bir hareket, ancak şu anda bu kadar isteyerek sunduğu güven, lanet göğsümü ağrıtıyor.

Dizlerinin üzerinde, sikim ağzındayken ne benden ne de kendinden şüphe ediyor. Burada güvende olduğunu biliyor ve buna bayılıyor.

"Aferin kızıma," diye tekrar övüyorum boğazının arkasına vurduğumda ve boğuluyor. Ama geri çekilmiyor. Bunun yerine, beni daha derine çekmeye çalışıyor, her santimi kabul etmek için savaşıyor. Zevk ve güç kurslarının mükemmel bir karışımı

onu sikimin üzerinde aşağı yukarı sallanırken izlerken içimden geçiyor. Sikişmek ona *sahip olmak*.

"İşte böyle, *cara mia*," diye soluyorum, onu teşvik ederken saçlarının dallarını tutuyorum. "Aynen böyle."

Yalvaran gözlerle bana bakıyor.

"Gelmek ister misin?"

Çılgınca başını sallıyor.

"O zaman yap. Benim için parmaklarının her yerine boşal."

Ona iki kez söylememe gerek yok. Boştaki elini eşofmanının içine sokuyor, neredeyse sikimin etrafında hıçkırarak ağlıyor. Elim saçlarında sıkılaşıırken, onunki bacaklarının arasında hareket etmeye başlıyor.

Kalçalarımı pompalıyorum, yüzünü beceriyorum, kendimi durduramıyorum. Önümde diz çökmüş, bana dünyaları verecek kadar tatlı.

"Tanrım, Aurelia. Beni mahvediyorsun." Daha sert emerek beni giderek eşiğe yaklaştıırken sesim alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

Sikimin etrafında haykırdığında, boşalırken altımda titrediğinde, daha fazla dayanamıyorum. Son bir kez ağzına sokuluyorum, kendi orgazmım bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor.

"Yut," diye emrediyorum, yoğun zevkin artçı şoklarıyla ürperirken nefes nefese kalıyorum.

Ona verdiğim her şeyi itiraz etmeden alıyor.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, gözlerindeki güven bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyor. Tohumumu onun dilinde görmek ve o parlak mavi gözlerdeki kendinden memnun parıltı, işte bu zaferdir. Sahip olma ve tüketme dürtüsünün aramızda iki yönlü işlediğinin farkına varmak da öyle.

İstemedenden de olsa bana aşık oluyor. Yavaş yavaş duvarları yıkılıyor. Yavaş yavaş bana güvenmeyi öğreniyor.

Ve yavaş yavaş, benim için yeri doldurulamaz bir şey haline geliyor. Saklamak için adam öldüreceğim bir şey.

Onu dizlerinden yukarı çekip dudaklarına yakıcı bir öpücük konduruyorum. "Dövüş benimle," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Seni mutlu edecekse bana dokuz çeşit cehennem yaşat. Ama şunu asla unutma, eğer istediğin buysa beni dizlerimin üstüne çöktürebilirsin. Sahip olduğun güç bu, *cara mia*. Sen bir *prenessin*. Bu dünya senin. Her zaman öyleydi. Kimse için sinmezsin. Kimseden korkmazsın."

"Ya bir *preness* olmak istemiyorsam, Mattia?"

Bakışları benimkilerle birleşene kadar yüzünü yukarı kaldırıyorum. "O zaman benim kraliçem ol, *cara mia*. Artık dünyadan korkmana gerek olmadığını hatırlatacak bir şeye ihtiyacın olduğunda o zırhı giy." Başparmağım alt dudağını okşuyor. "Dünya artık Aurelia Agostino'dan korkmalı."

Dudağını ısırıp başını sallamadan önce gözleri yüzümde geziniyor. "Tamam," diye fısıldıyor. "Bunu yapabilirim."

Soyunma odasından çıktığımızda, baktığı her şey poşetlenmiş bir şekilde ön tezgâhta bizi bekliyor. Kimse gözlerimizin içine bakmıyor. Tam olarak ne yaptığımızı biliyorlar.

Umurumda bile değil.

"Neden gidip üstünü değiştirmiyorsun, *cara mia*?" Ben öneririm. "Ben ödemeyi yaparım ve her şeyi SUV'a yükletirim."

"Tamam," diye fısıldıyor, yanakları pespembe. Yine de başını dik ve omuzlarını geride tutuyor. Başladığımız yerden çok daha iyi.

Tezgâhtan bir poşet alıp ona uzatıyorum ve dönüp arka tarafa yönelmesini izliyorum. Yolun yarısında bakışları duvarda asılı bir elbiseye kaydı. Daha önce de aynı elbiseye bakmıştı.

Elbiselerden hiç anlamam ama kısa, pırıltılı ve kabarık kollu. Bunun içinde tanrıça gibi görünür.

"O elbise neden çantada değil?"

"Efendim?"

"Şu elbise. Neden çantada değil?"

"Oh. Um." Tezgâhtar kız öne doğru eğilmeden önce gözlerini etrafta gezdirir. "Bayan Dawson on bir bin dolar olduğu için poşetlemememi söyledi, Bay Agostino. Sizin isteyeceğinizi düşünmedi."

"Karımın baktığı her şeyi poşetleyin dedim. Orospu patronunun hak ettiğini düşündüğü her şeyi değil," diye homurdanarak kartımı tiksintiyle tezgâha fırlattım. "Lanet olası bir poşete koy. Şimdi."

"Evet, efendim." Kız onu almak için tezgâhın etrafında koşuşturmadan önce gözle görülür bir şekilde soluyor.

Geri kalan çantaları alıp cipe taşıyorum, kanım kaynıyor. Onu buraya benim kıyafetlerimle sürüklemem Aurelia'nın suçu değil. Lanet babasının onu bir çöp gibi dışarı atması da onun suçu değil. On bir bin dolarlık bir elbiseye ihtiyaç duyacak türden bir kadın gibi görünmediği için kimse ona daha değersizmiş gibi davranamaz.

İstese bu dükkândaki her şeye gözünü kırpmadan sahip olabilir. Onun ne kadar zengin olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Ama Bayan Dawson gibi insanlar, sanki böyle yerlerde çalışmak onları üstün kılıyormuş gibi, konumlarını başkalarının üzerinde tutmaya bayılırlar. Bu arada, o kadar sıkı korudukları lanet olası kıyafetlere bile paraları yetmiyor.

Ben yapabilirim. Aurelia yapabilir. Para içinde boğuluyorum. İsterse onun olur. Kardeşleri kim olduğunu öğrendikten sonra ihtiyacı olmayacak. Valentino servetinden on beş ömür boyu yetecek kadar alacak. Kesinlikle özlemeyecekler. Onların servetini kendi yaşamı boyunca harcamayı umamazdı bile.

Brio Cascella gibi insanların Rafe'yi asla yenemeyecek olmasının nedenlerinden sadece küçük bir kısmı. Onlar devlere taş atan karıncalar.

Sanki Rafe'i düşünmek onu aklıma getirmiş gibi, göğüs cebimdeki cep telefonumdan onun zil sesi geliyor. Her şeyi arkaya atıyorum ve cebimden çıkarıp cevaplamak için kaydırıyorum.

"Bugün çok sessizdin," diyor önsöze gerek duymadan. "Bugün meşguldüm."

"Mahallenin çocuklarını korkutmak mı?"

Soruya gülümsüyorum, arabalar hızla geçerken cipin yan tarafına yaslanıyorum. Havada şehrin kokusu var; çikolata, göl ve egzoz kokusu birbirine karışıyor. Güneş çıktıysa bile, ışınları tepemizde yükselen binaların oluşturduğu gölgeleri delip geçmiyor.

"Hayır. Bunu sana bırakıyorum, Capo."

"Artık senin yalancı bir orospu çocuğu olduğunu biliyorum," diyor homurdanarak. "Çünkü haftalardır kimseyi korkutmadım ama evim yanmıyor."

"Şikayet mi ediyorsun?" Sessizce gülüyorum.

"Hayır. Söz konusu eve bir davetiye gönderiyorum. Amalia yarın akşam yemeğinde herkesi burada istiyor. Onu rahatsız ettiğimi ve bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Cazzo.

Aurelia'yı kardeşleriyle tanıştırmamanın zamanı gelmedi. Ya da belki de zamanı gelmiştir.

Bu tehlikeli bir oyun, ama belki de tam da ihtiyacı olan şey onlarla tanışmaktır. Çünkü yüzüm morarana kadar konuşabilirim, ancak maliyetler onun için gerçek olana kadar, bunun bir fark yaratacağından emin değilim. Kardeşlerinin tam olarak kim olduklarını ve neyle ilgili olduklarını kendi gözleriyle görmesi gerekiyor. Tanrı biliyor ya, Brio muhtemelen ona karşı dürüst davranmadı.

Ona söylediği yalanlar, sattığı saçmalıklar ne olursa olsun... bunları geri almanın tek yolu kardeşleriyle tanışması ve buradaki düşmanın onlar olmadığını kendi gözleriyle görmesidir. Düşman Brio Cascella.

"Orada olacağım," diyorum Rafe'e. "Ama yanımda birini getireceğim." "Birini mi getireceksin? Kimi?"

"Bir kız, orospu çocuğu."

Sessizliği çok şey anlatıyor. Genelde öyle olur. Duyulmak için çok şey söylemesi gereken biri değildir.

Yine de onu herkesten daha iyi tanıyorum. Aklının nerede olduğunu biliyorum. Çok uzun zaman önce ailemiz şimdikinden çok daha küçüktü. Koruyacak kadınlarımız ya da savunacak ailelerimiz yoktu. Savaşık çünkü bunu yapmak için doğmuştuk.

Şimdi her şey farklı.

Birir birer değiştik. Teker teker düştük. Ve teker teker, uğruna savaşmaya değer bir şey bulduk. Mutlu çiftler arasına katılacağımı hiç düşünmezdim ama Aurelia beni düğüm düğüm etti. Geleceğimde bu boku görüyorum ve istiyorum. Sadece onun da istemesine ihtiyacım var. Bunun için savaşmak istemesine de ihtiyacım var.

"Sanırım her şey gerçekten değişiyor, değil mi?" diye soruyor sonunda. "Evet," diyorum sessizce. "Sanırım öyle."

"Bana ondan bahsedecek misin?"

"Hayır. Onunla yarın tanışabilirsin."

"*Vaffanculo*," diyor kıkırdarak. Sonra duraksıyor. "Ona güvenebilir miyiz, Mattia?"

Milyon dolarlık soru bu, değil mi? Ona güvenebilir miyiz? Cesaret edebilir miyim?

"Evet," diyorum kesin bir inançla. Başka her şeyden bağımsız olarak, bunun doğru olduğunu fark ediyorum. Ona güveniyorum.

Altıncı Bölüm

Aurelia

İ Evine dönerken Mattia'ya ters ters bakıyor, dükkânda hayranlıkla baktığım elbiseyi satın aldığı için hâlâ öfkeleniyorum. Sadece fiyatı bile midemi bulandırıyor. *On bir bin dolar mı?*

"Bu delilik. Sen delisin. Aman Tanrım. Deli bir adamla evliyim," diye mırıldanıyorum, kendimi tutamayarak.

Mattia kıkırdıyor, elini kalçama koyarken gözleri eğlenceyle parlıyor. "Aurelia, küçük fare. Şu anda ne kadar paran olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet," diye bağıriyorum, öfkem alevleniyor. "İki bin dokuz yüz seksen altı dolar ve kırk üç sent." En azından daha önce hesabımda olan buydu.

Brio dünyamı işgal etti ve her şeyi alt üst etti. "Hayır, *Topolina*. Buna birkaç sıfır eklemeyi dene."

Kalbim küt küt atıyor ve ona inanmaz gözlerle bakmaktan kendimi alamıyorum. "O kadar param yok, Mattia."

"Artık biliyorsun," diye sırtıyor, bacağımı kavrayışı beni kıpırdatacak kadar sıkılaşıyor. "Biz evliyiz Aurelia. Benim param senindir. Ve bende fazlasıyla var."

"Bu...sen...ben..." Ona bakarken zihnim hızla çalışıyor, görüşüm hafifçe bulanıklaşıyor. Bayılacakmışım gibi hissediyorum, ama bunun yerine baş dönmesine göz kırpyorum ve nefes almaya odaklanıyorum. Evet, nefes almak. Bunu yapabilirim.

Araba kırmızı ışıktaki durdu ve Mattia bana baktı.

"Başını döndürürken sana söylemem gereken başka bir şey var," diyor ve kalçamı bir kez daha nazikçe sıkıyor.

Elimi zayıfça sallayarak devam etmesini işaret ediyorum. Beş parasız da kalabilirim, değil mi? Görünüşe göre yakın zamanda beş parasız kalmayacağım.

Birkaç sıfır mı? Hay Allah!

"Yarın Rafe'lere yemeğe gidiyoruz," diye haber veriyor bana, sesi sabit ve gerçekçi. "Gabriel ve Luca da orada olacak."

Haber bana bir ton tuğla gibi çarptı. Zihnim allak bullak oldu. Yarın kardeşlerimle buluşacağım.

Bu düşünce beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor. Uzun zamandır onlarla tanışmak istiyordum. Ama bunun böyle olacağını hiç hayal etmemiştim - Brio'nun tehdidi başımın üzerinde bir kılıç gibi sallanırken. Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulacak zamanım olmadı. Tek bildiğim, onun istediği şeyi yapamayacağım. Öyle ya da böyle, kardeşlerim gerçeği öğrenmeden annemi ve kendimi kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım. Eğer öğrenirlerse, bana asla güvenmezler. Kimse güvenmez.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Sesim belirsizlikle dalgalanıyor.

Mattia'nın gri gözleri, sanki kafamdaki her çelişkili düşüncüyü okuyabiliyormuş gibi içimi delip geçiyor. "Evet," diye kararlılıkla yanıtıyor. "Ama bir püf noktası var."

Başımı yana çevirip ona dikkatle bakıyorum. Kelimeler olmasa bile ne demek istediğini anlıyorum. Gerçek yüzünün her yerinde yazılı, ağzının etrafındaki çizgilere ve kaşlarının arasındaki çatıklığa kazınmış.

"Onlara kim olduğumu söylemedin," diye fısıldıyorum, içimi bir hüznün kaplıyor. Onlarla kardeşlerim olarak tanışacağım ama onlar beni bir yabancı olarak karşılayacaklar.

Kendime hatırlatıyorum, bunu ben yaptım. Sadece kendimi

suçluyorum. Bu gerçek daha az acı vermiyor.

Mattia, "Onları hemen arayıp senin kim olduğunu söyleyebiliriz, *Topolina*," dedi, sesi nazikti. "Eğer istediğin buysa, bunu yapacağım."

Evet, ağlamak istiyorum. İstedğim bu. Ama sonra ne olacak? Mattia'yı mı kaybedeceğim? Tüm dünyam yeniden değişir mi? Lanet olası ip kopar ve beni uçurumun kenarında sallanmaya mı bırakır? Her şeyi kaybetmeye bir adım daha mı yaklaştım?

"Yapma," diye fısıldıyorum, bakışlarımı ondan kaçırarak. "Bilmelerini istemiyorum." Yumuşakça iç geçiriyor.

Tekrar konuşmak zorunda hissetmeden önce birkaç dakika sessizlik içinde araba sürüyoruz. "Bana bile güvenmezken neden onlara söyledin Mattia?"

"Nedenini biliyorsun, küçük fare."

O haklı. Biliyorum. Beni önemsemediği için bu riski göze aldı. Sanırım... Sanırım bana aşık bile olabilir. Ama beni tanımıyor.

Ben bir yalancıyken nasıl yapabilir?

On beş dakika sonra, ön kapı arkamızdan çarparak kapanıyor ve yankısı bir silah sesi gibi duvarlardan yansıyor. Mattia'yı kapıya doğru iterken çılgınca bir çaresizlik beni tüketiyor, dudaklarım ikimizi de nefessiz bırakan bir yoğunlukla onunkilere çarpıyor.

Zihnim bir savaş alanı ve ben umutsuzca savaşı kaybediyorum. Kaosu susturması ve bana unutturması için ona ihtiyacım var.

"*Topolina*," diye mırıldanıyor, bizi döndürürken sesinde arzu ve şaşkınlık birbirine karışıyor, ellerimi yakalayıp soğuk tahtaya sabitliyor. Ses tonundaki sınırsız ihtiyaç tüylerimi diken diken ediyor. Beni ne kadar istediğini asla saklamıyor. Buna bayılıyorum. Gözleri yüzümde geziniyor. "Neye ihtiyacın var, *cara mia*? Söyle bana, senin olsun."

Kendimi ona doğru bastırırken inlemekten kendimi alamıyorum. "Adın dışında her şeyi unutana kadar beni becermeni istiyorum Mattia."

"Emin misin?" Gözleri benimkilere dikilmiş, herhangi bir tereddüt belirtisi arıyor. Ama tek hissettiğim ona daha yakın olmak, kendimi bu vahşi, buyurgan adama tamamen teslim etmek için duyduğum ezici ihtiyaç.

"Lütfen Mattia," diye yalvarıyorum, parmaklarımı omuzlarına gömüyorum. "Sana ihtiyacım var. Lütfen."

Kollarını belime dolayarak beni havaya kaldırırken boğazından bir hırıltı yükseliyor. Bacaklarım içgüdüsel olarak kalçalarına sarılıyor, bedenlerimiz birbirine o kadar sıkı bastırılıyor ki her kalp atışını, her kesik nefesi hissediyorum.

Dudakları şiddetli bir öpücükle benimkilere çarpıyor. Rahatlayarak haykırıyorum, dudaklarına karşı hıçkırıyorum.

Beni yatak odasına taşıırken, ağzı benimkini hiç bırakmıyor. Dillerimiz mükemmel bir uyum içinde dans ediyor, birbirimizi keşfediyor ve tadına bakıyor, birbirimizi daha yükseğe çıkarıyoruz.

"Mattia," diye soluyorum, beni eşikten geçirip yatak odasına taşıırken tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. "Korkuyorum."

"Neyden, küçük fare?" Beni yatağın kenarına oturtuyor, gri gözleri endişeyle parıldıyor.

Seni kaybetmekten.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Ama bu tehlikeli, karmaşık adam biliyor. Bir şekilde biliyor.

"Beni dinle Aurelia," diyor sertçe, beni gözlerinin içine bakmaya zorlarken yüzümü kavırıyor. "Ne olursa olsun, bu işte birlikteyiz."

"Bana söz ver," diye fısıldıyorum, bu sözlerin ağırlığı göğsüme çöküyor.

"Sen ve ben ömür boyu, küçük fare. *Ti prometto*," diye yemin ediyor ve sözünü beni ihtiyaçtan titreten yakıcı bir öpücükle mühürlüyor.

"Mattia," diye inliyorum, dudakları boynumda kavurucu bir yol izlerken sırtımı kamburlaştırıyorum. "Lütfen."

"Bana ne istediğini söyle Aurelia," diye homurdanıyor, sesi emirle sertleşiyor.

"Becer beni," diye yalvarıyorum, sesimin nasıl çıktığını umursamayacak kadar çaresizim. "Bu odanın dışındaki her şeyi yok et."

Gözleri kararıyor, derinliklerinde cinsel bir fırtına kopuyor. Başka bir şey söylemeden elleri elbisemin eteklerine gidiyor ve başımın üzerinden çekerek

tek bir hızlı, özür dilemeyen hareket.

Serin hava tenime çarpıyor ve tüm vücudumda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Tepki olarak inliyorum.

Mattia bir an bile kaybetmedi. Sütyenimin düğmelerini açıyor, göğüslerim kuplardan onun bekleyen ellerine dökülüyor. Dokunuşu sert ve sahiplenici, birkaç dakika önceki endişeli bakışının tam tersi.

"Sana benden başka her şeyi unutturacağım, *cara mia*," diye mırıldanıyor beni yatağa geri iterken. Dudakları yeniden tenimi buluyor, öpüyor, ısırıyor, ağzının boyadığı her çürükte beni kendisininmişim gibi işaretliyor. Dişleri köprücük kemiğim boyunca uzanan hassas eti sıyrarak nefesimi kesiyor.

"Sen benimsin," diye mırıldanıyor tenime karşı, her kelime vücuduma yayılan acı ve zevk kıvılcımları gönderen başka bir sahiplenici ısırıkla noktalanıyor. "Söyle."

"Ben seninim," diye nefes alıyorum, onun içinde kayboluyorum.

Dokunduğu her yerde ateş yakıyor; tenim parmak uçlarının altında yanıyor, sanki bıraktığı izlerle kavrulmuş gibi.

"Bu halinle çok güzelsin," diye mırıldanıyor. "Benim için açılmışsın-açık ve savunmasız."

Ağzı göğsümün üzerine kapanıp gergin bir meme ucunu dişlerinin arasına alıp çekiştirdiğinde, coşkuyla haykırıyorum. Zevk ve acı arasındaki ince çizginin bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç bilmezdim.

"Sen benimsin," diye mırıldanıyor yine tenime karşı, sesi günahkâr bir vaat gibi. Karnımdaki kirli sakalın törpüsü, o aşağı doğru hareket ederken damarlarıma ürperti gönderiyor.

Ben onunum. Tanrı yardımcım olsun, ama bu doğru.

"Seni kıracağım, küçük fare, böylece seni yeniden yapabileceğim." Bakışları beni altına hapsediyor - sadece fiziksel olarak değil, her şeyim onun tarafından yakalanıyor, kurtulamıyorum.

"Oh, Tanrım."

Sert parmakları uyluğumun iç kısmında gezinerek dudaklarımdan bir coşku çıkırığı koparıyor. İşe koyulurken acımasız davranıyor, ben ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde bana dokunması için yalvarana kadar keşfediyor ve alay ediyor.

"İstedğin bu mu?" Onun için acı çektiğim yere daha da yaklaşırken sesi şehvetle kalınlaşıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Lütfen."

Elleri, acımasız ve inatçı, kalçalarımı daha geniş açıyor. Parmakları külotumun ıslak ipeğini okşuyor. Yukarı doğru eğildim, ona yaklaşmaya çalışıyordum.

Onun dokunuşu, ona.

Başparmağının sert ucu kumaşa bastırıp klitorisimi buluyor. İçimden bir zevk şoku geçiyor ve sırtım yataktan kalkıyor.

"Mattia," diye soluyorum, sesimdeki titremeyi kontrol edemiyorum.

"Bana bak," diye emrediyor ve ben de gözlerimi zorla açıyorum. Bana bakışında dehşet verici güzellikte bir şey var, sanki hem av hem de tanrıçayım, aynı anda hem yutulmam hem de tapınılmam gerekiyor.

Parmaklarını külotumun narin kumaşına geçiriyor ve kalbimin göğüs kafesine çarpmasına neden olan yavaş, kasıtlı bir hareketle külotumu kenara çekiyor.

Ve sonra bir parmağı kıvrımlarımın arasından kayıyor. Boğazının derinliklerinde inliyor. "Benim için çok ıslaksın," diye homurdanıyor, benimle oynamaya başlarken sesi arzuyla sertleşiyor.

Klitorisimin etrafında yavaşça dönerek beni altında kıvrandırırken hareketleri hem şefkatli hem de talepkâr. Her dokunuş daha fazlasını vaat ediyor - daha fazla zevk, daha fazla acı, daha fazla her şey.

Birden parmaklarını çekip yerine dilini koyduğunda, onun içinde - vücudunun benimkinin üzerindeki gücünde ve beni izleyişinde kayboluyorum. Dudaklarının amıma ilk dokunuşu içimde bir şok dalgası yaratıyor.

"Mattia!"

Acımasızca yalıyor ve emiyor, öyle ki bütün tutarlı düşüncelerimi aklımdan çıkarıyor.

Dünya, ağzının üzerimdeki hissine ve içimi parçalayan yoğun zevk patlamalarına daralıyor.

Gözleri şüpheye yer bırakmayan bir yoğunlukla gözlerimin içine bakıyor. "Benim için geleceksin," diye fısıldıyor şiddetle. "Şimdi."

Emri beni tamamen çözüyor. Doruk noktam sonsuzmuş gibi görünen yoğun dalgalar halinde üzerime çöküyor ve karanlıkta yüzen hislerden başka bir şey olmayana kadar dudaklarımdan çığlık üstüne çığlık çıkarıyor.

Nefesimi tutmama izin vermiyor.

Akıcı, yırtıcı bir hareketle beni yüzüstü çeviriyor. Çarşaflar ısınmış tenime karşı serin, üstümdeki bedeninin sıcaklığıyla tam bir tezat oluşturuyor. Elleri sırtımın alt kısmına yayılıyor, nazıkçe ama sıkıca bastırarak beni sabitliyor.

Kalbim çarpıyor, beklenti artıyor.

Üzerime doğru eğilirken nefesi ensemdede sıcak ve ağır bir şekilde hissediliyor. "Seninle işim henüz bitmedi, *cara mia*."

Dudakları omurgam boyunca ateşli öpücükler bırakıyor, damarlarımdaki kıvılcımları ateşliyor. Sırtımın alt kısmındaki kıvrıma ulaştığında, bir eli yanaklarımın arasında, arka giriş yerimle oynuyor. Bunu sevmemeliydim ama seviyorum. Tanrı yardımcım olsun, bu adamın bana yaptığı her şeyi seviyorum.

Sonra dili ona en çok ihtiyaç duyduğum yere dönüyor. Tekniği sorunsuz bir şekilde değişiyor -şimdi yavaş ve durgun, şimdi hızlı ve amaçlı. Beni sanki bütün gün yemiş gibi yiyor, dudakları ve diliyle bana tapıyor.

Çok geçmeden göt deliğimi de keşfediyor. Beni nazik bir sertlikle açıyor, her yerimi onun inatçı ağzına maruz bırakıyor.

Zevk artıyor -önce yavaşça, sonra hepsi birden- ve kendimi ona karşı geri iterken, daha fazlası için yalvarırken buluyorum.

Cinsel saldırısı için beni sabit tutarken kalçalarımı sıkıca kavıyor. Acımasız ve odaklanmış. Beni kendinden geçmenin uçurumuna daha da iten bir hassasiyetle yutuyor.

"Bırak beni, *Topolina*," diye emrediyor, sesi arzuyla sertleşiyor.

Zihnim onun sözlerini kavrayamadan bedenim itaat ediyor; içimde bir kez daha kükreyen bir gelgit dalgası. Sesim bir çığlığa dönüşüyor, yüksek ve iniltili, hisler beni tekrar boğarken.

Bu kez karanlık sessiz değil, onun adının yankısıyla dolu.

Ben artçı sarsıntılarla ürperirken gözleri benimkilere kilitleniyor, bakışları ilkel bir tatminle yanıyor. Bir yırtıcının zarafetiyle yükselirken havada şiddetli ve söylenmemiş bir şey, ağır ağır asılı duran vahşi bir vaatle çatırdıyor.

Pahalı giysilerinin her bir parçasını metodik bir şekilde çıkarırken, güç ve disiplinle şekillendirilmiş vücudunun sert, yontulmuş hatlarını ortaya çıkarırken, çözülüşümün sessiz bir koruyucusu gibi beni izliyor. Sonunda karşımda çırlıçıplak kaldığında, varlığının katıksız gücü karşısında nefesim kesiliyor. Güzel ve korkutucu, karanlık ve ışıktan oyulmuş bir başyapıt.

Tek kelime etmeden bana dönüyor ve beni sırt üstü çeviriyor. Elleri inkar edilemez bir sahiplikle yüzümü çerçeveliyor. "Bana bak."

İtaat etmekten başka bir şey yapamıyorum. Sesinde ruhumun her katmanını soyuyormuş gibi hissettiren bir yoğunluk var.

"Artık bana ait olana sahip çıkıyorum Aurelia," diyor. "Ben de sana ait olanı sana veriyorum. Anladın mı?"

"I..." Başımı sallıyorum.

"Sana ait olup olmayacağımı sordun, ben de evet dedim. Sadece sana ait olacağım Aurelia." Başparmağını alt dudağında gezdiriyor. "Başka hiç kimse benim bu parçama sahip olmadı. Hepsi senin, küçük fare."

Göbeğim sıkışıyor, içimde bir ısı patlaması yaşıyor. "Mattia," diye fısıldıyorum, sersemlemiş bir halde.

"Her santimin benimdir. Ben de aynı şekilde seninim." Kendini girişime yerleştiriyor ve sıcak başının ısrarla bastırdığını hissediyorum.

Kalbim göğüs kafesine çarpıyor, beklenti karnımı sıkıca sarıyor. Sert bir hamleyle içime giriyor, bariyerimi yırtıyor. Gerilme ani ve keskin ama acıya varacak kadar yoğun bir zevk dalgasının gölgesinde kalıyor.

Cennetin kıyısında kıvranarak onun adını haykırıyorum.

Eli boğazıma dolanıyor, sıkıyor ama beni şimdi ve burada, onun altında, onun tarafından doldurulmuş olarak sabitleyecek kadar sıkı.

Duygular gözlerinde alevleniyor; sıcak, vahşi, güneş gibi parlıyor. Çok fazla var.

"Benim," diye hırlıyor. "Beni duyuyor musun, *cara mia*? Sen benimsin." "Evet!" Hıçkırarak ağlıyorum.

Hareket etmeye başlıyor, beni içimdeki hissinden başka her şeyden mahrum bırakan cezalandırıcı bir ritim tutturuyor. İticileri acımasız, her vuruşta daha da derine iniyor.

Çok iyi hissediyor. Çok iyi. Ama bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Mattia," diye hıçkırıyorum, ellerim kollarının üst kısmında kenetleniyor. "İhtiyacım var... İhtiyacım var..." Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum!

"Dövüş benimle,"
diye homurdanıyor.

"Ne?"

"Dövüş benimle Aurelia." Eli boğazımda sıkılıyor. "Bu odanın dışındaki her şeyi unutmak mı istiyorsun? Bunun için çalış, küçük fare. Benimle dövüş ve canını yak." Çelik gibi gözlerindeki yoğunluk içimde bir ateşi tutuşturuyor; korku ve coşkunun karışımıyla yanan bir ateş.

Meydan okumasına karşılık veriyorum, tırnaklarım sırtının geniş bölgesine batıyor, ham tutku ve vahşi çaresizlik izleri bırakıyor.

Üstümde titriyor, göğsünden alçak bir kıkırdama titreşiyor, sesi hem acı hem de memnuniyetle çıkıyor. "İşte bu, *amore mio*," diye cesaretlendiriyor.

Her biri vücudumdaki her sinire elektrik şokları gönderen itişlerinin gücünü arttırıyor.

Peki ya burası? İhtiyacım olan şey buydu. Burası cennet. Ondan ve içimde hareket edişinden başka hiçbir şey yok.

Parmakları boğazımı sıkıyor, kontrolünün sessiz bir hatırlatıcısı - hem bana karşı koyma gücü verdiği hem de kabul etmemi emrettiği kontrol. Bu beni daha da uçuruma iten çıldırtıcı bir ikilik. Uzanıyorum, parmaklarım kısa saçlarına dolanıyor, göğsünden derin, onaylayıcı bir gümbürtü çıkaracak kadar sert çekiyorum. Yavaşlamıyorum. Aksine, hareketleri daha da sertleşiyor, her itiş beni daha da itiyor coşku ve acının mükemmel bir fırtınada birbirine karıştığı o yere.

Mattia kulağıma eğiliyor, sıcak nefesi içimi ürpertiyor. "Hoşuna gitti mi?" diye mırıldanıyor, kulağımın memesini hafifçe ısırıp ağzına alıyor. "İstedğin bu muydu, *cara mia*?"

"Evet," diye soluk soluğa kaldım, onun yoğunluğundan bunalmıştım.

"Dövüşürken çok güzelsin," diye devam ediyor içimde hareket ederken. "Çok vahşi ve ateşli." Elleri vücudumun üzerinde sahiplenici bir şekilde dolaşüyor, her kıvrımı hafızasına kazırcasına keşfediyor. Dokunuşu hem şefkatli hem de cezalandırıcı; sadece onun bu kadar mükemmel bir şekilde somutlaştırabileceği bir çelişki.

Ona daha derin erişim sağlamak için beni daha yükseğe kaldırıyor.

İçgüdüsel bir ihtiyaçla onun vahşetine ayak uydurmak için ona doğru eğildim.

Omzunu, karşılık olarak homurdanmasına neden olacak kadar sert ısııyorum; bu ses tüm vücudumu titretiyor.

"Daha sert," diye soluyorum, içimde canlanmasını sağladığı fırtınanın içinde kaybolmuş bir halde.

Hiç duraksamıyor ya da tereddüt etmiyor. "Daha sert mi istiyorsun? O zaman al," diye homurdanıyor. Ses tonunda bundan ne kadar zevk aldığını belli eden kusursuz bir heyecan var -vücutlarımızın birbirini itip çekmesi, acının verdiği zevk. Kavga.

Bacaklarımla onu daha sıkı kavrayıp içime çekiyorum.

Dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor, inlemelerimi o kadar derin bir öpücükle yutuyor ki sanki varlığımı tüketmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. Bu aynı anda hem şefkatli hem de ezici bir istila.

Hafifçe geri çekilip alnını benimkine dayadığında, o gri gözlerin derinliklerinde bir şeylerin titreştiğini görüyorum - genellikle dünyadan koruduğu ama benim için çıplak bıraktığı bir kırılganlık.

"*Topolina*," diye nefes alıyor - tek bir kelimeye sığdırılmış bir itiraf. Ve şu anda, dünyalara hükmeden bu adamın altında

Onun için geri dönölmez bir şekilde kaybolduğumu biliyorum. Ve belki de daha korkuncu, o da benim için aynı derecede kayıp.

İkimiz de doruk noktamızı kovalarken hareketlerimiz çılgınca bir hal alıyor.

Önce ben çatlıyorum, o beni bu boyutun dışında sikerken milyonlarca pürüzlü parçaya ayrılıyorum. Zevk dalgaları amansız darbelerle üzerime çöküyor. Vücudum onun etrafında kenetlenirken itiş gücü dengesizleşiyor.

Sonunda ara verdiğinde, güçlü bir iniltiyle doruk noktasına ulaşıyor. Onu serbest bıraktığını hissediyorum

İçimde derinlere iniyor ve ben yine onun adını inleyerek ayrılıyorum.

Dirseklerine dayanarak bana bakmadan önce birkaç uzun an boyunca üzerime çöküyor. Gözleri şehvetten öte bir şeyle parlıyor - hayranlığa tehlikeli derecede yakın bir şey. Yüzümdeki terli bir saç telini fırçalıyor, dokunuşu nazik ve saygılı.

"Daha yeni başlıyoruz," diye söz veriyor hem baştan çıkarıcı hem de korkutucu bir ses tonuyla.

"Mattia," diye fısıldıyorum, içinde bulunduğumuz durumun ağırlığı üzerime çökerken gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. "Bizi ayırmama izin vermeyeceğine söz ver."

Beni kendine çekerken bakışları hiç değişmiyor, siki hâlâ içimde gömülü. "Yemin ederim Aurelia," diye mırıldanıyor, alnıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Bunun olmasına izin vermeden önce lanet olası dünyayı yakıp kül edeceğim. *Ti prometto*."

Sözüne bir cankurtaran halatı gibi tutunuyor, aramızda büyüyen kırılgan bağı koruyabilmek için dua ediyorum. Gerçeğin onu tamamen paramparça etmemesi için dua ediyorum.

Yedinci Bölüm

Mattia

TAurelia mağazadan aldığı siyah, pırıltılı elbiseyle merdivenlerden indiği an, lanetlendiğimi anladım. Kalın kıvrımlarına yapışıyor.

Sanki onun için yapılmış gibi, uyluğun ortasından çok yukarıda duruyor ve hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Kabarık kolları omuzlarını çerçeveliyor ve üst kısmı dolgun göğüslerinin arasına giriyor. Sadece bir geceliğine dünyamıza adım atan bir peri tanrıçası gibi görünüyor.

"Tanrım," diye inliyorum, onu görünce sikim taş gibi sertleşiyor. "O elbisenin içinde çok güzelsin, *cara mia*." Ona doğru ilerliyorum, onu belinden kendime doğru çekiyorum ve kışını avuçlarken dudaklarına aç bir öpücük konduruyorum. "Evden bu şekilde çıkmaya izin mi vermeliydim?"

"Evet." Bana gülümsüyor, gergin olduğu belli, ama gözlerinde heyecan da var. Bütün gün sessizdi ama bunu dört gözle bekliyordu. Şimdi bunu onun için mahvetmeyeceğim.

"Hazır mısın?" Onu dikkatle inceleyerek soruyorum.

Başını sallıyor, gözlerindeki endişe artıyor.

Güven verici bir şekilde elini sıkıyorum. "Her şey yoluna girecek, küçük fare. Söz veriyorum."

"Tamam," diye fısıldıyor.

Onu tekrar öpüyorum ve yanımda tutarak cipe doğru götürüyorum. Güneş ufkun altına kayarken gökyüzü turuncular, pembeler ve kırmızılardan oluşan bir cümbüşe bürünüyor. Havada şehrin olağan kokularını maskeleyen bir parça yağmur var.

Yolcu koltuğuna oturmasına yardım ediyorum ve onu tekrar öpmeden önce kemerini bağlıyorum. Bana tatlı tatlı gülümsüyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum, yüzü kızarıyor.

Arabayı sürerken merakı daha da artıyor. "Bana kardeşlerimden bahset," diye yalvarıyor usulca.

"Hiçbiri sahip oldukları hayatı istemedi," diye başlıyorum, gözlerimi yoldan ayırmadan. "Nico'nun Vincent'ın yerini alması gerekiyordu ama o her zaman hayatında başka bir şey yapmak istiyordu. Rafe bunu biliyordu. Vincent dışında herkes biliyordu. Yine de Vincent gitmesine izin vermeyecekti. Bu yüzden Rafe geleceğini feda etti ve onu kurtarmak için yemin etmeyi kabul etti. O bunu yaptığında, Luca ve Gabriel de aynı fedakarlığı yaptılar ve aileyi mümkün olduğunca bir arada tutmaya karar verdiler."

"Bu çok üzücü," diye fısıldıyor.

Tam bir trajedi. Yemin etmiş olabilirler ama bunu yapmak onları parçaladı. Birbirlerine geri dönmenin yolunu daha yeni bulmaya başladılar. Onları oraya getirmek çok uzun zaman ve çok acı aldı.

"Hepsi bu hayattan nefret ediyor ama ettikleri yemine sadık kalıyorlar çünkü birbirlerini hayatta tutmaya kararlılar. Onlar onurun ne demek olduğunu unutmuş bir dünyada onurlu insanlar." Ona bakıyorum, dikkatle dinlediğini, her kelimeyi özümselediğini görüyorum. "Gabriel birkaç yıl önce kötü bir kaza geçirdi ve neredeyse ölüyordu. O zamandan beri mücadele ediyor ama sonunda mutlu."

"Bunu okumuştum," diye fısıldıyor, değişen ışıktaki gözlerinden bir gölge geçiyor. "Biri ölmüş."

"Evet, *Topolina*. Kazada biri öldü. Bunun için çok uzun bir süre kendinden nefret etti."

Üzüntüyle iç çekiyor.

"Rafe sen doğmadan yıllar önce neredeyse ölüyordu," diye mırıldandım. "Annelerinin öldürüldüğü gün vuruldu."

"Bunu bilmiyordum."

"Bunu atlatması uzun zaman aldı. Kimseye güvenmekte zorlanıyor ve bu yüzden kadınları şiddetle koruyor. Karısı Amalia ona hayatında ilk kez huzur getirdi."

"Peki ya Luca?"

"Luca Luca'dır," diyorum gülümseyerek. "Görünüşte rahat ve uysal biri ama içten içe karmaşık biri. Karısı söz konusu olduğunda tam bir canavar. Karısı hamile. Küçük bir kız."

"Mutlular mı?"

"Evet, *cara mia*. Mutlular."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Hiçbiri mükemmel değil ama iyi insanlar. Bu dünyanın geri kalanı gibi karmaşıklar ama bu kötü oldukları anlamına gelmiyor."

Tekrar başını sallıyor, ailesi hakkındaki bu yeni bilgiyi sessiz bir kararlılıkla kabul ediyor. Onlar hakkında zaten bildiklerini yerli yerine oturttukça zihnindeki çarkların döndüğünü hissedebiliyorum.

Bir süre sonra, "Bana eşlerinden bahset," diyor.

"Onları seveceksin," diye söz veriyorum, elini uzatıyorum. "Çok ortak noktanız var."

"Ne gibi?"

"Öncelikle siz ve Amalia bu dünyada büyümemiş iki *prensessanız*. Baban o daha bebekken ailesini öldürdü. Saklanarak büyüdü," diyorum, gerçeği ondan saklamadan. Babasının kim olduğunu biliyor. Bu konuda ona yalan söylemeyeceğim ya da gerçeği yumuşatıp daha kabul edilebilir hale getirmeye çalışmayacağım. Onu terk etti, savunmasız bıraktı. Şu anda itibarının korunmasını hak etmiyor.

"Onları öldürdü mü?"

"Karışık bir durum *Topolina*," diye iç geçiriyorum. Bu dünyada her şey her zaman karmaşıktır. "Babası karısını öldürttü. Ama bu babanı yaptıklarından dolayı temize çıkarmaz. Onu haklı da çıkarmaz. Vincent güç arayışıyla bir savaş başlattı ve bedelini Amalia da dahil olmak üzere masum insanlar ödedi."

Başını sallıyor, üzgün görünüyor.

"Ama sorduğunuz şey bu değildi. Kardeşlerinizin eşlerini sordunuz. Amalia Vincent'ın yaptıkları yüzünden saklanarak büyüdü. Rafe onu buldu ve birbirlerinden nefret etmeleri için her türlü neden olmasına rağmen birbirlerine aşık oldular."

"Bu çok güzel Mattia."

"Öyle," diye katılıyorum. "Luca ve karısının da karmaşık bir hikâyesi var. Valentino ve Genovese ailesi evlendiklerinde savaşın eşiğindeydiler. Callandria da en az senin kadar sert olabiliyor. Gabriel'in karısı Genesis de senin gibi aklını kullanıyor. O bu dünyada büyümedi. Uyum sağlayamayacağından endişeleniyorsan, endişelenme küçük fare. Seni sevecekler."

Bana bakıyor, mavi gözleri belirsizlikle dolu. Çok fazla kız arkadaşı ya da yakın arkadaşı olduğunu hiç sanmıyorum. Bu sert, sadık kadınların ondan hoşlanabileceği düşüncesi ona yabancı geliyor çünkü hiç böyle bir şey yaşamamış. Ama olacak.

Artık bir ailesi var. Vincent onu terk ettiğinde ondan çaldığı her şeyi ona geri vereceğim. Her zaman buna layık olduğunu anlayana kadar parça parça vereceğim. Değmeyen o orospu çocuğuydu.

Elini dudaklarıma götürüp parmaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Güven bana," diye fısıldıyorum, bakışlarım onunkilere kilitlenmişken.

Kendini dengelemek için derin bir nefes alıyor. "Tamam," diye fısıldıyor.

Valentino'nun malikânesi, Vincent tarafından bir ev olarak değil, gücünün göz kamaştırıcı bir hatırlatıcısı olarak inşa edilmiş soğuk ve cansız bir anıt mezardır. Amalia burayı bir eve dönüştürmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sıcaklık ve hayat duvarlardan içeri girmeyi reddeder.

Aurelia ona bakarken titriyor.

"Korkunç, değil mi?" Onu derin basamaklardan kapıya doğru götürürken mırıldanıyorum. "Vincent'in dramatik bir yeteneği vardı."

Sanki sıcaklık ya da rahatlık arıyormuş gibi bana doğru eğiliyor.

Ricci, Rafe'in adamlarından biri, bizi kapıda karşılıyor. "Patron," diyor bana başıyla selam vererek. Karanlık bakışları Aurelia'nın üzerinde geziniyor, sonra saygıyla gözlerini kaçırıyor.

"Ricci," diye mırıldanıyorum ona, Aurelia'yı içeri sokarken. Etrafına bir göz atıyor, kardeşlerinin büyüdüğü eve ilk kez bakıyor. Doğduğu eve. Büyümesi gereken ev.

Zarif, hatta güzel. Ama amansız soğuk azalmayı reddediyor. Bu evin ruhu yok. Hiç olmadı. Rafe'nin annesi hayattayken yoktu. Amalia buradayken bile. Rafe burayı yıkıp yeni bir başlangıç yapsa herkes için daha iyi olurdu ama neden yapmadığını anlıyorum. Burası annelerinin izlerinin kaldığı tek yer. O da benim gibi bu anılara tutunuyor. Ailem evimde öldürüldü. Yine de vazgeçmeyeceğim.

"Mattia, buradasın!" Amalia, bana ve Aurelia'ya parlak bir gülümsemeyle aceleyle fuayeye girdiğini söyledi.

Aurelia bana karşı titriyor. Elimi kolunda gezdirip sessizce onu yatıştırıyorum. Amalia öfkeli olabilir, ama bu öfkesinin çoğunu Rafe'e saklıyor... ve onu kızdırdığımızda bize. O tatlı ve sıcak biri. Bu aileye kalp ve yumuşaklık getirdi.

Aurelia onu çok sevecek.

Amalia bizi izlerken, "Rafe sinirime dokunuyor," diye yakınıyor. "Onun hakkında gerçekten bir şeyler yapmalısın."

"Bu artık senin işin *Reginetta*," diyorum kıkırdayarak, kollarını bana dolamak için öne atıldığında... ki bunu sadece kocasını kızdırmak için yaptığını ikimiz de biliyoruz. Adam sahiplenici bir canavar, özellikle de kadın hamileyken. Ve bizi takviye için aradığına göre yine hamile olduğundan şüpheleniyorum. Oğullarına hamileyken onu delirtmişti.

Tam bu sırada, onun arkasından fuayeye giriyor ve kollarımı ona doladığımı görünce kaşlarını çatıyor. "Ellerini karımdan uzak tut, Mattia," diye homurdandı.

Aurelia yanımda kaskatı kesiliyor, bakışları kardeşine kilitleniyor. Elimi onun elinin içine sokup onu rahatlatıyorum.

Amalia hemen kocasıyla yüzleşmek için dönüyor, dudaklarından bir dizi İspanyolca dökülüyor. Sadece yarısını yakalayabildim, ama sanki

ona işine ve davranışlarına dikkat etmesini söyledim.

İkisini sırtıarak izliyorum. Bir zamanlar kimse Rafe Valentino'ya ne yapacağını söylemezdi. Buna cesaret edemezlerdi. Bütün şehir *Capo dei Capi'den* ve ona karşı gelirlerse ne yapabileceğinden endişe ederek uykusuz kalırdı. O zamanlar öyleydi. Amalia'dan önce. Onu evcilleştirdi, değiştirdi. Onu iyileştirdi. Onun ateşi, ona yeniden hayat vermek için tam olarak ihtiyacı olan şeydi.

Kraliçemiz olduğu için değil, en eski arkadaşımı kurtardığı için ona sadakat duyuyorum. Onun için öldürürüm çünkü o da onun için öldürür.

Aurelia yanımda kıpırdamadan duruyor, gergin ve tedirgin, gözleri hâlâ Rafe'e kilitlenmiş, Amalia'yla etkileşimlerini izliyor. Onu tanıştırmak için nazikçe öne doğru itiyorum.

"Rafe, Amalia, bu Aurelia," diye mırıldandım. "Aurelia, *Topolina*, bunlar Rafe ve Amalia Valentino."

Onu sadece Aurelia olarak tanıtmak içimi suçluluk ve hayal kırıklığıyla burkuyor. İstedğim bu değil. Bu kadına aşığım ve gerçeği saklamak beni öldürüyor. Düzgün bir tanıtımı hak ediyor. Rafe de öyle.

Ama şimdi zamanı değil. Konuyu zorlarsam, kazandığım azıcık güveni de kaybederim. Ve başladığımız yere geri döneriz.

Buna izin veremem. İzin vermeyeceğim.

Birbiriyle yarışan sadakatler arasında sıkışıp kaldım ve bu beni öldürüyor. Aurelia öne doğru küçük bir adım atarak, "Merhaba," diye fısıldıyor. "Sizinle tanışmak güzel."

İkisi de. Hakkınızda çok şey duydum."

Rafe'in bakışları onun başının üzerinden benimkine kayıyor, gözlerinde bir soru var.

Cevap verme şansım olmadı. Gabriel ve Luca'nın Callandria, Genesis, Domani, Diego, Coda ve eşleriyle birlikte gelmesiyle ön kapı açılıyor ve oda kaosa sürükleniyor.

Gürültü ve hareket Aurelia'nın kaygısını artırmaktan başka bir işe yaramıyor, ancak Aurelia gücünün bir kanıtı olarak olduğu yerde duruyor.

Yine de onu kendime çekiyor, yanımda tutuyor ve ona gücümün bir kısmını sunuyorum.

"İyi gidiyorsun küçük fare," diye nefes alıyorum, dudaklarım kulağına değiyor. Başını göğsüme yaslayarak usulca iç geçiriyor.

Akşam yemeği çok şatafatlı, herkes uzun masanın etrafında toplanmış, gülüyor ve konuşuyor. Evin geri kalanının aksine, yemek odası sıcaklıkla doludur, sanki yıllar boyunca burada paylaşılan kahkahalar ve sırlar soğuşun içinden geçerek odaya hayat vermiş gibidir.

Aurelia sessiz, herkes gülüp şakalaşırken gözleri etrafta geziniyor, bu duvarların dışında hiç olmadıkları şekilde burada maskeleri düşüyor. Burada aileyiz, kendimiz olmakta özgürüz. Burada numara yok, düşman yok.

Birlikte kan döktük, savaştık ve ittifaklar kurduk.
Biz kırılmazız.

Ya da en azından her zaman öyleydik.

Bunun daha ne kadar geçerli olacağından emin değilim. Rafe, Gabriel ve Luca Aurelia'nın onlar için gerçekte kim olduğunu öğrendiklerinde, gerçek, çeliğın dövdüğü şeyi paramparça edebilir. Pişman olacak kadar uzun yaşarsam, bu çok canımı yakacak.

Ama geri almayacağım. Şimdi olmaz. Ben seçimimi yaptım. Onunla yaşayacağım.

Amalia Aurelia'nın sessizliğini fark ediyor ve biz içkilerimizi yudumlarken onu sohbete çekmeye çalışıyor. "Bu koca aptallar hakkında bana bir ömür yetecek kadar şey duydum," diyor, gülümsemesi davetkâr ve içten. "Aurelia hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Aurelia sandalyesinde kıpırdanıyor, açıkça gergin ve Coda'nın masanın karşısından onu dikkatle izlediğini fark ediyorum. Cevap vermeden önce bir an tereddüt ediyor, sesi yumuşak. "Anlatacak pek bir şey yok aslında. Burada, Chicago'da doğdum ve büyüdüm."

"Peki ya ailen?" Amalia soruyor. "Onlar ne iş yapıyor?"

"Babam ben doğmadan önce ölmüş," diye fısıldıyor ellerini kucağına götürerek. "Annem emekli olmadan önce bir temizlik şirketi işletiyordu."

"Yakın mısın?"

Aurelia ellerine bakarak başını sallıyor. "Biz her zaman çok yakın olduk."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey ya da belki de söylediğinde sesinin titremesi, içime hastalıklı bir korku salıyor. Birlikte olduğumuzdan beri annesi hakkında bir kez bile konuşmadı. Onu aramak istemedi, onu görmek istemedi. Aslında ondan hiç bahsetmedi.

Madem bu kadar yakınlar, neden ondan bahsetmedi? Annesi ondan haber almak istemez miydi?

Doğru olmayan bir şeyler var.

Coda'ya bakıyorum, o da dile getirmediğim isteğimi anlamış görünüyor -Annesinin nerede olduğunu öğren, çünkü bir şeyler yolunda gitmiyor. Çenesini sallayarak başını sallar, yüz ifadesi asıktır.

Bebek telsizi aniden cızırdıyor, odadan küçük bir feryat yükseliyor.

Amalia ayağa fırlar ve Aurelia'yı bebeği kontrol etmek için kendisine katılmaya davet eder.

Bakışları izin ister gibi bana doğru kayıyor.

"Devam et, küçük fare," diye onu cesaretlendiriyorum, ona güvendiğimi ve Amalia'ya güvenebileceğini bilmesini istiyorum. Bu evin içinde ona hiçbir şey olmayacak. İçerideki her erkek onu korumak için ölür.

Diğer kadınlar da hemen onlara katılmaya karar verir. Ayağa kalkıp ileri geri konuşarak odadan çıkarken sandalyeler arkaya sürtünüyor.

Sesleri uzaklarda kaybolurken atmosfer değişiyor.

Rafe delici bakışlarını bana çeviriyor. "Sana yakışıyor," diyor. "Yakışıyor." Brendimden bir yudum alıyorum.

"O sessiz."

"Öyle."

Herkes bizi izliyor, Rafe defalarca onun ve ilişkimiz hakkında daha fazla bilgi almaya çalışırken sırtıyor ama benim dudaklarım mühürlü kalıyor.

Ona söylemek istediğim çok şey var; babasının taş gibi soğuk bir hıyar olduğu gerçeği gibi. Ya da kız kardeşinin olağanüstü olduğu gerçeği. Ya da ona deliler gibi aşık olduğumu ve onu kaybetmemek için her türlü yemini bozmaya ve her türlü savaşa girmeye hazır olduğumu. Ama şu anda söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

"*Maledizione*, Mattia! Sen ağzı sıkı bir piçsin," diye kıkırdayan Rafe, kadehini kutlama şerefine kaldırmadan önce sahte bir güvensizlikle başını sallar. "Ama cidden, senin adına sevindim."

Başımı sallayarak takdir ediyorum ama sessiz kalıyorum, gerçek bileklerimi lanet olası zincirler gibi kemiriyor.

Aurelia bundan daha iyisini hak ediyor. Lanet olsun. O daha iyisini hak ediyor.

Birkaç dakika sonra, yüzü solgun ve gözleri ağlıyormuş gibi kırmızılaşmış bir halde kapı aralığında yeniden belirir.

Onun sıkıntısını görünce kalbim sıkışıyor. Masadan kalkıp ona doğru ilerliyorum.

Ne oldu lan?

"Artık gidebilir miyiz?" diye fısıldar, sesi titrer.

"Elbette," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden, bakışlarımla buluşana kadar çenesini yukarı kaldırıyorum. "Sen iyi misin?"

Başını sallıyor, bakışlarını kaçırıyor.

Masaya dönüp bakmadan önce dudaklarımı alnına bastırarak iç geçiriyorum. "Gidiyoruz," diye mırıldanıyorum, Rafe'in gözlerini yakalayarak.

Başını sallıyor, bakışları Aurelia'ya kayıyor.

Coda bakışlarımı yakalıyor, gözlerinde bir soru var ama ona verecek bir cevabım yok. Ne olduğunu bilmiyorum.

Yine de öğrenmeye niyetliyim.

Aurelia'yı dışarı çıkarırken Rafe, "Yarın konuşmamız gereken bir iş var," diye sesleniyor, endişe içimi kemiriyor.

Cipin içine girdiğimizde, kendimi daha fazla tutamıyorum. "Sorun ne, küçük fare?" Ona dönerek soruyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyor, bakışlarımı kaçırarak. Ses tonundaki inatçılık dişlerimi kenetliyor.

"Bana yalan söylüyorsun," diye homurdanıyorum, direksiyonu sıkıca kavrayarak. "Ben iyiyim Mattia."

Yine yalan söylüyor.

Hayal kırıklığım kabarak sinirlendim. Ona uzanıyorum, dar alana rağmen onu koltuğundan kaldırıp kucağıma sürüklüyorum.

"Mattia, dur," diye homurdanıyor. "Olduğumu söyledim-"

Dudaklarım dudaklarında, öpüşüm sert, cezalandırıcı... sahiplenici, dudaklarından gerçeği çekmeye çalışırken onu susturuyorum.

"Bana yalan söyleme Aurelia," diye uyarıyorum, sesim sert bir hırıltıya dönüşüyor. "Şu anda olmaz. İyi değilsin. Ağlıyordun."

Onun gözyaşlarını düşündükçe derimi kemiklerimden ayırmaya hazırım ve o bu konuda yalan söylüyor. Ağlayacak kadar üzgün olduğu düşüncesine bile katlanamıyorum. Ne olduğunu bilmeliyim ki düzeltebileyim. *Düzeltemek zorundayım.*

Öne doğru eğilip dudağımı ısırmadan önce bir süre bana bakıyor, gözlerinde meydan okuma parlıyor.

"O zaman bunu böyle mi yapmak istiyorsun?" Hırlayarak elbisesinin önünü yırttım ve mükemmel göğüslerini aç bakışlarımın önüne serdim. "Gerçeği ağzından almamı mı istiyorsun, *cara mia*?"

"Ne düşünüyorsun?" diye meydan okuyor, eli aramızdan kayarak zaten sertleşmiş olan sikimi kavırıyor. Onunlayken her zaman serttir. Her zaman ağrıyor. *Dio*. Ona ait olduğunu biliyor.

Ona hayır demeliyim, onu benimle konuşmaya zorlamalıyım. Ama yapmıyorum. Tabii ki yapmam. Onu hiçbir şeyden mahrum edemem. Onu gördüğüm andan beri, onun emrindeyim. Ne isterse, neye ihtiyacı olursa, ona vereceğim. Beni doğrudan cehenneme götürse bile.

Meme ucunu sertçe çimdikliyorum, başını geriye atıp zevkle haykırmasını sağlıyorum. "O zaman sikimi çıkar. Beni tam burada, kardeşinin evinin önünde becer Aurelia. Adımı haykırdığını duysunlar."

Bu öneri karşısında gözleri açılıyor ama itaat etmek için çaballıyor, pantolonumun fermuarını açıyor ve sikimi serbest bırakıyor.

Parmaklarım elbisesinin altındaki ıslak amını buluyor. Külotunu yırtarak üzerinden çıkardım. Sıcaklığı tenimi kavururken inlemekten kendimi alamıyorum. Onunla oynuyorum, iki parmağımı içine sokuyorum, o ise yer değiştirip kalçalarımın binmeye çalışıyor.

"İşte bu, *Topolina*," diye homurdandım. "Burada iyi bir kız gibi üstüme çık."

Hiç vakit kaybetmeden üzerime çöküyor, nefes nefese onu dolduruyorum, daracık bedenini geriyorum.

"Kahretsin, Aurelia," diye tıslıyorum, beni sürmeye başladığında, her hareket beni onun içine daha derine itiyor. Ellerim belinin etrafına kenetlenerek onu kaldırıp indirmeye yardım ediyor.

Biz sevişirken camlar çaresiz nefeslerimizle buğulanıyor. Ateşle oynadığımızın farkındayım -sadece bu şekilde araba yolunun ortasında sevişerek değil, aramızdaki sırlar ve yalanlar yüzünden. Ama şu anda odaklanabildiğim tek şey onun benim etrafımda nasıl hissettiği, vücudunun benimkine sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi nasıl tepki verdiği.

Cristo, sanırım öyleydik. Her zaman benim olması gerekiyordu. Vincent onu terk edip benden uzak tutarak kaçınılmaz olanı geciktirmiş olabilir, ama öyle ya da böyle, onu her zaman bulmam gerekiyordu. Ona sahip olmak için. Ona sahip olmak için.

"Mattia," diye inliyor, araba yolunun loş ışığında birlikte sallanırken bana yapışıyor.

"Daha yüksek sesle söyle Aurelia," diye emrediyorum dişlerimi gıcırdatarak, içine girip onu haykırtırken. "Çılgılık atana kadar söylemeyi bırakma."

Tekrar tekrar içine giriyorum, dudaklarım ve dişlerimle göğüslerine saldırmak için öne doğru eğiliyorum. Bu onun dayanamayacağını bildiğim cinsel bir saldırı. Her şeyimi onun benim için çılgılık atmasını sağlamak için harcıyorum, lanet ismim ve onu söylemeyi ne kadar sevdiği dışında her şeyi unutmasını sağlamaya kararlıyım.

"Mattia!" diye bağırıyor, vücudu titreyerek etrafımda çözülüyor.

Ona vuruyorum, vücudu her itişte titriyor. Hıçkırarak ağlarken tırnakları omuzlarıma batıyor.

"Mattia..." diye nefes alıyor, sesini çaresizlik kaplıyor.

Adımı dudaklarında duyduğunda ve etrafımda titrediğinde kalbim sızlıyor. Ne kadar mükemmel olduğunu. Şu anda, ondan ve ikimizi de tüketmekle tehdit eden aşktan başka hiçbir şey umurumda değil.

Farkında olsun ya da olmasın, bunu hissediyor. Hissettiğini biliyorum.

Ona yaklaşıyorum, unutuşa doğru onu takip ederken ona doğrularımı veriyorum. "*Ti amo*, küçük fare. Seni seviyorum."

İtirafım karşısında vücudu geriliyor, mükemmel dudaklarından bir hıçkırık daha kopuyor. Yüzünü omzuma gömerken gözyaşları serbestçe yanaklarından aşağı akıyor.

Kollarımı ona doluyorum, elimden geldiğince sıkıca sarılıyorum, duygularımın derinliğini yalnızca dokunarak aktarmaya çalışıyorum. Ne olursa olsun, ona sahip olduğumu bilmesini sağlamaya çalışıyorum. Ona her zaman sahip olacağım.

"Her şey yoluna girecek, *cara mia*," diye söz veriyorum usulca, saçlarını okşayarak. "Ne olursa olsun, iyi olacaksın."

Hıçkırıkları daha da sessizleşiyor ama elini gevşetmiyor, sanki onu gerçekliğe bağlayan tek şey benmişim gibi tutunuyor. Zihnim birlikte geleceğimize, onu neyden koruduğumdan tam olarak emin değilken onu nasıl koruyabileceğime dair düşüncelerle dolup taşıyor.

Brio'nun üzerinde ne var?

"Ya her şey yolunda gitmezse?" diye fısıldıyor tenime, sesi zar zor duyuluyor. "Ya her şeyi bozarsam, Mattia?"

"O zaman kırık parçaları alıp birlikte yeni bir şey inşa edeceğiz," diye mırıldanıyorum, sesim kararlı. "Yolun her adımında savaşacağız. Artık seni bulmuşken hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermeyeceğim."

Başını kaldırıyor ve gözyaşlarıyla dolu gözlerle bakışlarımı karşılıyor. "Ciddisin, değil mi?"

"Bildiğimi biliyorsun, küçük fare. Sen benimsin. Ne olursa olsun, sen benimsin." "Ben hiçbir yere ait olmadım."

"Ben de öyle, ama artık buraya aitiz."

Küçük, kırılgan bir gülümseme dudaklarını yukarı kaldırıyor, huşu ve umut gözlerini aydınlatıyor. "Pekâlâ. Birlikte savaşacağız."

"*Sí, cara mia*, birlikte."

Sekizinci Bölüm

Aurelia

"W "Bu gece olanlar hakkında hâlâ konuşmamız gerekiyor, *Topolina*," diyor Mattia, yatakta birbirimize sarılırken elini kolumda gezdirerek. "Yemek odasına geri döndüğünde ağlıyordun."

Bu konuda bu kadar üzgün olmasından nefret ederek usulca iç çekiyorum. Onu bu kadar *üzdüğüm için*. Sanırım ondan bunu yapmasını istesem bu adam benim için dünyayı ateşe verirdi. Beni bu kadar önemsiyor işte.

Hayır. Beni bu kadar çok seviyor.

O beni seviyor.

Ona aşık olmak istememiştim ama başka seçeneğim de yoktu. Beni o düşürdü. O ve onun çelik gibi gözleri, otokratik tavırları ve her şeyi tüketen

Dokun. Beni öptü ve ruhumu çaldı.

Artık geri istemiyorum. Bu onu kaybetmek anlamına geliyorsa, sonsuza kadar onda kalabilir. Onu kaybetmemek için her şeyden vazgeçerim.

"Biri sana bir şey mi söyledi? Sana bir şey mi yaptı?" diye sorar.

"Hayır!" Onunla yüzleşmek için dönüyorum, bakışlarımı onunkilere dikiyorum. "Tabii ki hayır, Mattia. Hiç de öyle değildi."

Sert eliyle yanağımı kavriyor, karanlıkta bana bakıyor. "O zaman konuş benimle, küçük fare. Neden bu kadar üzgündün?"

Bu kısım beni korkutuyor. Brio'nun benden gerçekte ne istediği hakkındaki gerçeği ona söylersem benden nefret edebileceğini düşünüyorum. En azından bana bir daha asla güvenmez. Güvenmeyeceğimi biliyorum.

Bunu asla yapmayacağım. Bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Ama Mattia'yı, Rafe'yi ya da başka birini, çirkin gerçeği bilselerdi buna ikna edebileceğim bir dünya var mı bilmiyorum.

Bazı gerçekler çok korkunçtur ve bazı ihanetler çok büyüktür. Onları var etmek için konuşmak bile her şeyi çarpıtan ve kirleten bir tohum eker. Brio'nun yaptığı da buydu. Şimdi, önemli olan her şeyi kaybetmeden kendimi nasıl kurtaracağımı bilmediğim bir aldatma ağına yakalandım.

Bu yüzden Mattia'ya gerçeğin olabildiğince büyük bir kısmını veriyorum ve ona tamamını veremediğim için kendimden nefret ediyorum. Brio'dan daha çok nefret ediyorum.

"Suçlu hissettim," diye fısıldıyorum karanlığa.

"Brio'nun senden istediği şey yüzünden," diye tahmin ediyor.

"Evet." Brio'nun benden bir şey istediğini ilk kez yüksek sesle kabul ediyorum. Bunu söylemek üzerimden bir yük kalkıyormuş gibi hissettirmeli ama öyle değil. Pek sayılmaz. Hâlâ çok ağır. "Herkes çok iyiydi ama ben hepsine yalan söylüyordum." Üzüntüyle iç çekiyorum, acınası bir sesle. Her gün herkese yalan söylüyorum. Ona yalan söylüyorum. Kendime yalan söylüyorum. Sadece bunun bitmesini istiyorum.

"O zaman bana ne istediğini söyle, *cara mia*. Senin üzerinde ne tuttuğunu söyle."

"Ben...yapamam," diye boğuluyorum.

Beni nazıkçe sırtüstü çevirip üzerimde sürünmeden önce boğazından bir hırıltı yükseliyor. Karanlıkta kalın bir gölge gibi, benden çok daha büyük. "Günün birinde küçük fare, bana tüm sırlarını anlatacaksın. Bunu yaptığında, Brio Cascella'yı öldüreceğim ve sonraki on beş yılımı dudaklarından çıkan hayır kelimesinden ne kadar nefret ettiğimi sana öğreterek geçireceğim." Ağzı sert bir öpücükle benimkine değiyor.

"Özür dilerim," diye sızlanıyorum, bedenimi onun bedenine sarıp ona yapışıyorum. "Sana her şeyi anlatmak istiyorum Mattia. Ama anlatırsam, bana bir daha asla aynı gözle bakmayacaksın. Bakmayacağını biliyorum."

"O zaman hiçbir şey bilmiyorsun Aurelia." Dudakları yanağımı sıyrıp kulağımı arıyor. "Sandığından daha çok şey biliyorum, *Topolina*. Ve sırlarının her birini öğrenmeye niyetliyim. Eğer bana söylemezsen, onları kendim bulacağım."

"Mattia, lütfen. Burada seninleyim ve güvendedim. Bu yeterli değil mi?"

"Hayır." Boğazımı ısıtıyor. "Gerçeği istiyorum. Onu elde edene kadar durmayacağım Aurelia."

Sırtını tırmalayarak hayal kırıklığı içinde hıçkırıyorum. Tabii ki durmayacak. O Mattia, Chicago'daki en tehlikeli suç ailesinin consigliere. Benim ailemin. Tam olarak istediğini bulana kadar itecek, çekecek ve ipleri koparacak. Ve sonra benden nefret edecek.

Tam da Brio'nun istediği gibi. Ben onun entrikalarına ortak değilim. Ben bir piyonum, harcanabilir bir şeyim. Ve annem başımın üzerinde asılı duran bir kılıç.

"Söz ver bana," diye yalvarıyorum Mattia'ya, parmaklarımı sırtına geçirerek. "Bana karşı elinde tuttuğu şeyi sana söylersem, kazanmasına izin vermeyeceğine söz ver." "Vermeyeceğimi biliyorsun, küçük fare. Seni tehdit ettiği için onu gömeceğim. Sadece çukuru ne kadar derine kazacağımı ve

önce ölümünün acıtması için."

Uzun bir süre tereddüt ettim... ve sonra bir adım attım.

"Annem onda," diye nefes nefese kaldım. "Hastalandı ve tedavi masraflarını karşılayamadık. Çaresizdim ve yardım için Rafe'ye gittim ama Brio beni buldu. Rafe'in adamlarından biriymiş gibi davrandı. Ona her şeyi anlattım Mattia. Annem hakkında. Yardıma ihtiyacı olduğunu. Beni Rafe'ye götüreceğini ve Rafe'nin yardım edeceğini söyledi ama beni oraya götürmedi. Beni kaçırdı."

"*Cazzo*," diye nefes alıyor Mattia, üstümde kaskatı kesilerek.

"Eğer ona yardım edersem, ona yardım edeceğini söyledi. Ama yardım etmezsem onu öldürecekmiş. Eğer birine gerçeği söylersem, onu öldürecek ve sonra da beni öldürecek." Titriyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Annen şimdi nerede, *Topolina*?"

"Bilmiyorum!" Ağlıyorum. "Onu bir yere götürdü. Onu iki aydır görmedim. Onunlayken onu aramama izin verdi. Ama hepsi bu." Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. "Onun istediğini yapmak istemiyorum, Mattia. Asla yapmak istemedim. Ama yapmazsam annemi öldürecek, sonra da beni öldürecek."

"Ne istiyor?"

"Yapamam..." Ona bu kısmı anlatmak istemediğim için tekrar hıçkırıyorum. "Lütfen."

"Söyle bana Aurelia. Bana söylemek zorundasın, yoksa sana yardım edemem, *cara mia*."

"Onun bebeği," diye nefes nefese kaldım. "Bebeğini istiyor, Mattia. Onların bebeğini almam gerekiyor."

"Almak mı?"

Bedenimi onunkine yaklaştırarak hıçkırıyorum. "Anneme karşılık. Ona bebeklerini getireceğim ve ben de annemi alacağım."

"Bebekten ne istiyor?"

"Bilmiyorum! Bilmiyorum!" Hıçkırarak ağlıyorum, kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. Ona bu soruyu soracak cesareti hiç bulamamıştım. Olasılıklar çok korkunçtu. Brio'nun ne tür bir canavar olduğunu biliyorum ve o bebeği ele geçirmesine asla izin vermeyeceğimi de biliyorum.

Annem ölecek ve onun ölüm fermanını imzalayan benim. Bundan başka bir çıkış yolu yok. Birlikte yaşayabileceğim bir yol yok. Hiç olmadı.

"Sakin ol, küçük fare." Mattia bizi yuvarlıyor, beni kollarının arasına alıyor, ben tekrar dağılıyorum, nefes alamayana kadar hıçkırıyorum. Bana sarılıyor, ileri geri sallıyor ve bana İngilizce ve İtalyanca mırıldanıyor. "Yanıdayım. Ben buradayım. *Sei al sicuro ora*."

Her hecesi bir kalkan, kolları bir kale. Ona sarıldıkça, gözyaşlarım tenini ıslattıkça, kendimden küçük parçalar tekrar bir araya gelmeye başlıyor.

Mattia'nın parmakları saçlarımin arasında, demir gibi doğasını yalanlayan bir nezaketle dolaşıyor. "Onu bulacağım Aurelia. Sana yemin ederim, anneni sana geri getirmenin bir yolunu bulacağım." Ses tonundaki saf çelik şüpheyi yer bırakmıyor. Söylediklerine inanıyor.

Ben de ona inanmak istiyorum. Ama inanmıyorum. İnanamıyorum. Brio'nun ruhumda açtığı yaralar hâlâ o kadar derin ki, onun inancı bu yaraları hafifletmeye yetmiyor.

Annemi özlüyorum.

Kendimi bir sahtekâr ve daha kötüsü gibi hissediyorum. Bu adamı ya da korumasını hak etmiyorum. Beni Brio'dan çıkardığı andan beri onun için beladan başka bir şey olmadım. Ve hala burada, beni bir arada tutuyor. Beni seviyor. Bana her parçasını veriyor. Karşılığında ona verdiğim tek şey yalanlar ve güvensizlik.

Çok daha fazlasını hak ediyor.

"Mattia," diye fısıldadım, "seni seviyorum. Seni hak etmiyorum ama seni seviyorum." "*Cara mia*," diye nefes alıyor, sesinde o kadar büyük bir şefkat var ki

gözyaşları yüzümden aşağı dökülüyor.

"Benimle seviş," diye yalvarıyorum sessizce. "Beni tekrar senin yap." "Sen zaten benimsin, küçük fare. *Tutto mio*."

Ama bana hayır demiyor.

Nefesimi kesen bir yoğunlukla, düşünceleri yok eden bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma indiriyor. Bu sadece ağızların buluşması değil, ruhların çarpışması.

"Sen benim karanlığımdaki ışıksın," diye mırıldanıyor.

Ona inanıyorum. Ona inanmak zorundayım çünkü artık başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Parmakları kalçalarımın kıvrımlarını takip ederek uyluklarımdan yumuşak etine kadar iniyor. Onları, bana sahip olma hakkından mutlak eminliğini gösteren bir rahatlıkla ayırıyor.

Serin hava ısınmış tenime çarpıyor ve beni titretiyor. Ve sonra ağzı orada, sıcak ve talepkâr. Dudakları ve diliyle bana tapıyor.

Beni yerken nefes nefese kalıyorum, çarşafları, saçlarını pençeliyorum, kendimi gerçeğe döndürmeye çalışıyorum. Beni tekrar tekrar eşige getirirken adı dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyor.

Dokunuşu hem bir işkence hem de bir zevk. Beni nasıl çılgına çevireceğini çok iyi biliyor ve beni tekrar bir araya getiremeyeceği kadar ince parçalara ayırmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Ancak yalvardığımda, her yalayışı beni ağlattığında, sonunda merhamet ediyor.

"Bana bak," diye usulca emrederken kendini kalçalarımın arasına yerleştiriyor.

Bakışlarının yoğunluğuna kapılıp hemen itaat ediyorum.

"*Sei tutto per me*." İçime yavaşça girip beni gererken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Aynı anda hem işkence gibi hem de enfes. Yüzümde dalgalanan zevki izlerken dolgun dudakları hafifçe aralanıyor.

"Benim," diye homurdanıyor, her hamlesi bir öncekinden daha derin. "Evet. Senin."

Beni tekrar tekrar sahiplenirken kendimi ona ait hissediyorum -bedenim ve ruhum-. "Her santimin," diye fısıldıyor tenime, "niyetlendiğim bir hazine beslemek için."

Kalçalarımı kavrayışı hem bir çapa hem de bir katalizör, beni gerçekliğe köklüyor ve beni unutuşa sürüklüyor.

Ve sonunda beni uçurumun kenarına getirdiğinde, içimi parçalayan bir hırıltıyla -içgüdüsel olarak erkekçe ve tatmin edici bir sesle- içimin derinliklerinden başka bir doruk noktası koparıyor. O da benimle birlikte geliyor, adımı inletirken tekrar tekrar içime boşalıyor.

Uzuvlarımız ve çarşaflarımız birbirine karışmış bir halde yere yığılıyoruz. Göğsü benimkine karşı hızla inip kalkıyor.

"*Ti amo più di ogni altra cosa,*" diye fısıldıyor kulağıma, beni sıkıca kendisine sararak. "Seni her şeyden çok seviyorum, küçük fare."

Bunun güzel bir yalan ya da kendimi gerçek olduğuna inandırdığım bir rüya olmaması için dua ederek onun içinde eriyorum. Onun kollarında bir sahtekâr olmadığımı, bir kez olsun gerçekten ait olduğum yeri bulduğuma. Tam burada, onun yanında.

"Bugün yapmam gereken bir şey var, *cara mia*," diyor ertesi sabah erkenden kahvaltı ederken. "Ve seni yanımda götüremem."

"Oh." Çatalım ağzıma yaklaşıırken ona bakıyorum. "Biri bana bakıcılık yapmaya mı geliyor?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme dans ediyor. "Yapsalar uslu durur muydun?"

Bu soru karşısında gözlerimi deviriyorum, bir yanıtla onurlandırmayı reddediyorum, bu da sadece gülümsemesini artırıyor. Onun düşüncesine rağmen, ben zor biri değilim. O sadece özel bir durum. Son birkaç gündür ona gerçeği söyleyememiş olabilirim ama o her zaman benim diğer her parçama sahip oldu - dünyanın geri kalanından sakladığım çirkin, kırık parçalarım bile. Ama sanırım o bunu biliyor.

"Hayır, *Topolina*," diyor bir süre sonra. "Kimse bebek bakıcılığı yapmaya gelmiyor. Biraz yalnız kalmak istersin diye düşündüm."

"I..." Ona göz kırpiyorum. "Beni burada yalnız mı bırakıyorsun?"

"Evet." Dümdüz bakıyor bana, o çelik gibi gözleri içime işliyor. "Sana güveniyorum." "Belki de güvenmemelisin," diye mırıldanıyorum, yalnız kalma düşüncesi beni huzursuz ediyor. Bu

Uzun zaman oldu, belki de çok uzun.

"Kendine zaman ayırmaya ihtiyacın var, küçük fare," diyor nazıkçe, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Uzun zamandır buna sahip değildin."

"Ya-?"

"Yapmayacak." O çelik gibi gözler ölümcül bir ateşle parlıyor. "Güvende olduğunuzdan emin olmak için evi gözetleyen biri olacak."

"Yani bir bebek bakıcım olacak."

"Hayır. Diğer *prenseslerin* sahip olduğu güvenliğe sahip olacaksın Aurelia. Ricci içeri girmeyecek. Kapıyı açıp adını haykırmadıkça onu hiç görmeyeceksin," dedi Mattia, çatalını tabağına koyarak. "Ama biz kadınlarımızı korumasız bırakmayız."

Burnum kırılıyor. "Kadınlarımız mı?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıp yine sırtıyor. "Kıskandın mı, *Topolina*?"

"Hayır." Yalan dilimden yuvarlanırken kirpiklerimi ona doğru savuruyorum. "Senin kadınların var. Belki ben de erkeklerden oluşan bir harem kurarım. Büyük, mutlu bir aile oluruz."

Gözlerini bana dikeyyor, gözlerinde sahiplenici bir kıskançlık dolaşıyor. Kendini ayağa kaldırıp adanın etrafında bana doğru yürürken tek kelime etmiyor.

"Ne yapıyorsun?" Birdenbire temkinli davranarak sordum.

Cevap vermiyor. Onun yerine, ayağını taburemin altına doluyor ve onu sürüklüyor. Porselen karo üzerinde gıcırıyor. Tam olarak istediği yere geldiğinde, önüme geçip bir duvar gibi yükseliyor.

"Mattia, sen ne-?"

Boğazıma sarılan eli beni susturuyor.

Dudakları dudaklarıma iniyor, öpücüğü sert ve amansız. Ateş onun dokunuşuyla yanıyor, öpücüğü derinleştirirken beni damgalıyor, egemenliği açık. Bedenim ve ruhum üzerinde hak iddia ediyor, kucaklaması ateşli ve sahiplenici.

Diğer eli kalçamı kavırıyor ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendine çekiyor. Vücudumdaki her sinir çılgılık atıyor, onun kontrolü altında canlı ve elektrikli.

Sonunda geri çekildiğinde zor nefes alıyordu ve gözleri karanlık ve vahşiydi. "Senin erkeğin olmayacak," diye homurdanıyor, her kelimeyi telaffuz ederek. "Sen ne

sana dokunan herkesi öldürecek kıskanç bir kocadır." Sözleri şiddetli bir beyan, bölgesel ve vahşi.

"Mattia," diye fısıldıyorum, sesim korkudan değil, içimi tırmalayan arzudan titriyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

"Sen benimsin Aurelia. Paylaşmam."

"Biliyorum," diye onu temin ettim. "Sadece takılıyordum." Kendimi bir velet gibi hissederek ayaklarıma bakıyorum. "Ne dediysen dedin ve ben..."

"Kıskandım," diye sözümü bitirdi.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Seni başka biriyle düşünmekten nefret ediyorum."

"O zaman sanırım başka kimsenin olmaması iyi bir şey, değil mi *cara mia*?" Çenemi kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Sadece sen ve ben varız, küçük fare. Toprak kemiklerimi boğana kadar."

"Daha uzun," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Daha uzun mu?" Gülümsüyor. "Sonsuza kadar nasıl, *Topolina*? Bu seni memnun eder mi?"

"Belki."

Kıkırdıyor ve beni tekrar öpüyor. "Bugün uslu dur. Eve döndüğümde yapmamız gereken bir şey var."

"Ne?"

"Kardeşlerinle tanışacaksın."

"Onlarla zaten tanıştım, Mattia."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenene kadar çenemi yukarı kaldırıyor. "Hayır, küçük fare.

Onlarla kız kardeşleri olarak tanışacaksın. Artık saklanmak yok. Artık yalan yok." "Ama-"

"Brio yeterince aldı. Artık bitti Aurelia. Kardeşlerinle buluşacaksın."

O haklı. Brio yeterince aldı. Saklanmaktan yoruldum. Rol yapmaktan yoruldum. Tüm yalanlardan yoruldum. Sadece özgür olmak istiyorum. Kardeşlerimi tanımak, Mattia'yı sevmek ve her şeyin yoluna gireceğine inanmak istiyorum.

İşe yaramak zorunda. Çünkü eğer yürümezse... Sadece annemi kaybetmeyeceğim. Her şeyimi kaybedeceğim. Mattia da dahil. Bu düşünce bile düşünmek için çok acı verici.

"Ben hazırım," diye fısıldıyorum. "Saklanmayı bırakmaya hazırım."

Dokuzuncu Bölüm

Mattia

"W Bir sorunumuz var."

Limanda yan yana yürürken Rafe bana bakıyor. "Bana bilmediğim bir şey söyle," diye mırıldanıyor, kaşları çatık kaşlı.

"Bu saçmalık hakkında konuşmayacağım." Deponun sarı olay yeri bandıyla işaretlenmiş kabuğuna başımı sallıyorum. Yine de bunun bir sorun olduğu konusunda haksız değil. O lanet depoda şu anda düşünmek istemediğim kadar çok insan öldürdük. Arkamızı temizliyoruz ama dürüst olalım. İçeride bizim kadar çok insan öldürdüğünüzde, kanıtlar

geride kalmaya mahkumdur. Polislerin etrafı kolaçan etmesi büyük bir sorun.

Yangın tamamen yok etmediyse, tepeden tırnağa temizlemek için bir neden bulmak üzere ellerinden geleni yapacaklardır. Valentino arazisine girmelerine izin verildiğinde hep böyle yaparlar.

"Sorun nedir?" Rafe, etrafta dolaşan polislerin duymaması için sesini alçaltarak sorar.

"Brio Cascella."

O şerefsizin adını söyler söylemez kaşları çatıldı. Gerçi yarısını bile bilmiyor. Aurelia'nın dün gece bana söyledikleri tamamen yeni bir berbatlık seviyesi. Oğlunu kaçırmak için Rafe'in öz kardeşini kullanmayı planlamış. Ve bunu başarmak için Aurelia'nın annesini rehin tutuyor.

Bebeği eline geçirdiğinde ona ne yapmayı planladığını Tanrı bilir. En iyi ihtimalle, bebeğin güvenliği karşılığında Rafe'i istifa etmeye zorlar. En kötü ihtimalle... Olasılıklar düşünülemeyecek kadar korkunç.

Ve Aurelia aylardır zihnini meşgul eden bu sorularla yaşamaktadır. Brio'nun istediğini yaparsa, kardeşinin kollarından masum bir çocuğu koparacağını ve onu mahkum edeceğini bildiği için haftalardır olasılıklarla işkence görüyor. Yapmazsa da annesini ölüme mahkûm edecek. Birine güvenmekten bu kadar korkmasına şaşmamalı. Güvenmesini imkânsız hale getirmişti. Birine gerçeği söylemenin sonuçları onu yetiştiren kadını öldürmek anlamına gelirken nasıl güvenebilirdi ki? Bunu ona yükledi ve aylarca bir çocuğun ölümünden ya da annesinin ölümünden sorumlu olacağına inanarak yaşamasını sağladı.

Sırf bu yüzden onu parçalara ayıracağım. Onun zihnine yaptığı her eziyetin bedelini kanla ve etle ödeyecek. Acı içinde inlemesini istiyorum.

Ama Rafe'nin de neler olup bittiğini bilmeye hakkı var. O Capo. Bu onun ailesi. Ama bu konuda hata yapma. Brio öldüğünde, bunun benim elimden olmasını istiyorum.

"Sana karşı komplo kuruyor," diye mırıldanıyorum, sesim kısık. "Kanıtım var."

"Şaşırdın mı?" Rafe'in kara kaşlarından biri çatılır. "Elio öldüğünden beri o ayakkabının düşmesini bekliyordum. Şimdiye kadar çoktan bir hamle yapmıştır diye düşündüm."

"Yaptı. Sadece yakalayamadık."

"Ne tür bir hareket?"

Bir an tereddüt ettim, yarım düzine Chicago'nun en iyisi etrafta dolanırken ona ayrıntıları anlatmaya isteksizdim. Bunu iyi karşılamayacaktır ve ben de bu saçmalığa seyirci kalmamayı tercih ederim.

La Cosa Nostra işi La Cosa Nostra işidir. Bizim yolumuz hep bu olmuştur. Sokaklarda gösteriş yapmayız. Polisleri karıştırmayız. Kapalı kapılar ardında hallederiz.

Ancak artık bunu geride bıraktık çünkü elimizde iki potansiyel kriz var ve herkesin elini taşın altına koyması gerekiyor.

"Aurelia'yı iki ay önce kaçırdı," diyorum, sesim düz. "Onu sana karşı kullanmayı planlıyordu. İşine yaramadı."

Rafe yürümeyi bırakıp yüzünü bana döndü. "Ne oluyor Mattia? Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Son birkaç gündür parça parça biliyordum. Sana söylemediğim sebepler var ama inan bana Rafe. Bunları konuşmak isteyeceğin yer burası değil." Gözlerimi en yakındaki polise diktim ve sessizce ona bir dinleyicimiz olduğunu hatırlattım. "Burada işimiz biter bitmez sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım ama bunun için herkesi çağırman gerekiyor. Nico da dahil."

Rafe uzun, sessiz bir an boyunca bana bakıyor, çenesindeki bir kas titriyor. Ve sonra bir küfür mırıldandı. "Ona güvenebileceğimizi umsan iyi edersin."

"O benim karım," diye homurdandım. "Ona güvenebiliriz."

Rafe'in yüz ifadesi bir anda inançsızlıktan öfkeye dönüşür. "Evli misin? Evli misin lan sen? Bu ne zaman oldu Mattia?" Sesi ölümcül bir fısıltı, sadece benim kulaklarım için ama yaklaşan bir fırtınanın ağırlığını taşıyor.

"Üç gün önce," diye cevap veriyorum, ses tonum düz. Bunu ondan sakladığım için neden kızgın olduğunu çok iyi anlıyorum. Bu ailenin yaşadığı onca şeyden sonra sır saklamayız, bu şekilde değil. Ve bu küçük bir şey değil. Büyük bir şey. Henüz ne kadar önemli olduğunu o da bilmiyor.

Gerçeği öğrendiğinde aramızdaki şeylerin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını tamamen farkındayım. Kendimi bildim bileli bir kardeşe en çok yaklaştığım kişi o oldu. Bunu kaybetmek canımı çok acıtacak. Ama seçimimden pişman değilim. Doğru olan buydu. Asla kabul etmese bile, bunun arkasında duracağım. Bunun için beni öldürse bile, yüzümde lanet bir gülümsemeyle öleceğim çünkü o benim.

"Bu gerekliydi, Rafe. Bu onun ve bizim güvenliğimizi sağladı. Her şeyi açıklayacağım ama burada değil."

"Dün bundan bahsetmek aklına gelmedi mi? Ya da ne bileyim, son üç gün içinde herhangi bir noktada?"

"Karmaşık bir durum. Sandığınızdan çok daha karmaşık."

O daha cevap veremeden Luca koşarak bize doğru geliyor, yüzünde bir hayal kırıklığı maskesi var. "Depo tamamen kayıp," diye mırıldanıyor. "Ama lanet polisler iyi davranmıyor. Bize soracakları sorular var. Tahminimce yüzde doksanının depoyla bir ilgisi olmayacak." Duraksıyor, sanki gerginliği yeni sezmiş gibi ikimizin arasına bakıyor. "Sevgili kavgası mı?"

"Mattia üç gün önce evlendi ve bundan hiç bahsetmedi," diye homurdanıyor Rafe. Luca bu haberi işlerken gözleri büyür.

"Hiçbirimize söylemeden mi evlendin? Ne oluyor Mattia? Domani'yle bu boku daha yeni yaşamadık mı?"

Ben cevap veremeden Rafe'in eli havaya kalkıyor ve Luca'ya geri çekilmesini işaret ediyor. Bana dönüyor, çenesi gergin. "Bir toplantı düzenleyeceğim. Bununla o zaman ilgileniriz. Şu anda, acil duruma odaklanmamız gerekiyor." Sesi kırılmış, otoriter. *Capo dei Capi* konuştu.

Ve çok kızgın.

Ne yazık ki, toplantıda ona söyleyeceğim herhangi bir şeyin ruh halini iyileştireceğine dair büyük umutlarım yok.

Cazzo. Bu tam bir saçmalık.

"12 Nisan 2022 gecesi neredeydiniz, Bay Valentino?"

"Yeter!" Rafe homurdanıyor, son birkaç saattir bizi sorguya çeken bir çift dedektife bakarken gözlerinde öfke parlıyor. "Bana, aileme ve işime defalarca hakaret ettiniz ve ben de adalet uğruna buna göz yumdum. Kendi evimi yaktığımı ima ettiniz."

Hiçbir amacı olmayan ve kesinlikle kazanacak hiçbir şeyi olmayan bir depo ve ben her saçma soruyu eğlendirdim. Şimdi, daha önce onlarca kez cevapladığım aynı sıkıcı sorulara geçtiniz. Onlara bir daha cevap vermeyeceğim."

"Saklayacak bir şeyiniz olduğu için mi?"

Rafe masaya doğru eğilir, genç dedektifi tehditkâr bir bakışla süzerken göğsünden alçak bir hırıltı yükselir. "Hayır," der, sesi düzdür. "Çünkü bana hâlâ Tommaso Genovese hakkında sorular soruyorsan, işini nasıl yapacağın konusunda hiçbir fikrin yok demektir ve vaktimi boşa harcıyorsun demektir."

"Kimse Tommaso Genovese hakkında bir şey söylemedi, Bay Valentino."

"Adını söylemenize gerek yoktu, Dedektif. Bir maymunun futbol topunu sikmesi daha incelikli," diye mırıldanan Diego Butera, Luca'nın homurdanmasına neden oluyor. Kendisi ailenin avukatı. Bizi lanet olası sorularına cevap vermeye zorlayacakları belli olur olmaz onu aradık.

Rafe'in Amalia'yı kaçıırken öldürdüğü Genovese hakkında soru sormak için bizi buraya sürükleyebilecekleri her fırsatı değerlendirecekler. Burada standart çalışma prosedürü bu. Eminim şu anda bu onların el kitabında, sadece rüşvetçi pisliklerin en yüksek rütbelere terfi ettirilmesi ve kendilerinden biri yasaları ihlal ettiğinde diğer tarafa bakma konusundaki SOP'lerinin hemen yanında mürekkeple ölümsüzleştirilmiştir.

Bu lanet organizasyonun tamamı bu şehrin kanseri. Bize suçlu diyorlar ama aynaya bakıp kendilerinin farklı olduğunu düşünüyorlar. Bu gülünç.

Rafe başını sallayarak ayağa kalkar. "Burada işimiz bitti. Beni kelepçelemek niyetinde değilsen -ki gerçekçi olalım, bunun olmayacağını hepimiz biliyoruz- cehenneme gidebilirsin. Depomu ben yakmadım. Genovese'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Ve ikiniz de hayatınız buna bağlı olsa bile kafanızı kışınızdaki çıkaramazsınız."

Bana ve Luca'ya bakıp başını sallayarak onaylıyor. "Burada işimiz bitti."

Diego masaya vurarak dedektiflere sırtıyor. "Onu duydunuz. Bu görüşme bitmiştir."

Diego'ya kaşlarını çatarak bakıyorlar, açıkça kızgınlar, ama kimseyi konuşmaya devam etmeye ikna etmeye bile zahmet etmiyorlar. Bunun olmayacağını biliyorlar.

Bu yoldan daha önce birçok kez geçtik. Birini suçlayıcı bir şey söyletmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Başarısız oluyorlar. Ve bir dahaki sefere bir şey olduğunda, durulayıp tekrarlıyoruz. Ad nauseum.

Hiç konuşmadan önce görüşme odasından sonra da istasyondan çıkıyoruz. Otoparka gidene kadar kimse tek kelime etmedi.

"Siktiğimin polisleri," diye mırıldanıyor Luca, sanki burada olmak bile tüylerini diken diken ediyormuş gibi ürpererek.

Rafe çenesini sıkarak küfrediyor. Bastırılmış öfke gözlerinde yanıyor, obsidyen alevleri gibi parlıyor. "Limana geri mi dönüyorsun?" diye sorar kardeşine.

Luca saati kontrol etmek için telefonuna bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Evet. Enkazı kazmaktan yorulana kadar birileri Domani'yle birlikte orada olmalı."

"İşin bitince beni ara. Sonra buluşuruz." Bakışlarını bana doğru çeviriyor, konuşmuyor ve sonra topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor.

İç çekiyorum ve başımı arkaya eğerek bulutsuz mavi gökyüzüne doğru bir küfür mırıldanıyorum.

Uzun bir gece olacak.

"Ev kurtuldu," diyor Aurelia, bir saat sonra kapıdan içeri girdiğimde koltuktan bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme. Her zamanki gibi göz kamaştırıcı görünüyor. Cristo. Basit bir kıvrım kümesinin sikimi bu kadar sert tutabileceğini hiç bilmezdim, ama işte buradayız. "Bütün eşyaların da öyle."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum, onu öpmek için kanepenin arkasına doğru eğiliyorum. Burnunu kırıştırıp havayı kokluyor.

"Duman gibi kokuyorsun."

"Bir yangında bulundum." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Ve sonra polis karakolunda."

"Yangın mı? Ne oldu?"

"Birisi Valentino depolarından birini yakmış."

Gözleri büyüyor, korku gözlerinden fişkırıyor. "Sence..."

Aklının hemen oraya gitmesinden nefret ediyorum. Onu da şüpheli olmaktan çıkaramadığım için daha da nefret ediyorum. Pekala o olabilir. Şu anda listemde kesinlikle üst sıralarda. Aslında, o orospu çocuğu listemin en başında. Ama bunu ona söylemeyeceğim. Ondan yeterince uzun süredir korkuyor.

"Bilmiyorum, küçük fare." Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "O yapmış olabilir. Başka herhangi bir insan da olabilir. Bunu anlayacağız ve her zaman yaptığımız gibi halledeceğiz."

Alt dudağını kemiriyor, iri gözlerle bana bakıyor. "Kimse yaralanmadı. Önemli olan tek şey bu."

Bir süre sonra hafifçe gevşeyerek "Tamam," diye fısıldıyor.

Onu tekrar öpmek için eğildim ama o benden uzaklaştı.

"Asla olmaz. Leş gibi kokuyorsun. Muhtemelen her türlü iğrenç kimyasal maddeyle de kaplanmışsındır." Bana bakıyor, tamamen ciddi. "Penisine dokunmadan önce ellerini yıkasan iyi olur Mattia. Bir yerde itfaiyeciler arasında testis kanserinin yaygın olduğunu okumuştum, çünkü uğraştıkları onca kimyasal madde ve şey yüzünden."

"Yüce İsa."

"Ben ciddiylim."

"Bunu görebiliyorum, *Topolina*." Başımı sallayarak kıkırdıyorum. O kadar tatlı ki. "Ellerimi yıkamaktan daha iyisini yapacağım. Sırf senin için duşa gireceğim."

Bana bakıyor ve kalbimin pır pır etmesine neden oluyor.

"Temizlenir temizlenmez seni öpeceğim," diye uyarıyorum onu.

"Öpmeyeceğimi sanma." "Göreceğiz," diyor, gözlerinde muziplik dans ediyor.

"Evet, göreceğiz." Başımı sallıyorum ve gülümseyerek duş almak için yatak odasına doğru ilerliyorum. Tanrım, onu seviyorum. Onunla geçirdiğim son birkaç güne kadar hayatımın ve bu evin ne kadar boş olduğunu hiç fark etmemiştim. Şimdi her şey farklı geliyor. Daha parlak, daha canlı. Ailem öldüğünden beri ilk kez burası bir ev gibi geliyor. Hayatım dolu gibi.

Öyle ya da böyle, onu elimde tutmaya niyetliyim. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

Sonunda o kollarımda olduğu sürece, bunu yapacağım.

Takım elbisemi çıkarırken Coda aradı.

"Rafe toplantıya çağırdı," diyor selamlama amacıyla. "Biliyorum."

"Onunla mı

ilgili?" "Evet,
öyle."

"Ona söylüyorsun," diye tahmin ediyor. "Söylüyorum."

"Ona ilaç verdiğini ve seninle evlenmeye zorladığını söyleyecek misin?"

"Tanrım, Coda," diye mırıldandım.

"Bu geçerli bir soru Mattia. Bunun nasıl olduğunu bilmek isteyecektir."

Derin bir iç çekiyorum ve başımı arkaya eğip tavana bakıyorum. "Ne söylememi istiyorsun? Ailemi korumak için onunla evlendiğimi mi? Her zaman yaptığım gibi yapmam gerekeni yaptığımı mı? Bunun için kalpsiz bir pislik olduğumu mu? Bunu zaten biliyorsun." Bir an için sessizliğe bürünerek nefesimi verdim. Eğer istediği buysa, ona bunu veremem. Belki bir pislğim ama onunla evlendim çünkü o benim.

"Tanrım," diye mırıldanıyor.

"Sana onunla evlendiğim için pişman olduğumu mu yoksa bunu asla yapmamam gerektiğini mi söylememi istiyorsun? Ne duymak istiyorsun, Coda?"

Bu da bir yalan olurdu ve ben bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ona değil. Rafe'ye değil. Kimseye değil. Eğer yaptığım şey için öleceksem, gerçek için öleceğim.

"O gece ona nasıl baktığını gördüm Mattia," diyor Coda sessizce. "Dün gece yine gördüm. İkimiz de onunla bu yüzden evlenmediğini biliyoruz. İkimiz de pişman olmadığını biliyoruz. Ona aşıksın."

"Evet, öyleyim." Nefesimi üfledim, inkar etmedim. Neden inkâr edeyim ki? Üç gün içinde nefes almamın sebebi o oldu. Onsuz hiçbir şeyin önemi yok. Hiçbir şeyin. "Ona her şeyi anlatmayı planlıyorum. Senin adını karıştırmayacağım ama ona yalan söylemeyeceğim."

Coda bir an sessiz kalır. "Benim de işin içinde olduğumu bilmesi hiç umurumda olmadı Mattia. Aramamın nedeni bu değil. Bana verilen emir, ne olursa olsun bu aileyi korumak. Onu kurtarmana yardım ettiğimde bunu yaptım. Evlilik cüzdanına imzamı attığımda da yaptım. Senin yanında başkasının yanında olacağından daha güvende çünkü onu seviyorsun. Onu herkesten ve her şeyden çok koruyacaksın. Sen busun. Rafe sakinleştğinde o da bunun farkına varacak."

"Onun kız kardeşi."

"Ve o senin karın. Bana öyle geliyor ki ikiniz de aynı kadını korumak isteyeceksiniz. Hesabı siz yapın," diyor.

Bir elimi saçlarımın arasına sokuyorum. Kulağa çok kolaymış gibi geliyor ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Yolumuz tuzaklarla dolu. Capo'yla evlendim.

Ona varlığından bile bahsetmeden. Ve bunu ona seçme şansı vermeden yaptım. Neden yaptığım önemli değil. Ne şekilde yaparsan yap, çok kızacak.

Yaptığım tek bir şeyden bile pişman değilim. Onunla geçirdiğim tek bir andan bile pişman değilim. Ama Rafe...şey, onu ışığı görmeye ikna etmek hiç kolay olmadı. O kendi ahlak kuralları olan inatçı bir piç. Ve Rafe'in dünyasında kadınlar dokunulmazdır. Coda bunu biliyor. Herkes biliyor. Sadece birine dokunmadım. Ona ilaç verdim ve benimle evlenmeye zorladım. Aklını kaçırarak.

"Neden arıyorsun, Coda?"

"Annesi," diyor. "Sanırım nerede olduğunu biliyor olabilirim."

Onuncu Bölüm

Aurelia

A Mattia'yla duş almak için sabırsızlanarak yatak odasına girdiğimde havada keskin bir duman tütüyor. Bütün gün onu özledim. Tek başıma olmak

Bu kadar uzun süre sürekli koruma altında kaldıktan sonra garipti ama nefret etmiyordum. Sadece kocamı özledim. Onun hükmedici varlığı ve o çelik gibi gri gözleri beni daha önce hiçbir şeyin rahatlatmadığı kadar rahatlatıyordu.

O benim huzurum, güvenliğim. Bunu son iki aydır gitmeye korktuğum tek yerde, kardeşlerimin yakın çevresinde bulmam ironik. Ama Mattia bana hiç sahip olmadığım bir umut veriyor.

Onun kollarında, boğuluyormuşum gibi hissetmiyorum. Bir kez olsun, belki de hepimiz için bundan bir çıkış yolu olduğunu hissediyorum.

Dün gece bana bunu verene kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Kimseye söylemekten o kadar korktum, kimsenin bana inanmayacağına ve bunun kan ve acı olmadan sona ermesinin mümkün olmadığına o kadar inandım ki, bir çıkış yolu olduğunu ummayı bıraktım.

Bugün ilk kez, belki de her şeyi kaybetmeyeceğimi hissediyorum. Belki annemi kurtarabiliriz. Belki kardeşlerim benden nefret etmez. Belki, sadece belki, Mattia, Brio hayatımı işgal edip onu uyanık bir kâbusa dönüştürdüğünden beri ettiğim tüm umutsuz duaların cevabıdır.

Banyoya yaklaştığımda, içeriden mırıldanan sesini duyuyorum.

Telefonla mı konuşuyor?

"Tanrı aşkına, Coda," diye mırıldanıyor.

Konuşmasını bölmek istemediğim için kapının önünde duraklıyorum. Doğrusu, Coda beni biraz korkutuyor. Onun kadar iri ve heybetli biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Dün gece sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi beni izleyip durdu. Kızgın görünmüyordu. Sadece... sessizce gergindi. Okuması zor bir adam.

"Ne söylememi istiyorsun?" Mattia aniden homurdanarak beni şaşırttı. "Ailemi korumak için onunla evlendiğimi mi?"

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Benim hakkımda konuşuyorlar. Benimle neden evlendiği hakkında.

"Her zaman yaptığım gibi yapmam gerekeni yaptığımı mı?" diye soruyor. "Bunun için kalpsiz bir pislik olduğumu mu? Bunu zaten biliyordun."

Orada öylece duruyorum, donup kalıyorum, sert sözleri içimi burkarken ellerim titriyor. Onlar bir ihanet, beni eziyorlar. Benimle, beni korumak için evlendiğini söylemişti. Ama yapmadı, değil mi?

Onları, kardeşlerimi korumak için yaptı.

İçimdeki her şey duyduklarımı inkâr etmek, bunun doğru olmadığını haykırmak istiyor. Bu Mattia değil. O yalan söylemez. Son derece sadık ve tehlikeli biri ama beni seviyor.

Bir sonraki sözleri bu yanılsamayı tamamen yok ediyor, içimde bir bomba gibi patlıyor.

"Sana onunla evlendiğim için pişman olduğumu mu yoksa bunu asla yapmamam gerektiğini mi söylememi istiyorsun? Ne duymak istiyorsun, Coda?"

Elim ağzıma gidiyor, kurtulmakla tehdit eden çılgılığı umutsuzca bastırmaya çalışıyorum.

Benimle evlendiği için pişman. Hayatımda doğru yaptığımı düşündüğüm tek şey... elinden gelse geri alırdı.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Yine de, ne kadar inkar edersem edeyim, duyduklarımı değiştiremiyorum. Benimle evlendiği için pişman.

Kalbim milyonlarca küçük parçaya ayrılıyor, her biri bir öncekinden daha derin kesiyor.

Tüm bunlar, her an bir yalandı. Ben hala sadece bir piyonum, tahtada hareket ettirilecek bir taş. Ve o da bunca zamandır beni hareket ettiriyor.

Daha da kötüsü, ona izin verdim.

Söylediği her kelimeye inandım.

Gözlerimi sıkarak acıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum ama nafile. Acı ham ve amansız, kalbimi ve ruhumu parçalıyor.

"Lütfen," diye inliyorum, bu kâbusun sona ermesi için yalvarıyorum. Ama gerçeklerden kaçış yok: Sevdiğim adam, beni sevdiğini sandığım adam, sadece kardeşlerimi korumak için kendini bana bağladı.

Ona gerçeklerimle güvenmekten çok korktum, bunun bizi yıkacağından korktum ama zaten ortada yıkılacak bir şey yoktu. Hepsi sadece bir yalandı.

Yoğun ve sonsuz bir acı dalgası üzerime çöküyor. Ayaklarımı yerden kesip beni dibe çekmekle tehdit ediyor, kalan son umut kırıntımı da öldürüyor.

Banyo kapısından sendeleyerek uzaklaşıyorum, sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yankılanmaya devam ederken gözyaşlarım beni kör ediyor. Kafatasımın içinde zıplayan çarpık çarpık şarkılar söylüyorlar, bir çocuğun oyun parkı şarkısı gibi benimle alay ediyorlar.

Onunla evlendiğime

pişmanım Küller,

küller

Hepimiz düşeriz.

Oraya girip bağırarak ve ona öfkelenmek istiyorum ama buna gücüm yok. Ve beni ağlarken göremez. Şimdi göremez. Bir daha asla.

Düşüncelerim yarışıyor, tutunacak bir şey, bana biraz güç verecek bir umut kırıntısı arıyorum. Ama tek bulduğum anı parçaları, onu nasıl sevdiğimin acı tatlı hatırlatıcıları... şimdi ihanet ve aldatmayla lekelenmiş.

Bana her şeyi verdiğini sanıyordum ama Brio'dan daha iyi değil. O da manipülatif. Aynı derecede tehlikeli. Ve lanet olsun, ben de ona kandım.

"Aptal, aptal kız," diye mırıldandım. Bir kez daha, bu dünyada birinin beni manipüle etmesine izin verdim. Ve bir kez daha bedelini annem ödeyecek. Bu sefer canım çok acıyor. Çünkü Brio'dan hep nefret ettim ama Mattia'ya gerçekten inandım. Ona aşık oldum.

Artık yok.

Piyon olmaktan bıktım. Manipüle edilmekten bıktım. Ve onların kurallarına göre oynamaktan da bıktım. Beni kıramaz.

Kazanamazlar.

Benim hatalarım yüzünden annemin ölmesine izin vermeyeceğim. Benimle evlendiğine pişman olacaksa, olsun. Her lanet saniyede pişman olmasını sağlayacağım.

Derin bir nefes alarak sessizce yatak odasından çıkıyorum ve koridordan aşağı iniyorum. Zihnim planlarla dolup taşıyor, çaresiz ve umursamaz, ama annemi kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ön kapıya ulaştığımda duraksıyorum, elim kapı kolunun üzerinde geziniyor.

Kalbim kalmam, savaşmam için haykırıyor ama burada uğruna savaşacak bir şey yok. Mattia beni istemiyor. Hiçbir zaman da istemedi. Onun sadakati asla benim olmadı. Kalbi de öyle. Benim her parçama sahipti.

Ve sahip olduğum tek şey güzel
yalanlardı. Sadece bunu
göremeyecek kadar kördüm.

Sessiz bir hıçkırıkla yüzüğünü çıkarıp kalbimin parçalanmış parçalarıyla birlikte yere bırakıyorum.

On Birinci Bölüm

Mattia

I Coda'nın ifşası aklımdan hiç çıkmazken, duşumu aceleyle tamamlıyorum. Brio'nun Aurelia'nın annesini nerede tuttuğunu biliyor. En azından,

Onun nerede olduğunu bildiğinden şüpheleniyor. Bugün biz yangında bağlıyken o biraz araştırma yaptı.

Son iki aydır, Elio Cascella'nın öldüğü malikanede bir kadın yaşamaktadır. Normalde bu pek bir şey ifade etmezdi. Brio'nun muhtemelen şehrin her yerinde sakladığı kadınlar vardır. Ama bir doktor son iki aydır malikaneyi düzenli olarak ziyaret ediyor.

Söylentiye göre, Elio'nun malikanesinin lanet olası bir süiti, Elio'nun bir daha hastaneye adım atmak zorunda kalmamasını sağlamak için yenilenmişti. Elio'nun hastaneye adım atacağına güvenmiyordu.

Eğer yaparsa tekrar yürüyüp gider.

Hasta bir kadını saklamak için mükemmel bir yer. Ve şu anda sıkı koruma altında. Matematikçi değilim ama bir artı bir genelde iki eder.

Duştan çıkar çıkmaz çabucak giyiniyorum, kurulanmaya bile vakit bulamıyorum. Annesinin orada olduğundan emin olana kadar Aurelia'ya haberi vermekte tereddüt ediyorum ama öyle ya da böyle onu geri alacağız ve Brio ölecek.

Yatak odasından çıkıyorum, Rafe'lere gitmek ve bu boktan işi halledebilmek için yola koyulmak istiyorum.

Ev garip bir şekilde sessiz. Çok sessiz.

"Aurelia?" Onu bıraktığım yerde, kanepede görmeyi umarak oturma odasına adım atıp sesleniyorum.

Orada değil.

"Aurelia?"

Cevap vermediğinde içimi bir korku kaplıyor.

"Küçük fare?" Mutfğa girip onu arıyorum ama orada da yok. Hızlıca ofisi ve evdeki diğer tüm yatak odalarını kontrol ediyorum, içimdeki korku hissi her geçen dakika artıyor.

Nerede o?

"Aurelia!" Oturma odasına doğru tepinerek bağıriyorum. "Bu hiç komik değil, *cara mia*. Seni bulduğumda, benden saklanmanın sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın."

Bakışlarım ön kapının yanında yerde yatan bir şeye takılıyor.

Ne oluyor lan?

Daha yakından bakmak için çömelerek o tarafa doğru ilerliyorum. Bunu yaptığım anda, lanet kalbim durdu.

Bu onun yüzüğü.

"Siktir," diye tıslıyorum nefesimin altında.

Bakışlarım kapıya kayıyor ve ilk kez kilidin açık olduğunu fark ediyorum. Duş almaya gittiğimde açık değildi. Bunu biliyorum çünkü her zaman kilitlerim. Alışkanlık işte. Düşmanların varsa, lanet kapıyı kilitlersin.

Parmaklarım yüzüğün etrafını sararken kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Beni terk etti. Lanet olsun. Terk etti.

Nedenini sormama bile gerek yok. Tahmin edebiliyorum. Coda'yla telefonda konuşurken beni duydu ve en kötüsünü düşündü.

Onunla evlendiğim için pişman olduğumu ya da bunu asla yapmamam gerektiğini söylememi mi istiyorsunuz?

Ona göre, günlerdir korktuğu her şeyi söyledim. Ama her şeyi yanlış anladı. Coda'ya gerçek hislerimi söylemedim. O bunu biliyor. Ben de biliyorum.

Ama yapmıyor.

Cazzo. Lanet çenemi kapalı tutmalıyım. Kulak misafiri olup yanlış bir fikre kapılma ihtimalini iki saniye düşünmeliydim. Cehennemî yaşadı. Güven onun için kolay değildir ama bana güvendi. Ve şu anda, benim için hiçbir şey ifade etmediğine ikna olmuş bir şekilde canını kurtarmaya çalışıyor.

Çünkü ben konuşmadan önce düşünmeyen bir pisliğim. Onun kalbini göğsünden söküp çıkardım. Ve şimdi benimki de kanıyor. Çünkü onunki de öyle. Çünkü onun hissettiği her acıyı ben de hissediyorum. O kanadığında, ben de kanıyorum. O acı çektiğinde, ben de acı çekiyorum. Aramızdaki ilişki bu şekilde işliyor. Bana bu kadar sahip.

Cristo, küçük fare. Çok özür dilerim.

Benim yüzümden dışarıda yalnız, korumasız ve savunmasız. Eğer Brio benim yüzümden ona tekrar elini sürerse, ona zarar verirse, kendimi asla affetmeyeceğim.

Yumruğumu yüzüğünün etrafına kapatıyorum ve ayağa kalkıyorum, onun için duyduğum korku beni dövüyor. Düşüncelerimi tüketmekle tehdit ediyor ama buna izin vermeyi reddederek karşı koyuyorum. Şu anda panik yapmayı göze alamam. O da benim panik yapmamı kaldıramaz.

Ama yine de kontrolden çıkmanın eşiğindeyim. Midemde lanet bir yay gibi kıvrıldığını hissediyorum. Eğer ona bir şey olursa, beni kimse durduramaz. Cascella hanedanının her bir parçasını yok edeceğim ve Brio'yu parçalanmasını izleyecek kadar uzun süre hayatta bırakacağım.

On beş dakika sonra, Rafe'in evinin önüne yanaşıp evin önüne park ediyorum. Onun yardımına ihtiyacım var. Söyleyeceklerim için benden nefret etmesi umurumda değil. Kız kardeşini bulmama yardım ettikten sonra benden nefret edebilir.

O güvende olana kadar, başka hiçbir şeyin önemi yok. Hiçbir şeyin.

"Rafe!" Bağıriyorum, lanet bir kuyruklu yıldız gibi ön kapıdan içeri dalıyorum. Kalbim davul gibi çarparak oturma odasına daldım.

Bir düzine göz bana bakıyor ama ben sadece birini görüyorum. Sadece onu görüyorum.

"Aurelia."

Kanepede oturmuş, Amalia'nın kolunu boynuna dolamış, mükemmel yüzü gözyaşlarıyla harap olmuş.

İçimdeki rahatlama sel gibi akıyor, neredeyse dizlerimin üstüne çökecektim.

"Seni lanet olası yalancı pislik!" Rafe kükreyerek kendini bana doğru fırlattı. Yumruğu çeneme çarparak başımı geriye savurdu ama acıyı fark etmedim bile.

Tek odaklanabildiğim şey o.

Amalia'ya doğru sinerek haykırır. Onun korkusunu görmek Rafe'in yumruğundan daha çok acıtıyor. Bembeyaz ve jilet gibi keskin, tam kalbimi kesiyor.

"Aurelia," diye nefes alıyorum. "Ağlama, küçük fare. Her şey yolunda. *Ti amo*." Hıçkırıyor, yüzünü benden çevirip Amalia'nın omzuna dönüyor.

Kalbim paramparça oluyor ama vazgeçemiyorum. Onun yanında olmalıyım, ona sarılmalıyım ve onun benim için her şey olduğunu anlamasını sağlamalıyım. Ona doğru bir adım atıyorum ama Rafe, Luca, Gabriel ve Nico önüme geçip aramızda sağlam bir duvar gibi durarak kız kardeşlerini savunuyorlar.

Ve şu anda bir yanımda benimle bana ait olanın arasına girdikleri için onlardan nefret etse de, diğer yanımda onunla kendisi için tehlikeli olduğuna inandıkları adam arasında durdukları için onlarla gurur duyuyor. O bu sadakati hak ediyor.

Umarım bunu görür ve artık bir ailesi olduğunu anlar. Vincent onu terk ederek kaçınılmaz olanı geciktirmiş olabilir ama kardeşleri Vincent değil. Onlar ona layık adamlar.

"Çekil!" Rafe'e homurdanıyorum, gözlerim sessiz bir irade savaşında onunkilere kilitleniyor. *Capo dei Capi* olması umurumda değil. Şu anda benimle karım arasında duruyor.

"Kardeşime dokunamazsın Agostino," diye hırlıyor Rafe bana. "Şu anda hâlâ nefes aldığın için şanslısın."

Aurelia onun sözleri karşısında inliyor, sesi acı veriyor.

"Çekil önümden, Rafe," diye homurdanıyorum, o ve kardeşleri Aurelia'ya giden yolumu kesmeye devam ettikçe sabrım tükeniyor.

"Hayır," diye yanıtıyor Rafe, sesi soğuk ve düz. "Bir ömür boyu yetecek kadar zarar verdin."

Bana bakan Luca'nın gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyorum. "Sana güvenmiştik, Mattia."

Gabe ve Nico'ya da bakarak, "Bunların hiçbirinin seninle bir ilgisi yok," diye çıkışıyorum. "Hiçbirinizle bir ilgisi yok."

"Her şeyin bizimle ilgisi var!" Rafe kükrüyor, yıllardır yapmadığı bir şekilde bağırıyor. "O bizim lanet olası kız kardeşimiz, onunla evlenmeden önce bize söylemeyi uygun bulmadığın bir gerçek!"

"Onu korumak için yapmam gerekeni yaptım."

"Hayır, sen yapmak istediğini yaptın," diye tersledi. "Bana gelebilirdin. Bana *gelmeliydin*. Bunun yerine onu bizden saklamayı seçtin."

"Özür dilemeyeceğim, Rafe. Peşinde olduğun şey buysa, böyle bir şey olmayacak. Yaptığım seçimin bir nedeni var."

"Yaptığın seçimi yalancı bir pislik olduğun için yaptın," diye homurdanıyor. "Sana güvendik ve sen bunca zamandır bizi aptal yerine koyuyordun."

Tüm zaman boyunca mı? Şu anda benimle dalga mı geçiyor? Hak ettiğim cezayı alacağım ama bu onlardan biri değil. Hayatımın her anını onu, kardeşlerini ve bu aileyi güvende tutmak için harcadım. Kendileri bunu yapmaktan acizken bile onları korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. Onlar için savaştım ve kan döktüm. Onlar için öldürdüm. Ve asla şikayet etmedim.

Ama şimdi burada durup Aurelia'yla arama girmelerine izin vermeyeceğim. İşte çizgiyi çektiğim yer burası.

Yeminimi

sikeyim.

Kuralları siktir

et. O benim.

Rafe'i iterek ona ulaşmak için yanından geçmeye çalışıyorum. Şu anda konuşmam gereken kişi o, dik kafalı, sinir bozucu ağabeyi değil. Rafe karşılık veriyor ve yumruğunu kaburgalarımın güçlü bir darbeye indirerek beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Ani ve yoğun bir acı yan tarafımı delip geçiyor.

Lanet olsun. Acıtıyor.

"Mattia!" Aurelia çılgılık atar, sesi acı ve dehşet doludur.

Acı vücuduma yayılıyor ama yerde kalmayı reddediyorum. Dişlerimi sıkarak ayağa kalkıyorum ve tekrar ona doğru hamle yapıyorum.

Rafe bana tekrar vuruyor ve dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyor. "Bu benim ailem Agostino," diyor. "Ben Capo'yum. Kuralları ben koyarım, sen değil. Belki de bunu hatırlamanın zamanı gelmiştir."

Hiçbir şey söylemem. Zaten söyleyeceğim tek kelimeyi bile duymayacak, ne anlamı var ki? Bunun yerine, sahip olduğum tüm gücü toplayıp kendimi ayağa kaldırıyorum.

Bu sefer Rafe'in yumruğu çeneme çarpıyor ve kafamı öyle bir geriye savuruyor ki lanet olası beynim kafatasımın içinde zangırdıyor. Ayaklarının dibine dizlerimin üzerine çöktüm, tehlikeli bir şekilde sallanıyordum.

"Kesin şunu!" Aurelia çığlık atarak kardeşlerinin arasından geçmeye çalışıyor. "Kesin şunu!" Kaosun ortasında bir melek gibi önümde duruyor, kollarını sanki beni korumak için uzatmış. Gözleri yaştan kızarmış, yüz ifadesi korku ve keder karışımı. Hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel şey.

"Sorun yok, *Topolina*," diye mırıldanarak onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Eğer günahlarım için ödemem gereken bedel ölümse, sen buna değdin."

"Mattia... hayır," diye hıçkırıyor, başını sallıyor, sözlerimi kabul etmeyi reddediyor. "Bunu kastetmiyorsun."

"Seviyorum, küçük fare. Çünkü bana inansen da inanmasan da seni seviyorum." "Tanrım," diye mırıldanır Rafe.

Nico yumuşak bir sesle, "Boş ver Rafe," diyor.

Gözlerindeki yağlarla ateş birbirine karışırken, "Duymadın," diye tersledi. "Seni duydum Mattia. Benimle sadece kardeşlerimi korumak için evlendin. Pişman olduğunu söylemiştin." Yüz ifadesinden acı akıyor, sonra yüz ifadesiyle savaşıyor ve başını kaldırıp bana sert bir bakış fırlatıyor. Yine de ifadesindeki mutsuzluğu gizleyemiyor. Bunu söylediğimi duymak, konuşmanın tam içeriğine sahip olmasa bile, kalbini kırdı. "Belki ben de pişmanımdır."

Siktir, acıyor.

"Konuşmanın sadece bir kısmını duydun, *cara mia*," diye ısrar ediyorum, çaresizlik içimi kemiriyor. Onu şimdi kaybedemem, sonunda uğruna yaşamaya değer bir şey bulmuşken olmaz.

Bana bakıyor, mavi gözleri korku ve belirsizlikle bulutlanmış. Ama küçük bir umut alevi titreyerek canlanıyor. Umutsuzca bana inanmak istiyor ama buna izin vermekten korkuyor.

Coda'yı arayıp bana kefil olmasını isteyebilirim ama adımı temize çıkardığı için bana inanmasını istemiyorum. Bana inanmasını istiyorum çünkü içten içe onu incitecek bir şey yapmayacağımı biliyor. Bana her zerresiyle güvenmesini istiyorum. Bu olmazsa, mahvoluruz ve ben buna izin veremem. Yapamam çünkü onun bana ihtiyacı olduğu gibi benim de ona ihtiyacım var.

"Sen ve ben dünyaya karşıyız, küçük fare, unuttun mu?" Ona usulca hatırlatıyorum, ona şüphe duyması için bir sebep vermeden önce paylaştığımız bağa ulaşmaya çalışıyorum. En başta bana neden güvendiğini hatırlatmaya çalışıyorum. "Bu bir yalan değildi. Sana söylediğim hiçbir şey yalan değildi. Seni seviyorum."

Başını sallıyor, beni inkar etmeye çalışıyor.

"Aitim. Ben sana aidim Aurelia. Aynı şekilde sen de bana aitsin. Dövüşmek istiyorsan, benimle dövüş. Kaçmak istersen, bana koşarsın. Sen benim karanlığımın ışığıydın, tıpkı sana söylediğim gibi." Bir nefes veriyorum. "Kardeşlerinin bana ne yapacağı önemli değil çünkü sen olmazsan hiçbir şeyim olmaz. Sen benim tüm hayallerimsin. *Sei la ragione per cui vivo.*"

"Mattia." Yanımda dizlerinin üzerine çöktü, hıçkırıklar vücudunu kırıp geçiriyordu. "Özür dilerim. Özür dilerim."

"Şşş, *Topolina*. Benden özür dileme. Benden asla özür dileme." Onu göğsüme doğru çekiyorum, sonunda tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum.

Ta ki başımı kaldırıp dört kardeşinin de bizi izlediğini görene kadar. *Cazzo*. Kollarım ona sıkıca sarıldı. Onu benden almalarına izin vermeden önce cehennem donacak.

"O benim," diyorum sessizce, gözlerim Rafe'e kilitlenmiş halde. "Onu korumak için yaptığım tek bir seçimden bile pişman değilim ve bunlar için özür dilemeyeceğim. Yaptığım seçimler için beni nasıl uygun görürseniz öyle cezalandırın ama onu benden alamayacaksınız."

"Tanrım," diye homurdanıyor, obsidyen gözleri öfkeyle parlayarak aramıza bakıyor.

Yanında duran Gabe, nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor. "Sanırım bu konuşmamız gerektiği anlamına geliyor. Çünkü bildiğin her şeyi öğrenene kadar onunla buradan ayrılmayacaksın."

Başımı sallıyorum, cevap ihtiyaçlarını kabul ediyorum ama dikkatim Aurelia'dan hiç ayrılmıyor. Titreyen vücudu benimkine bastırılmış.

Eğer onları, attığım her adımın onun ve onların çıkarlarını düşünerek atıldığına ikna edemezsem kaybedeceklerimi hatırlatmak isterim.

Yemek odasına geçtiğimizde Coda ve Diego da gelmişti. Amalia çenem için buz getirirken Luca durumu hızlıca onlara anlatıyor. Benim için bıraktıktan sonra geri çekiliyor.

Aurelia yanımdan ayrılmıyor.

Konuşmak için yerleştiğimizde oda gerginlikle uğulduyor, kolum Aurelia'nın etrafında, sanki kendini kalıcı olarak cildime gömmek istiyormuş gibi içime gömülüyor.

Rafe'in obsidyen gözleri benimkileri yakıyor, derinliklerinde öfke ve ihanet karışımı bir duygu dönüyor. Öfkesini görünce midem bulanıyor. Bunun için beni affedip affetmeyeceğinden emin değilim.

Yapmazsa onu suçlayacağımı sanmıyorum.

İkimizin hiç sırrı olmadı. Kardeşleriyle işler ne kadar boka sarmış olursa olsun. Kaç kez ihanete uğramış olursak olalım. Her şeyi kaybetmeye ne kadar yakın olursak olalım, her zaman birbirimize ve aramızdaki güvene güvenebildik.

"Nereden başlamamı istersiniz?" diye sordum.

Rafe yanıt vermeyi reddedince Luca, "Aurelia zaten bize kim olduğu, Brio ve annesi hakkında her şeyi anlattı," der.

Aurelia'ya bakıyorum, cesareti karşısında kalbim gururla kabarıyor. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyorum kulağına, kardeşlerinin yüzüne dönmeden önce şakağına bir öpücük konduruyorum.

"Onu nasıl tanıdığınızı bilmek isterim," diyor Nico. "Ve ne kadar süredir."

"Onu kurtardığım gün Enzo Abate onunla ilgili olarak bana geldi," diye mırıldandım. "Rafe'in bildiklerinin bedelini ödeyeceğini düşünüyordu." Rafe'nin bakışlarıyla karşılaştım. "Onu bu fikrinden vazgeçirdim. Bir daha etrafi koklamayacak."

Rafe çenesini sallayarak başını sallar.

"Sana Brio'nun onu kaçırdığını mı söyledi?" Başımı sallıyorum, tereddüt ediyorum.

"Bunu öğrendim," diye gönüllü oluyor Coda, ben bu hikâyeyi onu da işin içine katmadan anlatmanın bir yolunu bulamadan.

Başımı eğerek iç çektim. Lanet olsun. Bunu yapmamalıydı.

Dört kardeş de dönüp ona bakıyor.

"Biliyor muydun lan?" Rafe hırlıyor.

"Onu kurtarmasına yardım ettim," diyor Coda sessizce, bakışlarımla buluşarak. "Onun doğru kız olup olmadığından tam olarak emin değildik ama onu orada bırakıp işi şansa bırakmak istemedi. Onu korumak için elinden gelen her şeyi yaptı."

"Tanrı aşkına, Coda." Rafe bir elini saçlarının arasından geçirerek Coda'ya bakıyor. "Şu anda ne söylediğinin farkında mısın?"

Coda çenesini sallayarak başını sallar. "Biliyorum, Capo. Ama o doğru kararı verdi. Enzo konuşur konuşmaz sana gelseydik, onu aramak için şehri paramparça ederdin. Aurelia doğru kız olmasaydı, sahip olduğun her düşman bir kız kardeşin olduğunu bilirdi. Onu ele geçirmek için savaş açarlardı. O bunu biliyordu."

"Onu bulur bulmaz bana söylemeliydin," diye homurdanıyor Rafe.

"Onu bulduğumuzda evde çok az muhafız vardı ve kimse onu aramaya gelmedi. Orada olmak istediği için mi yoksa zorla mı orada olduğunu bilmiyorduk. Onun güvenini kazanmak ve neler döndüğünü anlamak için zamana ihtiyacı vardı. Sen tepki gösterecektin," diyor Coda sessizce. "Kusura bakmayın ama bunu yaptığınız anda annesi ölmüş olurdu. Şu anda hayatta çünkü Mattia silahla saldırmadı. O doğru kararı verdi."

Rafe alçak sesle bir yemin mırıldanır, gözlerini Coda'ya dikmiştir. "Bana ne dediğine dikkat et Passero," diye uyarıyor.

"O haklı, Rafe," diyor Gabe. "Biz geri adım atabilelim diye onları başa getirdik. Şimdi şikayet edemeyiz çünkü onlar karar veriyor ve konuşuyorlar. Onlardan bunu yapmalarını biz istedik."

"Onlardan lanet bir kız kardeşimiz olduğu gerçeğini saklamalarını istemedik."

"Haklısın," diye onaylıyor Gabe ellerini kaldırarak. "Biz yapmadık. Onlardan bu aileyi korumalarını ve yönetmelerini istedik. Onlar da yaptı. Aldıkları kararı beğenmek zorunda değiliz. Ben beğenmiyorum. Ama söyleyeceklerini beğenmediğiniz için Coda'nın boğazına sarılmayın. Ona bu masada özgürce konuşma yetkisini siz verdiniz. Eğer geri almak istiyorsan, geri al. Ama işinize geldiğinde Capo'yu oynayıp, işinize gelmediğinde onları karar vermeye bırakamazsınız. Bu işler böyle yürümez."

"Haklı," diye onaylıyor Luca, Gabe'in tarafını tutarak. "Onları bizim işlerimizi halletmeleri için görevlendirdik. Verdikleri karar hakkında istediğimiz kadar tartışabiliriz ama karar verildi artık. Bunu değiştiremeyiz. Uğraşmamız gereken daha önemli şeyler var."

"Biliyorum!" Rafe kardeşlerine dönerek tersler. "Tanrı aşkına. O orospu çocuğunun oğlumu kaçırmak istediği gerçeği bana söylediğinden beri kafamda dönüp durmuyor mu sanıyorsun? *O benim oğlum*. Geri adım atmamın tek nedeni onu ve Amalia'yı korumaktı. Ve bu bir hiç uğrunaydı." Elini masaya vurarak Aurelia'nın sıçramasına neden oldu. "*Hiçbir şey için!* Çünkü o hâlâ lanet olası bir hedef." Sesi çatlıyor. "Brio gibi adamlar için o her zaman lanet bir hedef olacak." Başını eğdi, zor nefes alıyordu.

Ve o anda Rafe'in asıl kızdığı şeyin bu olduğunu fark ettim. Ona yalan söylediğim ya da Aurelia'nın varlığını sakladığım için değil. Ama kendini çaresiz hissettiği gerçeği. O bu şehirdeki en güçlü adam ve bunun olacağını göremedi. Hiçbirimiz göremedik.

Kızgın çünkü korkuyor. Ve Rafe'in nasıl korkulacağını bilmediği bir şey var. Kardeşleri dışında, daha önce hiç kaybedecek bir şeyi olmamıştı. Şimdi, bir karısı ve bir çocuğu var, bir tane daha yolda. Brio sadece imparatorluğunu tehdit etmedi. Rafe'in bu hayatta gerçekten önemsendiği tek şey o l a n ailesini de tehdit etti.

Kaybetmenin eşiğinde.

Bunu anlayabilecek biri varsa, o da benim. Çünkü Brio sadece kendi ailesini tehdit etmedi, benim ailemi de tehdit etti. Karıma zarar verdi. Aylarca korku içinde yaşadı, zihni ona verdiği seçimle işkence gördü.

Bu hakareti kabul etmem için cehennemde soğuk bir gün olması gerek.

"Rafe," diyorum usulca, tekrar konuşmadan önce bana bakmasını bekliyorum. "*Si vis pacem, para bellum*." Eğer barış istiyorsan, savaşa hazırlan.

Bakışlarımı uzun, sessiz bir an boyunca tutuyor ve sonra bu şehrin bir zamanlar şeytan dediği adam gözlerinden fişkırıyor. "Savaş mı? Hayır, Mattia. Bu gidiyor

lanet bir katliam olacak."

Gülümsüyorum, ona istediği kan banyosunu yaşatmaktan çok mutluyum.

On İkinci Bölüm

Aurelia

I Mattia'nın Rafe'deki süitini adımlarken kalbim küt küt atıyor. Korku mideme kurşun bir ağırlık gibi oturmuş, beni aşağı çekmekle tehdit ediyor.

Herkes aşağıda annemi nasıl kurtaracağımı ve Brio'yu nasıl öldüreceğimi planlıyor ama Mattia konuşabilmemiz için beni uzaklaştırdı. Kulağa çok

kolaymış gibi geliyor,

ama beni bekleyen tehlike için endişelenmeden edemiyorum.

Brio'nun nasıl bir adam olduğunu biliyorum. O tehlikeli bir hayvan, çok fazla yıkım yapabilir.

"Buraya gel, küçük fare," diye mırııldanıyor Mattia, emredici sesi tüylerimi diken diken ediyor. Ben pencereden dışarı bakarken o arkamdan yaklaşıyor.

Yemyeşil arka bahçedeki pencereden. Soğuk ve heybetli malikanenin aksine, dışarıdaki arazi güzel, hatta dingin.

Kollarını bana doluyor ve beni göğsünün sert duvarına doğru çekiyor. Çenesi omzuma yerleşiyor.

Ona doğru eğildim, usulca iç çektim.

"Senin için bir şeyim var," diyor elini önüme uzatarak.

Avucunda duran yüzüğümü göstermek için parmaklarını açtığında gözlerimde yaşlar birikerek aşağı bakıyorum.

"Mattia, ben..." Onunla yüzleşmek için dönüyorum, sesim duygusallıktan titriyor.

Yüzümü, suçluluk duygusunun kalbimi daha da sıkmasına neden olan bir sefkatle inceliyor.

"Şşşt," diye fısıldıyor, parmağını dudaklarıma bastırarak kaotik düşüncelerimi susturuyor. "Biliyorum, küçük fare. Biliyorum."

Yüzümü gömleğine bastırarak usulca, "Yapmıyorsun," diye ağlıyorum. "Gerçekten yapmıyorsun."

Kollarını bana doluyor, sanki beni kendi zihnimden koruyabilirmiş gibi sıkıca sarılıyor.

"Rafe'in seni cezalandırmasını istedim Mattia," diye itiraf ediyorum, bunu yüksek sesle söylerken bile kendimi çok küçük ve acınası hissediyorum. "Ben... benim gibi senin de canının yanmasını istedim." Kelimeler asit gibi yanarak dökülüyor içimden. Buraya geldim çünkü ona haddini bildirmek ve hikâyeyi sahiplenmek istiyordum. "Eğer Rafe'e bebeğinin peşinde bir canavar olduğumu söyleyecek ve benden her şeyimi alacaksan, ben de senden bir şeyler almak istedim."

"*Topolina*," diye mırıldanıyor Mattia, sesi empati ve anlayışla yüklü.

"Bugün o telefonda seni dinlerken hissettiğim acının onda birini bile hissetmeni istedim. Rafe'in bana inanıp inanmaması önemli değildi. Çok kızgındım ve çok incinmiştim. Sadece senin de incinmeni istedim. Sen benim kalbimi kırdın, ben de seninkini kırmak istedim." Kendi kindarlığımdan utanarak ürperdim. Bu ne kadar berbat bir şey? "Ama Rafe seni cezalandırdı ve ben bunun her dakikasından nefret ettim Mattia. Rafe'in vurduğu ben olayım istedim, dizlerimin üstünde ben olayım, sen değil."

"Sana ihanet ettiğimi düşündün Aurelia." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Kızgın olduğun için seni suçlamıyorum. Seni incittiğim için kendimden nefret ediyorum."

"Hayır!" Ağlıyorum, onu bu konuda temize çıkarma ihtiyacı içimi yakıyor. "Bunu istemiyorum Mattia. Sen yanlış bir şey yapmadın. Ben sadece..." Başımı sallarken sesim titriyor. "Sana güvenmeliydim."

"Küçük fare," diye kıkırdıyor usulca, alnını alnıma bastırarak -genellikle soğukkanlı olan danışman nadiren kırılganlık gösteriyor-. "Duyduklarını duyduktan sonra herkes şüphe ederdi. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Yapmışım gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum, bakışlarına karşılık veremiyorum. "Kendimi bir pislik gibi hissediyorum." "Ben de kendimi lanet bir pislik gibi hissediyorum." Yüzümü yukarı kaldırdı, bakışlarımız Dudakları benimkileri bulurken birbirine dolanıyor. "Sanırım biz bir çiftiz, değil mi?"

"Sanırım öyleyiz," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, suçluluk duygusundan kurtulup bu adam hakkında hissettiklerime teslim olmama izin veriyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki nefes alamıyorum. Günün sonunda önemli olan da bu. Önemli olan tek şey bu.

Beni öpüyor, öpücük her geçen saniye daha da yoğunlaşıyor. Bedenimi onunkine bastırıyorum, daha fazlası için yanıp tutuşuyorum. Her zaman daha fazlası için.

"Mattia," diye inliyorum, dudakları boğazımda ateşten bir iz bırakırken ona doğru eğiliyorum. "Bana tekrar unuttur."

"Burada mı?" diye soruyor. "Şimdi mi?"

"Her yerde," diye fısıldıyorum, fermuarına uzanarak. "Her zaman."

Çelik grisi gözleri benimkilere kilitleniyor, öyle bir ateşle yanıyor ki, kendimi bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissediyorum, yan taraftan saf, kötücül bir coşkunun uçurumuna dalmak üzereyim.

Elini vücutlarımızın arasına soktu.

Parmakları pantolonumun bel bandının altından külotumun içine kayarken inliyorum. Onun için ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde gözlerinde sıcaklık alevleniyor.

Parmaklarıyla beni beceriyor, ben inleyip daha fazlası için yalvarana kadar benimle oynuyor.

"Mattia, lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

Beni aniden döndürüyor ve yatağın kenarına doğru eğiyor. Pantolonumu ve külotumu indirirken serin hava tenimi öpüyor. Pantolonunu çıkarırken kumaş kayıyor.

"Kendini hazırla," diye homurdanıyor, sesi şehvet ve emirle damlıyor.

Yüzümü yorgana gömüyorum, beni sert aletine gömerken çığlık atıyorum, bir eliyle omzumda beni tutuyor. Acı ve zevkin lezzetli bir karışımı.

"Tanrım, o kadar sıkıydın ki," diye inliyor, omzumdaki tutuşu sıkılaşıyor.

Beni bir iblis gibi sikiyor, tekrar tekrar içime giriyor.

Kendimi tamamen ona teslim ediyorum, onun etrafında paramparça oluyorum, bir orgazmdan diğerine savruluyorum.

O durmuyor. Sanki hayattaki amacı buymuş gibi, sanki onun için var olan tek şey benmişim gibi beni becermeye devam ediyor.

Dizlerimin bağı çözülüyor ama beni çekip yatağa fırlatıyor. Vücudu beni yatağa yapııştırıyor, dudakları kulağımda. "Hala unutmadın mı, küçük fare? Hatırladığın tek şey ben miyim? Senin için var olan tek şey ben miyim?" Tekrar içime girdi. Ve sonra tekrar.

"Söyle bana, *cara mia*. Benim misin?"

"Evet! Evet!" Hıçkırarak ağlıyorum. "Ben seninim, Mattia."

"O zaman beni sevdiğini söyle ve iyi bir fare gibi tekrar sikime boşal Aurelia."

İstiyorum. Tanrım, yapıyorum. Etrafında paramparça oluyorum, o kadar sert geliyor ki her şeyi unutuyorum. Ama bir şekilde kelimeleri söylemeyi, ona istediğini vermeyi başarıyorum. "Seni seviyorum," diye nefes nefese kaldım. "Seni seviyorum, Mattia."

İnliyor, aleti sarsılırken yüzünü boğazıma bastırıyor ve içime boşalıyor. "Ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, *cara mia*," diye fısıldıyor. "Asla."

Aşağıdan gelen sesler yukarıya doğru sürüklenmeden ve gerçeklik içeri girmeden önce nefesimizi tutarak birkaç uzun an boyunca böyle yatıyoruz. Kalbim sıkışıyor, korku beni boğazıma sarılan bir yumruk gibi kavırıyor.

"Bana bir söz ver," diye yalvarıyorum, eline uzanıyorum. "Ne olursa," diye söz veriyor.

"Bu gece bana geri döneceğine söz ver. Ne olursa olsun, bana geri döneceğine söz ver."

"Küçük fare," diye fısıldıyor, beni ters çevirerek. Bana bakıyor, yüz ifadesi aynı anda hem nazık hem de sert. "Beni senden uzak tutacak herhangi bir şeye izin vereceğime gerçekten inanıyor musun?"

"I..."

"Asla, Aurelia." Dudaklarını dudaklarıma bastırarak yeminini mühürlüyor. Ama o zaman bile kalbim korkuyla titriyor.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum, sesim duygusallıktan çatlıyor.

"Öyle olduğunu biliyorum." Eli benimkinin etrafında sıkışıyor. "Ama her zaman olduğu gibi bununla birlikte yüzleşeceğiz."

"Bana tekrar söz ver," diye yalvarıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Söz veriyorum Aurelia," diye mırıldanıyor, beni kollarının arasına alarak. "Her zaman sana geri döneceğim."

Sözlerine bir cankurtaran halatı gibi sarılıyor, beni dinleyebilecek her Tanrı'ya sözünü tutabilmesi için dua ediyorum. Çünkü eğer yapamazsa, bilmiyorum

Nasıl hayatta kalacağımı.

On Üçüncü Bölüm

Mattia

TElio Cascella'nın malikânesinin dışındaki gölgelerde Rafe'in yanında dururken silahımın soğuk çeliği sırtımın küçük kısmına baskı yapıyor. Kalbim

sabit bir ritimle vuruyor. Korkmuyorum. Endişeli değilim. Hiç şu anki kadar sakin hissetmemiştim.

Brio o taş duvarların içinde bir yerde. İntikam da öyle. Ailenin diğer üyeleri Ricci, Angel ve Rafe'nin teğmenleri çoktan Cascella ailesinin bölgesini tarıyor, yakın çevresinin yüksek rütbeli üyelerini seçiyorlar.

Gün doğduğunda kimse kalmayacak - sadece ailemiz için geldiğinizde neler olacağına dair tüyler ürpertici bir hatırlatma. Savaş değil, tamamen

Lanet olası yok oluş.

Brio bedel ödemek istemiyorsa yangını başlatmamalıydı. Rafe tehdidin devam etmesine izin vermeyecek. Bırakamaz. Şimdi zayıflık göstermek tohumların büyümesine izin vermek anlamına gelir. Diğerleri de Brio'nun izinden gitmeye çalışacak.

En azından yaparlardı. Ama şimdi değil. Valentino ailesini test ettiğinizde neler olduğunu hatırlatan bu geceden sonra, bir daha kimse bize ait olan şey için gelmeyecek.

"Herkes rolünü biliyor mu?" Rafe soruyor, obsidyen gözleri grubumuzun her bir üyesini tarıyor. Luca, Gabriel, Diego, Domani ve Coda'nın hepsi burada. Rafe'in kişisel infazcılarının yarısı da öyle. Nico evinde Aurelia, Norah ve Amalia'yı koruyor. O mafya değil. Bu onun savaşı değil.

"Biliyoruz," diyorum kolektif grup adına konuşarak. Havadaki gerginlik hissediliyor. Her birimiz ne yapmak için burada olduğumuzu ve başarısız olursak neler kaybedeceğimizi biliyoruz. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz.

Brio Cascella'ya diz çökmeden önce her birimiz öleceğiz.

Rafe başını sallayarak Domani'ye ilerlemesini işaret ediyor. Onun ve iki infaz memurunun kapıları etkisiz hale getirmesi beş dakika sürüyor ve böylece araziye girebiliyoruz.

Silahlarımızı çekip kapılardan geçmeye hazırlanırken Rafe'e "Dikkatli ol," diye mırıldanıyorum.

Bana bakıyor, yüzünde karanlık, vahşi bir gülümseme var. "Beni öldürmek için Brio Lanet Cascella'dan daha fazlası gerekecek, orospu çocuğu."

Gölgelerde kalarak mümkün olduğunca sessiz bir şekilde malikaneye doğru ilerliyor, Brio'nun muhafızları ve güvenlik kameraları tarafından görülmemek için elimizden geleni yapıyoruz. Aurelia'nın annesi içeri girene kadar görülmemizi göze alamaz. Eğer görülürsek, Brio sırf bize inat olsun diye onu öldürebilir.

O tip bir orospu çocuğu.

Kapılar görüldüğünde bir muhafız aniden ortaya çıkar ve Rafe ile göz göze gelir.

"Kahretsin," diye tıslıyor Gabriel arkamdan.

Capo'ya bakarken adamın gözleri şokla dolar. Ama Rafe ona tepki verecek zaman tanımaz. Silahını adamın kafasına doğrultur ve tetiği çeker. Acımasız. Etkili. Soğuk.

Susturulmuş atışın sesi önemsizdir.

Rafe adamı yere düşmeden yakalar ve onu aşağı indirir.

Tek kelime etmeden vücudunun üzerinden adım atıyor ve kığımızı

kaldırmamızı söylercesine bize bakıyor.

Kıçımızı oynatıyoruz.

Otuz saniye sonra durup kapılara bakıyoruz. Onlarla aramızda kimse yok.

"Şimdi ya da asla," diye mırıldanıyor Diego.

Rafe başını sallayarak gölgelerin arasından çıkıyor ve saklandığımız yer ile geniş sundurma arasındaki avlu şeridine doğru adım atıyor.

İkisi arasındaki kısa mesafeyi koşarken kimse nefes almıyor. O uzaklaşır uzaklaşmaz, ben de arkasından geliyorum.

Teker teker, herkes de öyle.

Coda ve Domani kilitler üzerinde çalışmaya başlar. Onları dışarıda tutabilecek bir kilit yok. İçeri girmek istiyorlarsa, girecekler.

Bunu şimdi kanıtlıyorlar. Birkaç saniye içinde kapıları açarlar.

"Gidelim," der Rafe. "Ve sakın ölme."

Harika bir moral konuşması değil ama iş görür.

Elinde silahıyla kapıdan içeri giriyor.

Dışarıdakinin aksine, bu lanet malikaneye gizlice girmek yok. Eşiği geçer geçmez bu çok açık. Brio'nun adamları, sanki bizi bekliyorlarmış gibi, etrafta dolaşan karıncalar gibi lanet olası her yerde sürünüyorlar.

Kahretsin. Muhtemelen öyleydiler. Brio hesapçı bir orospu çocuğu. Aurelia'yı hapishaneden çıkardığımdan beri onları kırmızı alarmda tuttuğuna eminim. Hiçbir şeyi şansa bırakmaz.

Bu da annesini hemen bulmamız gerektiği anlamına geliyor. Onu öldürme fırsatı bulmadan önce.

Rafe mermer bir sütuna yaslanmış, telefonuna bakarken başını öne eğmiş bir infazcıya nişan alır. Parmağı tetikte adama doğru ilerlerken tek kelime etmez.

Adam son anda kafasını kaldırdı ve bizi gördü. Silahına uzanırken telefonunu düşürerek bir uyarıda bulunuyor.

Rafe tetiği çeker.

Piç kurusu boğuk bir gümbürtüyle yere yığılıyor, kanı pahalı mermeri lekeliyor. Ses, lanet bir silahlanma çağrısı gibi.

Arkadaşları ortaya dökülünce her şey kaosa dönüşür.

Saniyeler içinde, Brio'nun adamlarını birbiri ardına indirirken hava barutun keskin kokusu ve dökülen kanın keskin, metalik tınısıyla doluyor.

Rafe ilerliyor, gölgeler arasında bir gölge, ölümcül ve kesin.

Sol tarafımda, Luca arka arkaya iki el ateş ederek oturma odasından bizi kuşatmaya çalışan iki muhafızı yere düşürüyor. Gabriel arkasından yaklaşıyor; her zamanki vahşiliği soğuk, hesaplanmış bir öfkeye dönüşmüş, bu da bir şekilde daha korkutucu.

Domani ve Coda, önlerine çıkan her şeyi gözlerini bile kırpmadan öldüren iki kişilik bir yıkım ekibi.

Ben de onların peşinden giderek arbedenin içinden bir yol açıyorum. Arada bir, kimsenin bize yaklaşmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

Diego arkamda acı içinde homurdanırken omzuna bir mermi saplanıyor. "Lanet olsun," diye küfrederek yana doğru döndü.

Coda onun önüne geçer ve onu vuran orospu çocuğunu yere düşürür. Yerini başka biri alıyor. Brio'nun adamları acımasız, böcekler gibi üşüşüyorlar ama biz bir çığız, kaçınılmaz ve yıkıcı.

"Mattia!" Rafe merdivenleri göstererek bağırır.

Daha fazla talimat ya da açıklamaya ihtiyacım yok. Ne dediğini çok iyi biliyorum. Brio'ya gidiyoruz. Bu saçmalıkla kaybedecek vaktimiz yok.

Ailenin geri kalanını onun adamlarıyla ilgilenmeleri için bırakarak merdivenlerden yukarı fırlıyoruz. Karşımıza çıkan her kapı tekmelenerek açılıyor ve hızla temizleniyor. Bazı odalar boşken, diğerleri Brio'nun daha fazla fino köpeğiyle dolu. Ölmeden önce tepki verecek zamanları yok.

Burada duygusallığa yer yok-öldür ya da öl.

Koridorun ortasındaki bir odada, sonunda o orospu çocuğunu bulduk. Kapıyı tekmeleyip açtığımızda neredeyse Rafe'i vuruyordu.

Kurşun Rafe'nin başının yanındaki duvara saplanır.

Oda bir hastane odası gibi düzenlenmiş ama Brio dışında her yer boş. Günlerdir boşmuş gibi görünüyor.

Sikeyim.

"Bakın sonunda kim başardı," diye alay ediyor hıyar, yeşil gözleri küçümsemeyeyle dolu. Vücudu gergin, kavgaya hazır. Fiziksel olarak o ve Rafe neredeyse aynı boyda. Ama Rafe'ye karşı bir şansı olduğunu düşünüyorsa aptalın tekidir. "Buraya öylece girip beni alt edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Oğlum mu?" Rafe hırlayarak odaya girer. "Lanet olası oğlumu mu hedef aldın?"

Brio'nun gülümsemesi soğuk. "Sefil bir Capo olmasaydın bunu yapmak zorunda kalmazdım, Valentino. Tahtı hak etmiyorsun. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Diğer herkes de öyle. Onu elinden almak sana iyilik yapmaktır."

Rafe'in obsidyen gözlerinin öfkeyle kararmasını izlerken yumruklarımı sıkarak onun sözlerine sinirleniyorum. Buna inanıyorsa aptalın teki. Bu şehrin kaosa sürüklenmemesinin tek nedeni Rafe. Aileler onun sayesinde bu halde ve onun sayesinde sahip oldukları şeylere sahipler.

"Çok ileri gidiyorsun, Cascella. O senin lanet olası Capo'n."

"Hayır. O senin Capo'n. Benim içinse ayakkabımın üzerindeki bir *pezzo di merda*." Dudakları kıvrılıyor. "Tıpkı lanet oğlu gibi."

Rafe bir kükremeye ileri atılır, yumruğu Brio'nun yüzüne acımasız bir darbeyle çarpar. Brio silahını kaldırmaya çalışır ama Rafe silahı elinden alır.

Brio'yu çeşitli tıbbi ekipmanların bulunduğu bir rafa iterek yere düşürürken camlar kırılır. Ona tekrar tekrar vuruyor. Brio karşılık vermeye çalışır, oraya buraya darbeler indirir, ama dediğim gibi, Rafe ile boy ölçüşemez. Hiçbir zaman da olmadı.

O kuruntulu bir aptal.

"Rafe!" Ona Brio'yu henüz öldürmemesi gerektiğini hatırlatmaya çalışarak bağıriyorum. Cevaplanması gereken sorularımız var. "Tabitha'nın nerede olduğunu bilmemiz gerek."

Kavga sesleri malikânede yankılanıyor ve ailemizin geri kalanı saldırılarına devam ettikçe daha da yakınlaşıyor.

Brio yere kan tükürür, Rafe'in amansız saldırısı karşısında sendeleyerek geri çekilir. Dizlerinin üzerine düşer, güler. "O öldü, Agostino. Günler önce ölmüştü. Gerçekten onu hayatta tutacağımı mı sandın?"

Görüşüm bulanıklaşıyor, gözlerimin üzerine kırmızı bir sis çöküyor. Kulaklarımdaki kan hücumundan ve o üç kelimenin yankısından başka bir şey duymuyorum: O öldü, Agostino.

Cristo. Aurelia'yı hayal kırıklığına uğrattım.

Sanırım kapıdan içeri girdiğim anda bunu biliyordum ama inanmak istemiyordum. Ona verdiğim bu sözü tutabileceğime inanmak istedim. Hiç şansım yoktu.

Brio gözlerinde zalim bir parıltıyla Rafe'e bakar. Sonra dudakları vahşi bir sırıtışa dönüşür. "Aurelia harika bir sevişme olduğu için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim. Taşaklarımı boş tuttuğu için muhtemelen bir ödülü hak ediyordu."

Aurelia'dan bahsedilince kanım kaynadı, hakarete uğradım. Ona hiç dokunmadı. Asla dokunmadığını biliyorum. Bakire kanı sikimi lekeledi. Ama bu konunun dışında. Ona yeterince zarar verdi. Artık onun adını ağzına alamaz. Onu aşağılayamaz. Rafe ile alay edemez. Onun herhangi bir parçasını talep edemez.

"Seni sefil bok parçası." Ona vahşi bir hayvan gibi saldırıyorum, içimdeki öfke her şeyi tüketiyor. Geriye kalan tek şey onu parça parça etme arzusuydu.

"Mattia, hayır!" Rafe bağılıyor ama artık çok geç. Brio'ya dizlerini kırıp soğuk mermer zemine düşmesine yetecek bir güçle çarpıyorum.

Kafası duyulabilir bir gümbürtüyle sekiyor.

Bir elimle boğazına sarılıyorum ve birbirimize yumruklar ve küfürler savuruyoruz.

"Bir daha asla onun yanına yaklaşamayacaksın, seni lanet olası piç!" Yüzüne sert bir yumruk indirerek homurdandım. "Onu asla göremeyeceksin, ona asla dokunamayacaksın, asla kazanamayacaksın. Lanet olası hanedanlığının yerle bir olduğunu görecektim kadar uzun yaşamanın sebebi o! Ailenin her bir üyesi ölene kadar nefes almanı sağlayacağız, Brio. Bu senin kaderin. Taht değil ama kendi imparatorluğunun tamamen yok olması."

Bakışlarında paniğe çok yakın bir şey titreyiyor. O anda, tam olarak istediği şeyin bu olduğunu anlıyorum. Kazanabileceğini düşündüğü için bizimle alay etmiyor. Ortaya çıktığımız anda kaybedeceğini biliyordu. Sanırım Tabitha öldüğü anda bu işin sonunun mezarda biteceğini biliyordu.

Hesaplanmış bir risk aldı ve başarısız oldu. Ve şimdi, onu öldürmemizi istiyor. Çünkü yaptıklarından dolayı Rafe'in ona yapacağı işkencelere katlanmaktansa şimdi ve burada ölmeyi tercih ediyor.

Siktir et. Ona istediğini vermeyeceğim. Kolayca dışarı çıkamaz.

Ona istediğini vermeyi reddederek kendimi ondan çekiyorum. Sonuna kadar merhamet için inlemesini istiyorum.

Ama elindeki kırık camın keskin parıltısını çok geç olana kadar fark edemiyorum. Aniden ayağa kalktı ve beni yakalamaya çalıştı. Geri sıçramaya çalışıyorum ama artık çok geç.

Acımasız bir sırtışla, sivri parçayı yan tarafıma saplayıp aşağı doğru yırtıyor.

Acı içimde patlıyor, ani ve dayanılmaz. Kızgın acı yaradan yayılıyor, her hücremi istila ediyor.

"Siktir!" Nefes nefese kaldım, dizlerimin üzerine çöktüm. Öne doğru yığılıp nefes nefese kalırken görüşüm dalgalanıyor.

"Mattia!" Rafe bağıırır, sesinde dehşet vardır.

"Görünüşe göre lanet ailen o kadar da yenilmez değilmiş, Valentino."

"Cehennemde çürü," diye hırlıyor Rafe, silahını Brio'ya doğrultarak.

Brio'nun kafası arkaya düşer, arkasındaki duvar kıpkırmızı olur. Cansız bedeni atılmış bir bez bebek gibi yere yığılır.

Kan hızla altımda birikirken dişlerimi sıkıyor, bilincimi kaybetmemek için savaşıyorum. Çok fazla kan var. Hem de çok fazla.

Cazzo.

Aurelia'ya ona geri döneceğime söz verdim, ama bu sözü de tutabileceğimi sanmıyorum. Önce annesi, şimdi de bu. Onun lanet kalbini kıracağım ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Her anı yaşamaya değer kıldı ve şimdi bensiz ve annesiz yaşamak zorunda kalacak.

Özür dilerim, küçük fare. Çok özür dilerim.

Kan kulaklarıma hücum ediyor, konağın içinde yankılanan kaos ve ölüm seslerini bastırıyor. Tek gördüğüm Aurelia, tatlı yüzü zihnime kazınmış. Onun zevk çığlıkları kulaklarımda çınlıyor.

"Mattia!" Rafe yanımda dizlerinin üzerine çöküyor ve kan akışını durdurmak için yarama bastırıyor. Yine de durdurmak mümkün değil. Bu sefer değil. "Sakın ölme Mattia."

"R-Rafe," diye nefes alıyorum, acı ve güçsüzlük beni dibe çekmekle tehdit ediyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ama kendimi bir anlığına da olsa kendimde kalmaya zorluyorum. "Onu koru. Ona söyle... *ti amo*."

"Lanet olsun Mattia, sakın böyle konuşmaya cüret etme," diye homurdanıyor Rafe, sesi duygusallıktan çatlıyor. "Bunu atlatacaksın ve ona kendin anlatacaksın."

Ama o yanılıyor. Ben yanılmıyorum.

Gücüm tükenirken, küçük faremin görüntüsüne tutunuyorum, onun sevgisi karanlıkta güneş gibi parlıyor. Karanlık ilerlerken bile onun dokunuşunu, sıcaklığını ve lanet olası vahşi ruhunu düşünmek benimle kalıyor.

"Mattia! Lanet olsun sana!" Rafe'in kırık çığlığı, dünya kaybolmadan önce duyduğum son şey, ondan başka hiçbir şey bırakmıyor.

Aurelia.

Bölüm On Dört

Mattia

B Gözlerimi açmak için mücadele ederken alnımdan aşağı ter damlaları süzülüyor, havada steril dezenfektan kokusu var. Çok ağır hissediyorum. Benim

Sonunda üzerimdeki beyaz tavana odaklanmadan önce görüşüm bulanıklaşıyor.

Kalp monitörünün sabit bip sesi kulaklarımı doldururken, vücudumdan yayılan acı omurgamdan aşağı ürpertiler gönderiyor.

Ne oldu lan?

Zihnimde bulanık ve birbirinden kopuk anılar yanıp sönüyor. Hiçbiri pek bir anlam ifade etmiyor. Tek hatırladığım Aurelia.

Nerede o?

Başımı sola çeviriyorum ve bakışlarım ona takılıyor. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor. Yanımdaki sandalyeye kıvrılmış, derin bir uykuya dalmış. Kuzguni saçları yuvarlak yüzünün etrafına dökülüyor ve onu çerçeveleyiyor. Uykusunda bile bir melek gibi görünüyor.

"Aurelia," diye fısıldıyorum, onu görünce içim rahatlıyor. O burada ve güvende.

"Günlerdir ilk kez uyuyor," diyor Rafe, sesi kısık bir şekilde.

Başımı sağa çeviriyorum, sesini takip ederek onu kapının yanındaki duvara yaslanmış, beni izlerken buluyorum. Çok bitkin görünüyor, gözlerinin altında koyu gölgeler ve takım elbisesinde kırıksıklıklar var.

"Ne kadar sürecek?" Törpülüyorum. Kelimeler çiğ boğazımda jilet gibi hissediyorum.

Rafe yatağın yanındaki masadan bir fincan alarak bana doğru ilerliyor. "Sekiz gün," diyor.

Sekiz gün. Dio.

Sekiz gündür dışarıda mıyım?

"Ne...?" Rafe bardağı bana uzatıp içmeme izin verdiğinde duraklıyorum. Soğuk su boğazımdan aşağı kayan sıvı altın gibi hissettiriyor. Tanrım, bu çok iyi.

Nefesim kesilene kadar içiyorum ve sonra arkama yaslanıp her hareketimde içime işleyen acıyla yüzümü buruşturuyorum.

"Ne oldu?"

Rafe'in karanlık bakışlarında endişe titreşiyor. "Hatırlamıyor musun?"

Tereddüt ediyorum, bir anıyı öne çıkarmaya çalışıyorum... herhangi bir anıyı. Her şey karmakarışık ve karmakarışık, zihnimdeki kırık camlar gibi. Ama yine de onları eliyor, yerlerine oturtmaya çalışıyorum.

"Brio beni bıçakladı," diye mırıldanıyorum sonunda, parçalanmış anı hayalet bir acı gibi su yüzüne çıkıyor.

"Evet," diye homurdanır Rafe. "Neredeyse seni öldürüyordu." Sanki kelimeleri söylemekte zorlanıyormuş gibi sertçe yutkunur. "Hayır. Seni öldürdü. Dört dakika boyunca ölüydün."

"İsa." Gerçek bir örtü gibi üzerime çöktü. Aurelia'ya verdiğim sözü neredeyse tutmuyordum. Neredeyse onu geride, yalnız ve korumasız bırakıyordum.

"Bunu bir daha sakın yapma Agostino, beni duyuyor musun?" Rafe hışırıyor, gözleri parlıyor.

Başımı sallıyorum, kız kardeşine bakarken göğsüm duygularla çarpıyor. Yapmaya niyetlendiğim son şey ölmek ve onu yalnız bırakmak.

"Gerçeği senden asla saklamamalıydım," diye itiraf ediyorum Rafe'e. "Onu en başından beri bilmeyi hak ediyordun."

"Evet, öyle yaptım," diye kabul etti, sesi sabitti. "Ama artık bunu geride bıraktık, Mattia." Tekrar ona bakıyorum, obsidyen gözleri benimkilere sabitlenmiş. "O seni seviyor."

"Kalbim onun için atıyor," diyorum basitçe. Bu gerçeklerden başka bir şey değil. Hayatım boyunca tek başıma yaşadım, Valentino ailesi tarafından kabul edildim, aileye kabul edildim ama aslında ailenin bir parçası değildim - en azından tam olarak. Her zaman dışarıdan bakan bir yabancı oldum. Ailem ben yedi yaşındayken benden alındı. O zamandan beri tek başımaydım, yarım bir hayat yaşıyordum. Aurelia'ya kadar. Onunlayken yaşadığımı hissediyorum. Bir amacım var. Hayatımın bir anlamı var. O benim ailem. O benim amacım. O benim anlamım. Onsuz hayatım sadece kan, ölüm, siyah ve acıdan ibaret. Bu saçmalıktan bıktım artık.

Rafe çenesini sallayarak başını sallıyor. "Biliyorum. Son sekiz gündür birkaç kez bir şey söylediğinde hep onun adını söyledin. Seni hayatta tutan bir şey varsa, o da oydu." İç çekerek bir elini yüzüne götürdü. "Bize varlığından bile bahsetmeden onunla evlendiğin için çok kızgınım ama bunu doğru nedenlerle yaptığını biliyorum. Bu aileyi her zaman her şeyin üstünde tuttu. Buna saygı duyabilirim."

"Yapmaya yemin ettiğim şey bu, Rafe. Aileni korumak."

"Bizim ailemiz, Mattia. Bu bizim ailemiz." Başını yana eğiyor, ifadesi ciddi. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?"

"Neyi anladın?"

"Konsiyerjim olması için herhangi birini seçebilirdim," diyor. "Babamın ne istediği önemli değil. Seni seçmek zorunda değildim Mattia. Seni seçtim çünkü Nico gittikten sonra bir kardeşimi daha kaybetmek istemiyordum. Ne olursa olsun lanet ailemi bir arada tutuyordum."

"Tanrım," diye fısıldıyorum, zorlukla yutkunarak.

"Sen her zaman bu lanet ailenin bir parçası oldun." Gözlerini üzerime dikeyyor, söylenmemiş bir tehdit havada asılı duruyor. "Ama onu ağlatırsan, bana hesap verirsin, orospu çocuğu. Capo'n olarak değil, kardeşin olarak değil, *onun kardeşi olarak*."

Gülümsüyorum, vahşi, tehlikeli bir gülümseme, artık onu sadece ben kollamadığım için memnunum. Onun da kardeşleri var. O hiçbir şeyi hak etmiyor.

sadakatlerinden daha azını beklemiyorum. Ve eğer ona kraliçe gibi davranmazsam cehennemi boylamaktan başka bir şey beklemiyorum.

Bakışlarım tekrar ona kayıyor ve içimi kemiren soruyu sormadan edemiyorum. "Peki ya annesi? O...?"

Rafe üzgün bir şekilde başını sallar.

Steril hastane tavanına bakarken kalbim sıkışıyor. "Lanet olsun. O zavallı orospu çocuğu."

"Onu Brio öldürmedi," diyor Rafe sessizce. "Aslında onunla ilgilenen bir doktor vardı, onu hayatta tutmaya çalışıyordu ama kız ciddi şekilde hastaydı. Onu tedavi eden doktorla konuştuk. Kanseri bulduklarında çok fazla yayılmıştı. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu."

Aurelia'ya bakıyorum, kalbim onun için acıyor. Annesini kurtarmak için çok uğraşmıştı. Hem de çok.

Özür dilerim, küçük fare.

"Nasıl başa çıkıyor?" Onun için endişelenerek soruyorum. Yas tutarken yalnız olmasından nefret ediyorum.

"Şaşırtıcı derecede iyi. Onu Brio'nun öldürmediğini, kanserin öldürdüğünü anlıyor. Yas tutuyor ama iyi olacak." Gözleri kararlılıkla parlıyor. "Bundan emin olacağız."

"Evet, yapacağız," diye mırıldanıyorum, gözlerim ona kilitlenmiş. Hayatımın geri kalanını onun iyi olduğundan emin olmak için harcayacağım. Bunu sağlamak hayatımın geri kalanını alsa bile, o iyi olacak.

"Bıçaklandıktan sonra ne olduğunu anlat bana," diye soruyorum, kaçırdığım kaosu ayrıntılarını bilmek istiyorum.

Rafe ensesini ovuşturur, her şeyin ağırlığından bitkin düşmüştür. "Seni oradan aceleyle çıkardık, doğruca hastaneye götürdük. Polislerin bir sürü sorusu vardı ama Diego her şeyi halletti."

Ona bir bakış fırlatıyorum, her şeyin onun söylediği kadar kolay olmadığını çok iyi biliyorum. İşin içine polisler girince hiç kolay olmuyor.

Rafe sırtıyor. "Kıçımızdan yalan söyledik. Bildikleri kadarıyla, Brio bizi oraya götürmek için seni kaçırdı. Oraya gittiğimizde pusuya düşürüldük ve hepimizi öldürmeye çalıştılar. Bizi suçlayamadıkları için çok kızgınlar ama evi adamlarıyla dolu olması ve savaş başlatacak kadar silahı olması bizim lehimize işliyor. Şimdilik nefsi müdafaa gibi görünüyor. Aurelia'nın kendisini ve annesini kaçırdığına dair ifade vermiş olması da işe yaradı." Duraklıyor. "Deponun yakılmasından da o sorumlu gibi görünüyor."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, durumun sonuçlarını düşünmeye çalışıyorum. "Boktan bir gösteri olacak."

Rafe kıkırdıyor, gözleri karanlık bir eğlenceyle parlıyor. "Her zaman boktan bir gösteri olur Mattia. Ama üstesinden geleceğiz. Tıpkı her zaman yaptığımız gibi."

"Mattia!" Aurelia aniden irkilerek uyandı. Panik içinde dik oturdu, ince battaniye üzerinden düştü.

"Sakin ol, *cara mia*," diye mırıldanıyorum nazikçe, sesindeki korku kalbimi sızlatıyor. "Ben buradayım."

"Mattia!" Mavi gözleri açılıyor ve benimkilere kilitleniyor. Sanki bir hayalete bakıyormuş gibi uzun bir süre bana bakıyor. Alt dudağı titriyor, gözlerinden binlerce farklı duygu geçiyor.

"Merhaba, küçük fare."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor, dudaklarında yumuşak bir çığlık titriyor. "Uyanmışsın," diye nefes alıyor, sesi inançsızlıkla dolu. "Gerçekten uyanıksın."

"Küçük fare," diyorum usulca, acının içinden gülümseyerek. "Sana hiçbir şeyin beni senden uzak tutamayacağını söylemiştim, değil mi?"

Adımı haykırıyor, duyguları taşıyor. Kollarımı ona doğru uzatıyorum, umutsuzca ona tekrar ihtiyaç duyuyorum. O gelene kadar, başka hiçbir şeyin önemi yok.

Hiç tereddüt etmeden ayağa fırlıyor, sandalyesiyle yatak arasındaki birkaç adımı koşarak atlıyor ve kırık bir çığlıkla göğsüme yığılıyor.

Kollarımı ona doluyor, yüzümü saçlarına bastırıyorum. "Aurelia," diye nefes alıyorum, kalbim bir mengeneye sıkışmış gibi. Boğazım yanıyor. Gözlerim de öyle. "Sana sahibim."

Sanki beni hiç bırakmayacakmış gibi bana sarılıyor, adımı tekrar tekrar söyleyerek hıçkırıyor. Ve uyandığımdan beri ilk defa acı hissetmiyorum.

Tek hissettiğim o.

On Beşinci Bölüm

Aurelia

One Ay Sonra

Mattia arkamdan içime girerken, güçlü elleri kalçalarımı kavrarken, bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısııyorum. Kalçalarının her hareketi bir öncekinden daha güçlüydü ve beni giderek daha da uç noktaya sürüklüyordu.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, coşku içinde kıvranıyorum, çarşaflar ellerimde bükülüyor. "Lütfen, Mattia." Artık ne için yalvardığımı bile hatırlayamıyorum. Daha fazlası için mi? Durması için mi? Her şey için mi?

Beni her seferinde hınzırca bir hamleyle çözdü, düşüncelerimi dağınık ve bedenimi yanar halde bıraktı.

"Hadi, küçük fare," diye homurdanıyor, nefesi boynumda sıcak. Eli sert bir tokatla kışıma iniyor. "Zorluk çıkarmayı bırak ve hemen şimdi sikime boşal."

Haykırıyorum, damarlarımda coşku dolaşıyor. Onu inkar edemiyorum. Orgazmı engelleyemiyorum. İçimden geçip gidiyor, beni baştan aşağı değiştiriyor. Bedenim yatağın üzerinde eğiliyor, saf mutluluk dalgaları damarlarımdan akıyor.

Mattia içime girerken adım haykırıyor ve durup beni kenardan takip ediyor. Aleti sarsılıyor, kalın sperm ipleri içimin derinliklerine dökülüyor.

İnliyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum. Bunu çok özlemiştim.

Acı çekiyormuş gibi inleyerek yanıma yığılıyor. Bu ses zihnimdeki sisi dağıtıyor ve son bir ayın anıları su yüzüne çıkıyor. Birden neden yalvardığımı hatırlıyorum.

Doğrulup ona dik dik bakıyorum, onu kontrol ederken öfke ve endişe birbirine karışıyor. "Sana çok kızgıyım," diye mırıldandım.

Gülümsüyor, yanağımı okşarken çelik gibi gözleri parlıyor. "Hayır, değilsin." "Evet, öyleyim Mattia. Olmamalısın-" İtiraz ediyorum ama beni aşağı çekiyor

yakıcı bir öpücük için, dudakları benimkilere karşı sert ve ısrarcı. İçimdeki ısı açığa çıkıyor, tartışmam sona ererken çekirdeğim sıkılıyor, onunla ve öpücüğünün gücüyle eşleşmiyor.

"Kızgın değilsin, küçük fare. Endişelisin. Arada bir fark var. Ama hiçbir şey için endişelenmiyorsun. Ben iyiyim. Karımı becerecek kadar iyileştigim kesin." Sesi sakın, ama altında yatan çeliği, onun kimliğinin bir parçası olan boyun eğmez gücü duyuyorum.

Muhtemelen haklı olduğunu biliyorum ama yine de onun için endişelenmeden edemiyorum. Onu neredeyse kaybediyordum ve bunu unutmam için çok uzun zaman geçmesi gerekecek. Cehennemde sekiz gün geçirdim. Doktorların dört dakika boyunca onun öldüğünü söylediğini duymanın nasıl bir his olduğunu hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Rafe'in her yerinde onun kanını gördüğümü hala hatırlıyorum. Onu o yatakta ilk kez gördüğümü, kablolar ve makinelerin onu hayatta tuttuğunu hala hatırlıyorum.

Hayatımın geri kalanında bu anılarla yaşayacağım. Beni rahatsız edecekler. Annemi kaybettim. Onu da kaybedemem. Kaybetmeyeceğim.

Ama bunları ona söylemiyorum. O biliyor. Gözyaşları içinde uyanıp onun için ağladığım geceler b o y u n c a bana sarıldı.

Bunun yerine, ona ters ters bakarak sözsüzce homurdanıyorum.

Sadece gülümsüyor, her zaman beni çileden çıkaran o kendinden emin

sırıtışıyla. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun, *cara mia*?" diye soruyor.

Yumuşak bir sesle.

"Seni sevdiğim kadar değil," diye burnumu çekiyorum, kollarımı kavuşturarak. "Sana katlanıyorum."

Sırıtsı genişler. "O zaman bana sonsuza kadar katlan. Evlen benimle."

Ona göz kırpiyorum, aklını kaçırdığından oldukça eminim. Aslında bence uzun zaman önce kaybetmişti. Ama şimdi çılgınca konuşuyor. "Biz zaten evliyiz, Mattia."

"Biliyorum," diyor. "Ama benimle tekrar evlenmeni istiyorum. Başka seçeneğin olmadığını düşündüğün ya da korktuğun için değil, hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğin için." Uzanıp başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde benimle evlen ve bu bölümü bir kutlamayla bitir. Bunu hak ediyorsun, küçük fare."

Sözlerini düşünerek dudağımı çiğniyorum. Geçtiğimiz ay keder, üzüntü ve kayıplarla geçti. Anneme hiç söyleyemeden veda etmek zorunda kaldım. Brio o son vedayı benden çaldı. Onu öldürmemiş olsa bile, yine de onu benden aldı. Onun yüzünden son aylarını yanında ben olmadan geçirdi. Bunun için ondan nefret ediyorum. Mattia'yı neredeyse benden aldığı için de ondan nefret ediyorum.

Ama hayatımın geri kalanını kızgın ve kederli geçirmek istemiyorum. Onun gölgesi üzerimdeyken geçirmek istemiyorum. Huzur ve bu adamla bir gelecek istiyorum. Yaşadığımız acılardan asla tamamen arınamayacağımızı biliyorum. Ama bu, geleceğin bu acı üzerine inşa edilmesi gerektiği anlamına gelmiyor.

"Bu sefer sana yüzük de takabilecek miyim?" diye sordum. "Bana yüzük takmak mı istiyorsun?"

"Evet."

"O zaman evet," diye kabul ediyor, yüz ifadesi yumuşak ve sesi saygıyla dolu. "Senin için bir yüzük takacağım Aurelia. Ne istersen takarım."

"Peki. O zaman sanırım seninle tekrar evleneceğim." Sıradan görünmeye çalışıyorum ama kalbim hızla çarpıyor, beklentim ve heyecanım içimde gümür gümür atıyor.

Bana sırtıyor, gözlerinde mizah dans ediyor. "Hepsi bu kadar mıydı? Yüzüğünü takmak için bir anlaşma mı?"

Omuz silkiyorum, ilk geceden beri parmağında bir yüzük olmasını istediğimi itiraf etmeyi reddediyorum. O kıskanıyorsa, ben de kıskanıyorum. Elimde değil. Tüm dünyanın onun sadece ve sadece bana ait olduğunu bilmesini istiyorum. O paylaşmazsa, ben de paylaşmam. O benim.

Üzerimde sürünüyor, kaslı vücudu benimkinin üzerine bastırıyor, bakışlarında sahiplenici bir parıltı var. "Bana karşı sahiplenici hissetmen hoşuma gidiyor, *Topolina*. Sikimi sertleştiriyor," diye homurdanıyor.

"Öyle mi?" Nefes alıyorum, ona bakarken kalbim küt küt atıyor. "Evet," diye mırıldanıyor ve eğilip beni öpüyor.

Dudakları dudaklarımdan sadece bir nefes uzakta olana kadar bekliyorum ve sonra başımı çevirerek onu reddediyorum. "Bu çok kötü Mattia. Çünkü yirmi dakika içinde Luca'da olmamız gerekiyordu ve sen bizi geç bırakmayacaktın."

"O zaman benimle dövüşsen iyi edersin, küçük fare," diye homurdanıyor, beni altına hapsederken gözleri kararıyor. Bileklerimi kavırıyor, beni hiç bırakmıyor. "Çünkü sen benim lanet olası adımı haykırana kadar bu yataktan ayrılmayacağım."

"Mattia!" Uyarılmığlık bacaklarımdan arasından akıp beni ıslak ve muhtaç hale getirirken bile onu üzerimden atmaya çalışıyorum. Damarlarıma nasıl basacağını çok iyi bildiğı için ona lanet olsun.

"İşte böyle, *cara mia*," diye mırıldanıyor, içime girerken bacağımlı kalçasının üzerine doğru çekiyor.

Başımı arkaya atıp ağlıyorum. Tanrım, neden bu işte bu kadar iyi olmak zorunda?

"Dövüş benimle."

Ben ediyorum. Deli gibi
savaşıyorum. Ve
kaybederim. Ama ben de
kazanıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, sonunda beni bıraktığında saate bakıyorum. Çok geç kalmıştık. Ama artık umurumda bile değil. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim. Ve o da bunu biliyor.

"Ben de seni seviyorum, küçük fare," diyor ve alnıma yumuşak bir öpücük kondururken sırtıyor. Beni öldüreceğinden emin olsam da gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamıyorum, kendimi her zamankinden daha hafif ve huzurlu hissediyorum.

Sonsöz

Mattia

Five Yıl Sonra

"Mafya hakkında bu kadar çok şey biliyor olman gerçekten dehşet verici Passero," diyor Diego Coda'ya, yemek masamın üzerinden ona bakarak. "Yürüyen bir ölüm ansiklopedisi gibisin."

"İşte yine başlıyoruz," diye homurdanan Athena, Karina'yı gülmekten kırıp geçiriyor. "Kıskandın mı Butera?" Coda sırtıyor.

"Evet," diyor Diego'nun karısı. "Senin her şeyi bilmen onu çıldırtıyor."

"O sadece her şeyi bildiğini sanıyor," diye alay ediyor Diego.

"Senden daha çok şey biliyorum, orospu çocuğu."

"Coda!" Karina kocasını tokatlayarak söylüyor.

Diego orta parmağını havaya kaldırarak Coda'yı tersler.

"Etkilendim," diyor Nico, birasından bir yudum almak için dudaklarına götürürken. "Eğer heteroseksüel olmaya karar verirsen, seni ele geçirmek için adam öldürecek dokuz üniversite var."

Coda'nın sırtışı genişler, bu da Diego'nun kaşlarını çatmasına neden olur.

"Bekle," diyor Callandria, kaşları kırışmış bir halde. "Mafya dersleri mi veriyorlar?" "Evet." Nico'nun karısı Norah onlara bakıyor. "Her şeyi öğretiyorlar bu günler."

"Yalan söylemiyor," diye mırıldanıyor Genesis, gözleri kocaman.

"Yanlışlıkla bir kano kursuna yazıldım. Öleceğimi sandım."

"Yanlışlıkla kanoya nasıl kaydolursun?" Amalia soruyor. "Ben de bunu bilmek istiyorum!" Domani'nin karısı Ireland ağlıyor.

"Hiç sorma," diye homurdanan Genesis kızları güldürüyor. "Bu tamamen Gabriel'in hatası."

"Hey, benim bununla hiçbir ilgim yok," diye itiraz ediyor.

Kıkırdıyorum, masanın etrafında ailemize bakarken başımı sallıyorum. Aurelia bu gece herkesi doğum günümü kutlamak için buraya sürükledi. Ona kadar, bu benim yaptığım bir şey değildi. Her yıl o günü işaretlemeyi geçip gitmesine izin verirdim. Bana kaybettiğim ailemi hatırlatmasının ne anlamı vardı ki?

Aurelia bunu değiştirdi. O her şeyi değiştirdi.

Geçtiğimiz beş yıl, söylemesi ne kadar sevimsiz olsa da, hayatımın en güzel beş yılıydı. Zorlukları olmadan geçmedi. Bu hayatta her zaman zorluklar vardır. Ancak onları geldiklerinde karşılarız ve sahip olduğumuzda huzurun değerini çok daha iyi anlarız.

Bu masadaki herkes savaşmanın ne demek olduğunu biliyor. Ve tam olarak ne için savaştığımızı biliyorlar.

Hepimiz kendi şeytanlarımızla yüzleşmek ve kendi pisliklerimizle uğraşmak zorunda kaldık.

Bir şekilde hepimiz karanlığın içinden bir yol bulmayı başardık.

Bunu bu masadaki her kadına borçluyuz.

Bunun için savaşıyoruz.

Biz bunun için öldürüyoruz.

Biz şiddeti biliriz, ama onlar gücü bilir. Bunu bize her lanet gün veriyorlar.

Coda'ya bakıyorum, şu anda Diego ve Nico ile bir asır öncesine ait, sadece kendisinin bildiği karanlık bir mafya savaşı hakkında hararetli bir tartışmaya girmiş durumda. Sokaklarda büyümüş ama sonunda nereye ait olduğunu biliyor.

Sonunda kardeşlerine kavuşan Nico'nun Rafe ve Luca ile kahkahalar attığını görüyorum. Huzur içindeler, yirmi yıldır süren bir barış.

Bir de masanın ucunda sessizce konuşan Gabe ve Domani var; bir zamanlar ikisini de kaybedeceğimizden eminken -Gabe'i şeytanları, Domani'yi de kararları yüzünden- ikisi de hâlâ bizimle.

Hepimiz hâlâ buradayız, hâlâ birlikteyiz çünkü tek bir amacı paylaşıyoruz: bu masadaki kadınları korumak ve bu aileyi savunmak. Bizi hiçbir şey yıkamaz. Bu dünyadaki hiçbir şey yeterince güçlü değil.

"İyi misin?" Aurelia kalçamı hafifçe sıkarak fısıldıyor.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım, küçük fare," diyorum ve eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Bana gülümsüyor, gözleri mutlulukla parlıyor. Bu bakış bugünlerde gözlerinden nadiren kayboluyor. Hiç olmadığı kadar mutlu. Son beş yılda daha sert, daha kendinden emin ve o kadar mükemmel oldu ki ona bakmak acı veriyor.

Ona her geçen gün daha da derinden aşık oluyorum. Bana mükemmel bir kız, mükemmel bir hayat ve korumak için savaş vereceğim bir gelecek verdi. O benim dünyam ve bunu herkes biliyor.

Kadehimi kaldırarak boğazımı temizliyorum ve herkesin dikkatini çekiyorum. "Burada bulunduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Son beş yılda çok yol kat ettik ve bu ailenin bir parçası olmaktan onur duyuyorum."

Domani kendi bardağını kaldırarak, "İşte, işte," diye onaylıyor.

"Mutlu yıllar Mattia," diye mırıldanıyor Rafe, gözleri ıslık ıslık. O ve ben iyiyiz. Aslında her zamankinden daha iyiyiz. Aramızda düzeltilmesi gereken şey hastanede uyandığım gündü. Ara sıra kafalarımız çarpışıyor. Bu kaçınılmaz. Ama biz sağlamız.

Kadehlerimizi tokuştururken Aurelia masada önüme küçük bir kutu koyuyor. Ona bakıyorum, bana hediyesini çoktan verdiği için hemen şüpheleniyorum. Ona. O benim hediyemdi. Dün gece onu yatağa bağladım ve bütün gece boyunca becerdim.

"Bu ne, *Topolina*?"

"Aç şunu," diyor muzipçe sırtarak.

Tüm eşlerin sanki bir sırrın içindeymişler gibi aynı gülümsemeyle izlediklerini fark ediyorum. Masadaki erkeklerin hiçbirinin ne olup bittiğine dair en ufak bir fikri yok gibi görünüyor.

Eşler birbirlerine her şeyi anlatır. Ancak bize asla bir şey söylemezler. Her zaman son öğrenen biz oluruz.

Kutunun kapağını kaldırıyorum, içindeki minik kalaylı fareye bakarken boğazımda bir yumru oluşuyor. Kızımıza hamile olduğunu öğrendiğimizde bana verdiği fareyle eşleşiyor.

"Küçük fare," diye boğuluyorum, ona bakarken sesimdeki duyguyu gizleyemiyorum. "Sen-?"

Sırtışı genişliyor ve başını sallıyor. "Yine hamileyim Mattia."

O hamile.

Ayaklarını yerden kesip kucağıma alıyorum, gurur ve sevinç göğsümün ortasında birbirine çarparken dudaklarım şiddetli bir öpücükle onunkilere çarpıyor.

Odada alkışlar ve tebrikler yükseliyor ama benim odaklanabildiğim tek şey kollarımdaki kadın ve içimde dolaşan sıcak duygu karmaşası.

"*Ti amo*," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Kahretsin, seni seviyorum Aurelia."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş. "Bu mutluluğu hak ediyorsun Mattia."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum saçlarına, kalbim bu inanılmaz kadına ve bana verdiği hayata minnettarlıkla dolup taşıyor. "Her şey için."

"Her zaman," diye söz veriyor ve masadaki herkes bizi tebrik etmek için ayağa kalkarken başını omzuma yaslıyor.

Bize ilk ulaşan Rafe oluyor ve kız kardeşine gülümsüyor. "Hamile, ha?"

Aurelia'yı kucaklayamadan bebek telsizinin yumuşak sesi araya giriyor, kızımızın sesi havayı delip geçiyor. "Baba! Baba! Babacığım!"

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum, Aurelia'yı kucağımdan nazıkçe kaldırıyorum ve Sofia'yı kontrol etmek için ayağa kalkıyorum. Annesi gibi o da benim dünyamın merkezi. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok.

Aurelia'nın gözleri beni takip ediyor, ifadesi yumuşak. "Sen çok iyi bir babasın Mattia," diye fısıldıyor, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Annen seninle çok gurur duyardı."

Onun sözleriyle göğsüm nabız gibi atıyor. Umarım haklıdır ve annem yukarıda beni izliyorsa onu gururlandırıyorumdur. Aurelia'nın annesini gururlandırdığını zaten biliyorum.

"Hey, *piccola*," diye selamlıyorum kızımızı, bir süre sonra yatak odasına girerken. Yatağında doğrulup oturmuş, küçük yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Babacığım!" Minik yüzü beni görünce aydınlanıyor, gözyaşları anında unutuluyor. Kollarını uzatıp teselli arıyor.

"Şşş, her şey yolunda," diye onu rahatlatıyorum, onu kollarımın arasına alıp yakınımda tutuyorum. Küçük bedeni benimkine karşı rahatlıyor.

Onu nazikçe ileri geri salladığımda nefes alıp vermesi yavaşlıyor ve göz kapakları ağırlaşmaya başlıyor.

"Baban burada, *tesoro*," diye mırıldanıyorum, alnına şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Artık güvendesin."

"Seni seviyorum baba," diye fısıldıyor, sözleri gömleğim tarafından boğuluyor.

Gözlerimi kapatıyorum, o uykuya dalarken nefes alıyorum, bana olan güveni mutlak. Eğer yeryüzünde bir cennet varsa, işte tam burasıdır; kızım kollarımda, karım hamile ve ailem aşağıda beni bekliyor.

Bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama bunu kaybetmemek için canla başla savaşağım.

Author's Note

T Mattia ve Aurelia'nın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim.
Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün!

Yasak Aşk serisi artık tamamlandı!

Burada adı geçen çiftlere mi yetişmek istiyorsunuz? Kitaplarını aşağıda bulabilirsiniz!

[Fizik Bilimi](#) - Nico ve Norah

[Mahvolmuş](#) - Rafe ve Amalia

[İhtiraslı](#) - Luca ve Callandria [Kötü](#) -

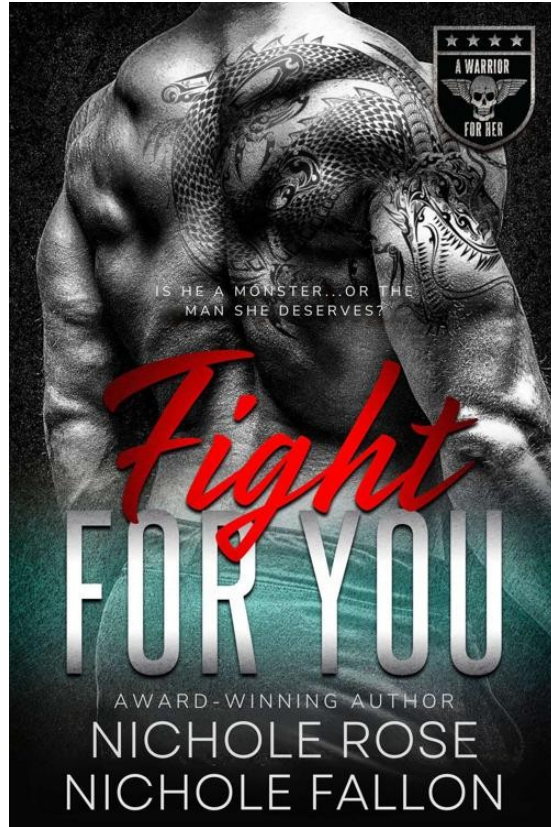
Gabriel ve Genesis

[Karşı Kon](#)ulmaz - Diego ve Athena

[Geri](#) alınamaz - Domani ve Ireland Geri

[alınamaz](#) - Coda ve Karina

Fight for You

O bir canavar mı yoksa kızın hak ettiği adam mı?

Bazı insanlar kurtuluşu hak eder. Bazı insanlar kurtuluşa layıktır. Ben onlardan biri değilim.

Ellerimde o kadar çok kan var ki asla temizlenemeyeceğim.
Günahlarımdan kaçmaya ve her şeyi yok ettiğim günü unutmaya
çalıştım. Hâlâ yapamıyorum.

Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, January James peşimi bırakmıyor.
Bunun ne anlama geldiğini bilmeden çok önce o benimdi. Onu sevdim,
korudum... ona *taptım*. Ve korkunç bir anda onu yok ettim.

Şimdi benim korumama ihtiyacı var ve onu güvende tutmak için ne
gerekiyorsa yapacağım. Benden daha iyisini hak ediyor ama o yine de
benim. Kaçmayı bırakıp onun için savaşmanın zamanı geldi.

O bir melek. Ben onun omzundaki şeytanım. Ve bu benim kuğu şarkım.
Bittiğinde, ya bu kitabın sonundaki canavar olacağım... ya da onun hak
ettiği adam olacağım.

**Fight for You tek başına okunabilecek karanlık bir aşk romanıdır.
Lütfen okumadan önce yazarın web sitesindeki TW'lere bakın.**

[ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ İÇİN HAZIR.](#)

Illicit Love Series

Valentino kardeşler, birbirlerine aşık olmadan önce Chicago'yu demir iradeleri ve kapalı yumruklarıyla yönetiyorlardı. Şimdi, yakın çevrelerindeki erkekler dizginleri ele alıyor ve kendi lezzetli, kötü sonsuza dek mutlu hayatlarına dalyorlar. Bu kötü çocuklar, kaderin onlar için sakladığı kıvrımlı kadınları evcilleştirmek için yola çıkarken Chicago sokakları kıpkırmızı olacak. Ve yol boyunca hiç esir almayacaklar.

Karşı konulamaz (Diego'nun hikayesi): mybook.to/IrresistibleNR - Şimdi Çıktı
Irrevocable (Domani'nin hikayesi): mybook.to/DomaniNR - Şimdi Çıktı
Irredeemable (Coda'nın hikayesi); mybook.to/CodaNR - Şimdi Çıktı

Yeri doldurulamaz (Mattia'nın hikayesi): mybook.to/MattiaNR -Şimdi Çıktı

The Ruined Series

Kefaret hiç bu kadar acıtmamıştı.

Karanlık ve lezzetli Valentino kardeşler yıllarca Chicago şehrini kapalı yumrukları ve demir iradeleriyle yönetti. Acımasız, merhametsiz ve kötüydüler. Ama krallar bile düşer. Ve onlar için yaratılmış kıvrımlı kadınlar, bu suç patronlarını dizlerinin üstüne çökertmek üzeredir. Ama bu saplantılı mafya adamları onları sahip oldukları her savunmadan mahrum bırakmadan önce değil.

Merhamet zayıflar içindir. Bu kıvrımlı kızlar yalvarmanın ne demek olduğunu öğrenmek üzereler.

İlk kez, serinin dört kitabını da tek bir pakette alın.

Fizik Bilimi (Nico ve Norah) - İkizlerden biri onu öldürmek istiyor. Diğeri ona tapmak istiyor. Ortalık yatıştığında, rüyalarının profesörü ile kabuslarına giren tehlikeli mafya babası arasında kalan genç öğrenci için aşk galip gelecek mi? Ön roman.

Wrecked (Rafe ve Amalia) - Suçun uyumadığı bir şehirde, Rafe Valentino uyanık bir kâbustur. Ama krallar bile düşer. Ve bu kral, düşmanının kıvrımlı kız kardeşine aşık olduğunda arkasında bir krater bırakacağına söz veriyor. Ama kız, imparatorluğunu kendisiyle birlikte yerle bir edebilecek sırlar saklamaktadır. Aralarındaki güçlü bağ gerçeği ortaya çıkaracak mı, yoksa düşmanları bunu ikisini de yok etmek için mi kullanacak?

Wanton (Luca ve Callandria) - Luca Valentino'nun kardeşlerini hayatta tutmak için yaptığı fedakârlık cehennemde bir hayattı. Ve işi bitirmek için yapmayacağı şey yoktur... bu düşmanı baştan çıkarmak anlamına gelse bile. Ama ona aşık olmayı hiç düşünmemişti. Şimdi, geleceğinin anahtarını elinde tutan kadın yatak odasında zincirlidir ve aileleri savaşın eşiğindedir.

Wicked (Gabriel ve Genesis) - Kuralları gücü olanlar koyar derler... ama Gabriel Valentino, Genesis Burbank ile tanıştığında kurallar pencereden dışarı çıkar. Kıvrımlı bomba onun iradesine boyun eğmeyi reddediyor ve o kaybetmeye alışık değil. Özellikle de önemli olduğunda. Ona sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Ona sahip olmak için onu kırmak zorunda kalsa bile.

Ahlaki açıdan gri k a h r a m a n l a r d a n , karanlık çağ romantizminden ve ateşli kadın kahramanlardan hoşlanıyorsanız, Valentino kardeşlere ve onların kıvrımlı kadınlarına bayılacaksınız!

[Artık mevcut.](#)

Follow Nichole

Bedava kitap sever misiniz? Ben de severim! Yeni çıkan tüm kitaplardan haberdar olmak, özel çekilişler ve ücretsiz hediyeler [için](http://authornicholeroose.com/newsletter) <http://authornicholeroose.com/newsletter> adresinden mail listeme kaydolun!

Benimle ve diğer okurlarla bağlantı kurmak ister misiniz? Facebook'ta [Nichole Rose'un Kitap Güzelleri'ne](#) katılın!

Kitapların imzalı kopyalarını, kitap kutularını ve daha fazlasını <http://nicholeroose.shop> adresinden alın.

Nichole's Book Beauties

Nichole ve diğerk okuyucularla bağlantı kurmak ister misiniz? Bir kız çetesi kuruyoruz! Eğlence, oyunlar ve perde arkası ayrıcalıkları için Facebook'ta [Nichole Rose'un Kitap Güzelleri](#)'ne katılın!

Also by Nichole Rose

**Kitaplarımın bağlantılarını, sesli kitapları, önerilen okuma sırasını ve kitapların nasıl bağlandığını gösteren indirilebilir bir haritayı şu adresteki web sitemde bulabilirsiniz
<http://authornicholeroose.com!>**

Alfa Serisi

Komşu Alfa Babası Gizli
Alfa Patronu Alfa'nın Gizli
Bebeği Alfa Koruyucusu
Bir Alfa ile Randevusu
Her Alpha: Serinin Tamamı

Onun_____Gelini

Serisi Geleceğin
Gelini Çalınmış
Gelini Gizli
Gelini Kıvrımlı
Gelini Esir Gelini

Kızaran Gelini

Onun Gelini: Tüm Seri

Sahiplenilmiş Seri

Özgürlüğe Sahip Olmak

Rowan'a Öğretmek

Caroline'a Sahip Olmak

Kennedy'yi Öpmek

Sahiplenildi: Tüm Seri

Saatli Aşk Serisi

Adore You

Hold You

Keep You

Protect

You

Saatli Aşk: Tüm Seri

Milyarderler Kulübü

Milyarderin Büyük Cesaret Zayıflığı

Milyarderin Büyük Cesaret Dileği

Milyarderin Büyük Cesur Kadını

Milyarderin Büyük Cesur Mucizesi

Milyarderler Kulübü: Serinin Tamamı

Tutunmak İçin Oynamak

Sevimli

Turta Buz

Kırıcı Buz

Prensi

Buz Devi

Buz Gibi

Soğuk Buz

Fırtınası

Playing for Keeps: Serinin Tamamı

Tam Boy Başlıklar

Size Çarpıyor Bay

Gregory

Fight for You (çok yakında)

Kill for You (çok yakında)

Savaş Tanrısı

İkinci Nesil

Noel için Kızaran Bir Gelin

Aşk

Isırıkları

Çözülüyor

Damlayan

İnciler

Sonsuzluğun

Yankıları Tetikçi

Tarafından Alınan Noel

Mucizesi

Kötü Aziz

Mahvolmuş **Üçleme.**

Fizik Bilimi

Mahvoldu

Wanton

Wicked

Mahvolmuş: Komple Seri

Yasak Aşk Serisi

Karşı
konulamaz

Geri
alınamaz

Yeri
Doldurulama
z Yeri

Doldurulama
z

Destinasyon

Romantizmi Kovboyla
Aşk Yaşamak Sahil Evi
Güzeli Pretty Little Mess
Hitched to the Heartthrob

Bağımsız Başlıklar

Yaza Bir Dokunuş
Siyah Kadife
Gizli Saplantısı Kirli
Çocuk
Yaramaz Küçük Elf
Aralık Şeytanının
Aldatmacasına
Kapıldı
Onun İçin Bir
Kahraman Sevgili
Bay Baba Bod
Piped Down

Easy on Me

Easy Ride

Easy Surrender

Seninle Bir Gece

Sert Düşüş

Model Davranış

Öğrenme Eğrisi

Melek

Öpücükleri

Carmichael Güvenlik Serisi

Truly Mine

Madly Yours

Deeply Hers

Gümüş Kaşık MC

Cerrah Varis

Avukat The

Prodigy

The Bodyguard

Gümüş Kaşık MC Koleksiyonu: Nichole'un Ekibi

Gümüş Kaşık

Düşüyor

Xavier'in Yavru

Kedisi

Callum'un

Umudu

Kar'ın Prensi

Aurora'nın

Şövalyesi

Gümüş Kaşık Şahinleri

Leia'nın Oyun

Kurucusu

Aspen'in

Savunması

Gabbi'nin

Kalecisi

Karanlıktan Sonra Gümüş Kaşık

Bronx Tarafından Bağlandı

Coby için geliyor

Davina için baba

Loni Ree ile Loni Nichole olarak yazmak

Dillon'ın Kalbi

Jiletin Alevi

Ryker'ın Ödülü

Zane'in Asisi

Sözlü

Tartışmalar

Grizz'in Tutkusu

Garrett'in Saplantısı

Baba Claus Slade'e

Teslim Olmak

Milyarderle Çıkmak

Paranormal ve Fantastik Başlıklar

Çirkin İçin Bir Gelin (Fern Fraser ile birlikte yazıyor)

Güzelin Çarpık Zalimi

Valkyrie Bound

Valkyrie Heart

Valkyrie Fate

About Nichole Rose

Üç ödüllü yazar Nichole Rose, kıvrımlı vücutlu okuyucular için müstehcen romantizm yazıyor. Kitaplarında dik başlı, küstah kadınlar ve onları tüketen alfa erkekler yer alıyor. Saplantılı mafya patronlarından aşırı hokey oyuncularına, kadim Fae savaşçılarına ve Baba Domlara kadar hiçbir şey sınır dışı değildir.

Herkes için doğru olan ateşli bir hikayesi olduğundan emin. Aşık olmayı herkese uyan tek bir kutuya sığdırmaya çalışmadan dünyanın yeterince çirkin olduğuna inanıyor.

Nichole ayrıca Nichole Fallon adıyla kara romantizm yazıyor.

Nichole yazmadığı zamanlarda kaliteli şaraptan, sevimli ayakkabılardan ve doğaüstü her şeyden hoşlanır. Hayatının aşkıyla mutlu bir evliliği var ve dünyanın en saçma chihuahua sirkinde gururlu bir elebaşı. O ve kocası Arkansas'ın merkezinde yaşamaktadır.

Nichole ve kitapları hakkında daha fazla bilgiyi authornicholeroose.com adresinden edinebilirsiniz.

